

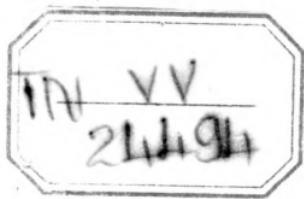
NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC NHẤM MẮT ĐƯA CHÂN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

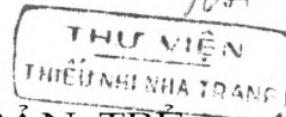
BỘ LỤC
NHẤM MẮT ĐUA CHÂN

PAUL-JACQUES BONZON
NGUYỄN MINH HOÀNG dịch

BÔ LỤC
NHẤM MẮT ĐUA CHÂN

VV 244 94/04

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HOAN NGHÊNH BẠN ĐỌC GÓP Ý PHÊ BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành Phố Hồ Chí Minh

ĐT : 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973

Fax : 84.8.8437450 - Email : Nxbtre @HCM.vnn.vn

Website : [Http://www.nxbtre.com.vn](http://www.nxbtre.com.vn)

CHƯƠNG 1

Angelo

Chuông vừa đổ xong. Như thường lệ bọn con trai chạy ào ra khỏi trường học mà chúng gọi đùa là “cái tủ” và tản mác khắp đại lộ Chữ Thập Hung. Và đương nhiên là nhóm những Bạn Đồng Hành (còn gọi là Bộ Lục) đi chung với nhau.

Phó Giày không dồn được thắc mắc nén lên tiếng:

- Kể cũng lạ đây chứ! Từ hôm kia đến giờ Angelo không đi học. Sao thế nhỉ?

Là thành viên cao nhất nhóm, Sư Cọ luôn đội cái mũ bê-rê vì sau một căn bệnh hiểm nghèo từ bé, đầu cậu ta không còn lấy một sợi tóc. Sư Cọ lắc đầu:

- Bố của Angelo có lẽ không được khoẻ, và chắc cậu ấy đã phải đi thăm.

Trưởng nhóm Tí Nhu phát biểu:

- Tớ không nghĩ thế, bởi vì nếu tình hình sức khoẻ của bố xuống cấp thì Angelo đã chia sẻ với tụi mình rồi.

Bít-tết đoán già đoán non rằng biết đâu tình trạng sức khoẻ của bố suy sụp quá nhanh nên Angelo phải tất bật đi ngay. Hiện Angelo đang ở trọ tại gia đình Mendès và chiều hôm kia khi đi học về, biết đâu có điện khẩn đang chờ?

Thành viên thứ tư của Bộ Lục được bạn bè gọi yêu là Bít-tết bởi vì bố cậu làm hàng thịt.

Còn thành viên thứ năm, Tơ Lơ Mơ, luôn đang trong tư thế chờ đợi, nếu không muốn nói rằng cậu ta đang suy nghĩ những gì ở... cõi trên. Là tay chơi harmonica tuyệt vời, Tơ Lơ Mơ hay suy nghĩ viển vông nhất nhóm, do đó nhiều khi không theo kịp “diễn biến thời sự”.

Cả bọn đang bàn cãi say sưa về sự vắng mặt của Angelo thì Mady từ cổng trường nữ sinh bước tới nhập bọn.

Mady là thành viên nữ duy nhất của Bộ Lục và được cả nhóm yêu mến. Không chỉ đẹp, Mady còn được tính cách hết sức giản dị, không bao giờ chảnh, luôn sẵn sàng dàn xếp mọi thứ, nhất là khi bọn con trai không thể thống nhất về một vấn đề nào đó. Hơn nữa, trực giác nhạy bén

của Mady như một giác quan thứ sáu, thường khi giúp cả bọn tìm ra một đầu mối cần thiết.

- Cả bọn các cậu sao thế? Đã xảy ra việc gì vậy? Các cậu đang nói về ai thế?

- Về Angelo Moreira.

- Angelo bị gì à?

- Từ hôm kia đến giờ tụi tớ không gặp lại cậu ta. Chiều hôm kia khi tan trường Angelo vẫn hoàn toàn khoẻ mạnh mà!

- Có lẽ bố cậu ấy bệnh nặng thêm?

- Thì tụi tớ cũng đang nghi. Nhưng đối với một người bị liệt từ hai năm nay, sức khoẻ bác ấy không thể nào suy sụp một cái ào như vậy được!

- Tôi nghiệp Angelo! Mady thở dài. - Tớ cũng rất thích cậu ấy. Angelo từng chịu biết bao điều không may rồi. Các cậu có biết nhà Angelo không?

- Ở cùng đồng hương, gia đình Mendès, tại khu Doua, nhưng tụi tớ không biết đích xác nhà nào.

- Hay là tụi mình đi xem thử. Không biết các cậu có nhiều bài làm ở nhà không, phần tớ thì không có bài nào hết. Thường thì cuối năm thầy cô ít khi cho bài về nhà làm.

- Tụi tớ cũng thế, không có bài làm. Tí Nhu khẳng định. - Vậy tụi mình về "hang" lấy xe mô-by-lết chạy ù đến Doua đi.

Quay sang Mady, Tí Nhu nói thêm:

- Nhưng phải báo trước cho cậu biết, khu này rất nhiều thành phần phức tạp đấy.
- Vậy chúng ta dắt chó Kafi theo. Nó đâu rồi?
- Đang ở nhà, để tớ về dẫn.

Tí Nhu chạy nhanh về phía con đường Tiểu Nguyệt, sở dĩ được gọi như thế vì đường đánh một vòng cung như mặt trăng lưỡi liềm. Tí Nhu lên tận lầu năm ngôi nhà tập thể cũ kỹ, lẽ ra đã phải đập sập xây lại từ nhiều năm nay, song nhà vẫn còn kiên cố.

Con chó nhận ra bước chân của chủ khi Tí Nhu hãy còn ở ngoài thềm nghỉ cầu thang. Kafi biết ngay là Tí Nhu đang cần nó nên nhảy bổ ra liếm tay chủ. Kafi là một con chó trông như con sói nên mọi người gọi là chó lai sói. Thực ra đó là giống berger Đức to gần bằng con bê, cực kỳ thông minh. Tí Nhu từng nuôi dạy Kafi từ khi còn ở trong làng vùng Provence, nơi chôn nhau cắt rốn, chỉ sau một chuyến phiêu lưu kỳ thú, Tí Nhu mới dẫn Kafi về Lyon ở luôn với mình.

Cả hai phóng nhanh về phía “đoạn dốc Hải Tặc”, một loại dốc rất đặc trưng và có nhiều ở khu xóm cũ của thành phố Lyon. Cuối đoạn dốc này có một xưởng dệt bỏ hoang, Bộ Lục sửa sang làm tổng hành dinh và gọi đó là “cái hang”.

Hang động này là nơi hội họp, nhà để xe

mô-by-lết, kho chứa thiết bị cắm trại. Nhờ lò sưởi chạy bằng dầu mazout do Sư Cọ thiết kế nên trong hang khá ấm vào mùa đông. Vào mùa hè không khí ở đây mát rượi vì hang là tầng hầm dưới mặt đất.

Khi Tí Nhu và Kafi tới tổng hành dinh thì cả bọn đang tham khảo một bản đồ thành phố Lyon thật to ghim trên tường. Phó Giày vừa cho tay xào xáo mớ tóc đen dày vừa hướng dẫn lộ trình đến khu Doua.

Bộ Lục lên yên và đỗ dốc về phía bến sông Rhône, Kafi phóng theo. Không khí nặng mùi nhựa đường và dầu cặn nhưng đối với Bộ Lục thì không khí này mang hương vị những ngày hè, bởi vì chỉ trong bốn ngày nữa thôi, cửa trường sẽ khép suốt hai tháng rưỡi.

Chạy xe ngang tầm Tí Nhu, Mady vẫn còn xuýt xoa:

- Tôi nghiệp Angelo quá. Cậu ấy không phải loại học sinh trốn học mà không có lý do nghiêm chỉnh, ngay cả vào cuối niên học. Angelo thiết tha học thật chăm để bù lại khoảng thời gian đã mất.

Angelo Moreira là người Bồ Đào Nha. Cha mẹ cậu di trú sang Pháp cách nay vài năm. Ông bố Antonio là thợ nguội tài ba nên có ngay việc làm trong nhà máy, còn bà vợ thì phụ giúp người khác làm việc nhà. Không lâu sau, cha mẹ Angelo đã có thể mướn một căn hộ nhỏ ở khu Chữ Thập

Hung. Tự hào về trí thông minh của đứa con một, ông bố muốn Angelo tiếp tục học càng cao càng tốt. Nhưng không may cho Angelo là hồi nhỏ bị bệnh nặng nên đi học không liên tục, cho nên khi đến Pháp cậu học trễ lớp. Hơn nữa lại còn rào cản ngôn ngữ. Tính kiên trì đã giúp Angelo nói tiếng Pháp khá trôi chảy chỉ trong vài tháng.

Nhìn chung gia đình Moreira vẫn có thể lạc quan với tình hình như thế. Song thật không may cách nay hai năm khi lái chiếc ô tô cà tàng đưa cả gia đình đi dạo vùng quê, ông Antonio sơ ý ủi vào một chiếc xe bồn. Vợ ông chết tại chỗ, ông bị tổn thương cột sống. Angelo ngồi ở băng sau nên chỉ bị gãy tay và trầy truật.

Từ hai năm nay ông Antonio bị liệt hai chân do tổn thương cột sống và phải nằm viện phục hồi chức năng ở Hyères, vùng biển phía Nam nước Pháp. Việc phục hồi khá chậm nên Antonio chưa có khả năng đi làm trở lại.

Do đó, mới 15 tuổi đầu, Angelo đã rơi vào tình thế một thân một mình ở xứ lạ quê người, và không có tiền nong gì hết. Angelo lần mò tìm đến ở đâu tại gia đình Mendès đồng hương vùng Porto ở Bồ Đào Nha mới nhập cư vào Pháp. Lúc gia đình Mendès chân ướt chân ráo vừa tới Pháp, gia đình Moreira từng giúp đỡ họ. Tuy nhiên Manuel Mendès không có chuyên môn nên chưa tìm được việc làm ổn định. Manuel chỉ làm loanh quanh kiếm sống qua ngày, trong

khi bà vợ ở nhà chăm sóc hai đứa con nhỏ. Angelo ở trọ nhà Mendès và nộp cho họ số tiền học bổng của mình.

Đúng ra khi chuyển chỗ ở, Angelo cũng phải chuyển trường. Nhưng cậu ta đã quyết chí xin học tiếp trường trung học khu Chữ Thập Hung để không phải rời xa Bộ Lục. Vì vậy, sáng sáng chiều chiều Angelo phải đạp xe thật xa, chiếc xe của Tí Nhu cho và Sư Cọ đã “lên đời”.

Lớn hơn cả bọn Bộ Lục hai tuổi, Angelo càng chín muồi hơn do quãng đời ấu thơ nhiều gian khổ, nom cậu ta như một người đàn ông thực sự. Vì thế Angelo rất khó xử khi còn phải nhờ vả gia đình Mendès. Là tay chơi ghi-ta xuất sắc, như nhiều đồng hương Bồ Đào Nha khác Angelo ôm đàn đến nhà hàng vào buổi trưa, và đôi khi vào buổi tối. Cậu vừa đàn, vừa hát bằng tiếng mẹ đẻ, sau đó cầm cái rổ đi đến từng bàn. Thái độ nghiêm trang, áo quần chỉnh tề sạch sẽ của Angelo khiến mọi người có cảm tình và bảo đảm nguồn thu chấp nhận được. Dường nhiên những ngày đầu tiên đi làm nghề như thế không dễ dàng gì đối với Angelo, song cậu tự nhủ mình làm vì gia đình Mendès chứ không phải cho bản thân.

Hơn nữa, gần đây Angelo tìm được công việc thú vị hơn - tại một nhà hàng nổi vừa khai trương trên chiếc xà lan cắp ở bến sông Saône. Trái với

nhiều hộp đêm ở khu Lyon cũ ở gần đấy chịu ít nhiều tai tiếng, nhà hàng *Xà lan Bạc* được xem là nghiêm chỉnh. Ông chủ nhà hàng chịu khó duy trì tiếng tốt và săn sóc lớp khách hàng mới, trong đó có nhiều khách du lịch nước ngoài. Angelo đã đến trình diễn được vài tuần và báo Bộ Lục biết nguồn thu cũng khá.

Vừa rồi là sơ bộ về người bạn dễ thương mà cả Bộ Lục đang quan tâm. Quả tình việc Angelo đột nhiên vắng mặt như thế thì không bình thường chút nào cả.

Đoàn mô-by-lết đến khu vùng ven khá lộn xộn, nhà cửa rải rác giữa đám đất chưa xây dựng. Đi thêm một quãng nữa, cả nhóm lọt vào khu ổ chuột với rất đông trẻ con từ nhiều sắc tộc khác nhau, chủ yếu là dân da màu.

Tí Nhu nhìn Mady:

- Cậu thấy tớ nói đúng không, khu vực khá phức tạp. Làm sao tìm ra gia đình Mendès giữa mớ nhà lộn xộn này?

Đám con nít đang chơi pétanque bằng mẩy củ khoai, ít có đứa nào nói rành tiếng Pháp. Bọn chúng lắc đầu không biết gia đình họ Mendès.

Sau khi hỏi thăm hơn chục lần, Bộ Lục gặp một bé gái ở bên cạnh gia đình Mendès và được chỉ một căn hộ bé xíu. Nhưng khi hỏi ra lại không phải đúng đối tượng cần tìm. Bộ Lục chưa biết rằng ở Bồ Đào Nha, họ Mendès cũng nhiều như họ Dupont hay Martin ở Pháp vậy.

Đi hỏi han hết cả buổi, cuối cùng nhóm Bạn Đồng Hành mới tìm ra những người quen của Angelo. Bà mẹ đang tắm cho một thằng nhóc chưa đầy năm trong cái thùng phế liệu. Phó Giày thưa:

- Chúng cháu đến hỏi thăm tin tức Angelo. Đã hai hôm nay Angelo không đi học... Liệu cậu ấy có đi thăm cha ở Hyères không ạ?

Người phụ nữ trân trối nhìn Bộ Lục như thể bà không hiểu gì cả. Phó Giày lặp lại câu hỏi, và Tơ Lơ Mơ nói thêm:

- Chúng cháu là bạn của Angelo, là Bộ Lục đây. Angelo đã kể cho bác nghe về chúng cháu chưa ạ?

- Có, nó rất mến các cháu. Bà cố gắng nói bằng mớ tiếng Pháp tối thiểu. - Tôi biết nó xin ở lại trường Chữ Thập Hung là vì các cháu.

- Tại sao hôm qua và hôm nay Angelo không đi học?

Người phụ nữ hơi sượng:

- Tối hôm kia Angelo vẫn đi chơi nhạc ở xà lan. Nó chưa về.

- Chưa về?... Mà bác không lo ngại gì sao?

- Có, để ông xã tôi giải thích rõ hơn. Chờ một chút, ổng về liền bây giờ.

Bà ẵm thằng nhóc ra khỏi cái thùng phế liệu, lau khô rồi mặc cho nó cái quần yếm thì có người bước vào.

- Ông xã tôi đó.

Một người đàn ông không cao nhưng đậm người, da nâu, tóc nâu, nét mặt cởi mở. Hai người trao đổi thật nhanh bằng tiếng Bồ Đào Nha, người đàn ông nhíu mày.

- Chúng tôi thực sự lo ngại cho Angelo, không biết có xảy ra điều gì không?

- Bác không báo cảnh sát à?

Người đàn ông sờ căm, hơi lúng túng:

- Lê ra phải báo cảnh sát. Nhưng tôi không thích gặp cảnh sát.

- Sao thế?... Bác không nhập cư một cách hợp pháp à?

- Không phải thế! Tôi có hợp đồng lao động hẳn hoi, nhưng... là vì người em còn ở bên Bồ Đào Nha. Tôi muốn lo cho chú ấy sang đây làm việc. Khó lắm! Bản thân tôi ném mùi rồi, tôi biết mà. Giờ nếu tôi đến cảnh sát nói về chuyện Angelo, cảnh sát sẽ bắt đầu điều tra từ tôi. Chỉ cần chứng đó thôi là chú em tôi khỏi sang đây được! Dao gần đây cảnh sát Pháp rất nghiêm khắc về việc nhập cư!

Mendès nói thêm như để biện minh cho thái độ lúng túng:

- Theo tôi thì có lẽ Angelo đã đi thăm cha ở Hyères. Angelo rất thương cha.

- Chẳng lẽ Angelo đi mà không nói với các bác lời nào sao? Cậu ấy có mang theo hành trang gì không?

- Không... nhưng có lẽ vì chỉ đi hai ba ngày cho nên...

Miệng thì nói vậy, nhưng rõ ràng gia đình Mendès không nghĩ là Angelo có việc đột xuất phải xuống phía Nam. Tuy nhiên cũng như đối với nhiều lao động nhập cư, họ sợ chính quyền gây khó dễ vì một chuyện không đâu.

- Cảnh sát, à phải, cảnh sát... Các cháu có lý đấy, nhưng thử chờ một hai hôm nữa xem sao. Bác chắc là Angelo sắp về rồi... Hay là ngày mai các cháu đến nhé?

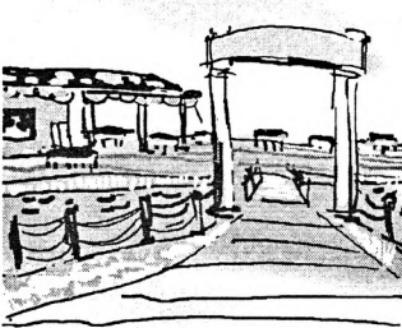
Cả bọn chào và im lặng ra về, nhưng ra tới đầu đường thì Tí Nhu tặc lưỡi:

- Tớ thông cảm cho gia đình Mendès, bởi vì họ vượt qua bao khó khăn mới vào Pháp được. Ông Mendès lại sợ vạ lây cho người em. Nhưng dù sao thì...! Lỡ có chuyện gì xảy ra cho Angelo thì sao?

Phó Giày nhìn đồng hồ:

- Giờ hãy còn sớm. Tụi mình dạo một vòng dọc bến sông Saône xem. Ít ra mình cũng biết là tối hôm kia Angelo có biểu diễn trên xà lan hay không.

CHƯƠNG 2

Xà lan Bạc

Khi Bộ Lục tắt máy xe mô-by-lết tại bến sông Saône thì đã gần bảy giờ. Chiếc xà lan cặp phía tả ngạn cách cầu phao Saint- Georges chỉ vài mét, nghĩa là đối diện với khu Saint-Jean ít nhiều tai tiếng.

Xà lan Bạc không phải là loại tàu thuyền được thiết kế đặc biệt để làm nhà hàng nổi, thực ra đó là một xà lan chính hiệu từng xuôi ngược sông nước nhiều năm rồi.

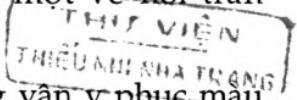
Nhìn bên ngoài nó cũng là chiếc thuyền bình thường, chỉ khác chăng là có một dải màu bạc, chính xác hơn đó là dải kim loại i-nốc chạy quanh thân tàu. Khoảng một chục cửa sổ tròn cũng viền i-nốc nằm xâm xấp mặt nước. Trên boong không

có gì đặc biệt, ở phía sau chỗ buồng lái có sơn mấy chữ khá khiêm nhường: *Xà lan Bạc*.

Angelo đã mô tả cho Bộ Lục biết bên trong có quầy bar và nhà hàng, trước đây khoảng không gian này là hầm nhiên liệu. Từ trên xuống, khách di chuyển qua cầu thang dây ghép với nhiều miếng ván đong đưa, hai bên có lan can bằng dây.

Bộ Lục rất muốn xuống đó. Hiện đang là giờ uống rượu khai vị... nhưng xuống đó coi chừng "viêm túi" như chơi! Vả chăng vì là dân thể thao, nhóm Bạn Đồng Hành không thích thức uống có cồn. Tí Nhu bàn:

- Dù sao thì cũng phải đi nắm tin chứ. Nhưng không nhất thiết phải đi cả đám.

Tí Nhu yêu cầu Mady theo mình và nhờ Sư Cụ giữ đứng cho Kafi không chạy theo. Đi hết cầu thang dây, hai người bạn xuống tiếp một cầu thang gỗ, dẫn sâu vào lòng chiếc xà lan dài chừng 30 mét. Phòng ăn chính rất rộng. Dọc theo hông tàu là dãy bàn nhỏ có khăn trải màu bạc, trên đặt bình hoa tươi. Đầu này là quầy bar và quầy tính tiền, đầu kia là một cái bục thấp để làm sân khấu. Vách hông tàu sơn màu dầu hắc không treo một thứ trang trí nào, không một tờ quảng cáo tiêu dùng nào. Ông chủ quán cố tình để cho tổng thể mang ~~một vẻ hơi triste~~ một vẻ hơi triste trui một chút.

Những người phục vụ không vận y phục màu trắng như truyền thống, nhưng mặc chiếc áo veste

dát nhiều dải màu bạc. Ở quày tính tiền là một người đàn ông với gương mặt rất đặc biệt, có lẽ đó là ông chủ. Trạc ngũ tuần với cái đầu trống giống như quả bóng bầu dục, trên đỉnh thì hói nhưng hai bên lại là hai chùm tóc thật rậm che khuất hai tai. Hai chùm tóc muối tiêu, nói chung đó là tóc bạc cho hài hòa với tổng thể của chiếc xà lan. Điểm đáng chú ý nữa là cái mũi. Cái mũi đẹp như một lưỡi dao cắm ngay giữa khuôn mặt để chia đôi hai con mắt quá gần nhau. Tóm lại, đó là một gương mặt ấn tượng, gấp một lần khó thể quên.

Hai Bạn Đồng Hành không thể không gọi một món gì đó. Tí Nhu xin hai ly nước trái cây. Người phục vụ với mái tóc vàng kim như lúa mì ngoài đồng, lật đật phục vụ rất nhiệt tình như thể khách vừa gọi món đắt nhất. Sắm vẻ mặt vô tư, Mady hỏi bâng quơ, giả như câu hỏi không mấy quan trọng, thử xem anh chàng phục vụ này có biết ai tên Angelo Moreira không.

- Angelo người Bồ Đào Nha phải không? Tôi nào cậu ấy cũng đến đây chơi ghi-ta... Có giọng hát rất hay. Quý khách có quen biết à? Anh chàng phục vụ niềm nở.

- Angelo là bạn học, nhưng hai ngày nay không thấy đến trường.

- Chúng tôi cũng không thấy cậu đến đây và ông chủ cứ xuýt xoa tiếc rẻ, bởi vì tối qua có rất đông khách du lịch nước ngoài.

- Còn hôm kia?
- Cậu ấy vẫn đến biểu diễn như thường lệ, cho đến nửa đêm. Angelo luôn ra về vào lúc 12 giờ. Tôi thấy cậu ta lên yên chiếc xe đạp, cây đàn trên lưng.
- Trông Angelo vẫn bình thường chứ? Mady hỏi tôi.
- Ý các vị là sao? Người phục vụ nhìn hai người khách và thắc mắc
- Từ hôm kia đến giờ Angelo vẫn chưa về nhà, mọi người đều lo lắng. Không biết cậu ấy có bị gì không.

Người hầu bàn lắc đầu:

- Sợ tai nạn à?... Chắc không có đâu, bởi vì nếu có tai nạn thì báo đã loan tin. Các vị có xem trên báo chưa? Chẳng lẽ...

Người hầu bàn không nói hết câu vì hình như ông chủ đã nghe thấy và đang rời quay tính tiền tiền đến phía hai người bạn.

- Các vị đang nói về Angelo à?... Có tai nạn gì sao?

Mady lặp lại những gì vừa trao đổi với người hầu bàn. Ông chủ có vẻ không vui.

- Angelo biến mất?... Cảnh sát biết chưa?
- Chưa. Angelo sống chung với những đồng hương Bồ Đào Nha, họ chưa muốn báo cảnh sát, sợ rùm beng rồi khó có thể đưa thêm một người bà con nữa sang Pháp.

- Biết đâu đơn giản là Angelo đã đi thăm cha cậu ấy đang dưỡng bệnh ở vùng bờ biển Provence? Cậu ấy luôn lo lắng cho cha, trước đây cậu có kể tôi nghe. Rồi cậu sẽ viết thư về chỗ ở trọ thôi... Hoặc giả bỗng đứng oải đời đi bụi một chuyến. Tôi biết rõ những người Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, họ hay nổi hứng đột xuất lắm. Hết đến cơn thì a lê hấp, buông hết!

Ông chủ nhẹ giọng nói thêm, vẻ chừng lấy làm tiếc:

- Dù sao thì cũng rất tiếc cho cậu ấy... tôi rất tiếc.

Nói xong ông ta trở về quay thối tiền cho một vị khách rồi khuất ra phía sau bức màn che lối đi vào bếp.

Tí Nhu trả tiền rồi cùng Mady ra ngoài.

- Hai vị ở lâu quá đó nghe, Phó Giàu nhận xét. - Có tin gì không?

- Chẳng có gì. Ngoài việc xác định là tối hôm kia quả Angelo có đến biểu diễn tại xà lan đến tận nửa đêm. Người hầu bàn nhìn thấy cậu ta lên xe đẹp.

- Còn hôm qua?

- Không đến. Ông chủ cho rằng Angelo đã đi thăm bố, hoặc có thể là đi bụi vì đột xuất oải đời.

- Oải đời à? Sư Cụ phản đối. - Ngày hôm kia Angelo vẫn vui vẻ như thường. Không, không

thể nói chuyện oái đời ở đây được... Oái đời nhìn biết liền.

Chiều dần xuống. Những thực khác đầu tiên bắt đầu đến. Bộ Lục nổ máy mô-by-lết đi ngược lên khu Chữ Thập Hung, hẹn ngày mai gặp lại với hy vọng là Angelo sẽ đến lớp.

Sáng hôm sau, từ sớm Bộ Lục đã đón nhau trước cổng trường. Chờ đến khi chuông đổ xong vẫn không thấy Angelo xuất hiện. Khổ nỗi hôm đó bọn con trai phải học liên tục nên không thể tranh thủ giờ giải lao giữa hai buổi để đi Doua hỏi thăm gia đình Mendès. Phải chờ đến khi tan trường lúc bốn giờ, cả bọn mới nhanh chân đến hang lấy xe, rồi chạy thẳng nhà Mendès, lần này không phải hỏi đường. Người phụ nữ Bồ Đào Nha vẫn đang giữ lũ trẻ và mỉm cười khi thấy Bộ Lục đến:

- Có thư của Angelo, mới đến sáng nay. Nhìn nè, nó đang ở Hyères.

Bà trao thư, Mady đọc to cho cả bọn nghe:

Cháu xin lỗi vì đột xuất muốn đi thăm bố. Chưa biết chừng nào sẽ trở về. Các bác đừng lo lắng gì cả.

ANGELO

Thư quá ngắn. Chuyền tay nhau, Bộ Lục nhận ra dòng chữ của Angelo viết bằng mực xanh lục,

tuy nhiên có nhiều chữ khá nguệch ngoạc. Hình như tay Angelo hơi bị run.

- Các cháu thấy rồi, không phải lo. Phải chi viết thư sớm hơn mình đỡ lo.

Tí Nhu nhìn dấu nhật ấn trên phong bì. Thư đi từ Hyères lúc 18 giờ 30 hôm qua. Như thế Angelo đã đợi đến hai ngày mới chịu viết thư. Tại sao không viết sớm hơn để gia đình Mendès yên tâm? Angelo không phải là đứa vô tư hay vô ơn. Hay là ông chủ xà lan nói đúng, biết đâu bỗng dung oái đời rồi đi lang thang khắp Lyon trước khi lên xe lửa? Dù sao thì trong thư cũng không thấy nhắc đến tình hình sức khoẻ của ông bố. Có thể sức khoẻ của ông Antonio vẫn không suy giảm. Mà nếu như thế thì tại sao Angelo không viết chừng nào sẽ về?

Mới vừa yên tâm, Bộ Lục lại rồi bời nghi vấn. Bức thư ngắn quá. Chắc chắn là Angelo phải che giấu điều gì, hoặc giả đang lâm vào tình huống không bình thường. Mady xin được giữ bức thư và cả bọn kiếu từ.

- Bạn định giữ bức thư làm gì? Tơ Lơ Mơ hỏi Mady khi ra đến đường nhựa.

Thay vì trả lời, Mady xem xét cả phong bì và bức thư, sờ mó tờ giấy rồi đưa lên ngược sáng săm soi.

- Nhìn này! Có dấu in chìm của nhà sản xuất! Xem nào... *Liên hiệp các xưởng giấy thành phố Lyon*.

Giấy viết thư của Angelo được sản xuất tại đây.

- Điều này cũng chẳng chứng tỏ được gì! Phó Giày cắt ngang. - Ở Hyères, Angelo vẫn có thể mua được loại giấy sản xuất tại Lyon.

- Ít có khả năng. Tớ biết xưởng giấy này bởi vì chú tớ từng làm việc ở đó. Xưởng chỉ có vài người thợ và sản lượng không cao. Ít có khả năng xưởng phân phối ra khỏi phạm vi Lyon.

- Biết đâu Angelo mang theo một ít khi ra đi?

- Biết đâu, vâng, nhưng nếu như biết mình sắp ra đi, thế tại sao Angelo không báo qua gia đình Mendès một tiếng?

Mady nhận xét có lý. Phó Giày chẳng chêm được chữ nào nữa cả. Mỗi lần bị chiếu bí như thế, Phó Giày thường nhăn nhó và cho tay vào bối tung mớ tóc đen dày.

Đến phiên Tí Nhu lên tiếng:

- Mady này, chắc chắn bạn có ý riêng gì đó phải không nào. Bạn nghĩ gì, cho biết quan điểm xem.

- Chẳng nghĩ gì cả. Chúng ta bí lối rồi.

Bộ Lục đã dắt xe ra tận đầu đường. Cả bọn nổ máy băng ngược qua sông Rhône để trở về Chữ Thập Hung. Lúc cả đoàn đang nổ máy tách tạch đi qua một bưu cục, Mady la lên:

- Stop!

Sư Cọ là người đầu tiên nhảy xuống xe vì tưởng có xe ai đó cản định.

- Không, không phải xẹp bánh... Tớ có ý kiến! Hãy điện đến Hyères, khắc chung ta biết tin tức của Angelo. Có ai biết tên cơ sở nơi cha cậu ấy đang chữa bệnh không?

- Trung tâm Phục hồi chức năng Tamaris! Bít-tết liêng thoảng.

- Rồi, vào điện đi!

Bộ Lục dựng xe men tường rồi bước vào tra cứu quyển danh bạ vùng Var, và tìm ra ngay địa chỉ của nhà Tamaris. Cả nhóm tranh nhau nhồi nhét trong cùng một phòng kính như những con cá mòi trong hộp, không thể nào đóng cửa phòng lại được.

- Mady này, bạn gọi cho ai thế? Cho Angelo hay cho ông bố?

- Không gọi cả hai.

- Vậy thì ai?

Mady không có thì giờ trả lời vì chuông vừa reo, liên lạc vừa nối. Trong khi cô gái dán tai vào ống nghe thì lũ con trai cùng chồm về phía ống nghe phụ, những mái đầu dí sát vào nhau.

- Allô, xin lỗi có phải Trung tâm Phục hồi chức năng Tamaris đấy không ạ?

- Vâng.

- Văn phòng phải không ạ, xin bà vui lòng

cho biết có bệnh nhân nào tên Antonio Moreira không ạ?

- Có đấy.

- Xin bà vui lòng cho biết những ngày gần đây con trai ông Moreira có đến thăm ông ấy không ạ?

Một khoảng im lặng. Mady nghe loáng thoáng tiếng người trong văn phòng, rồi bà thư ký nói tiếp:

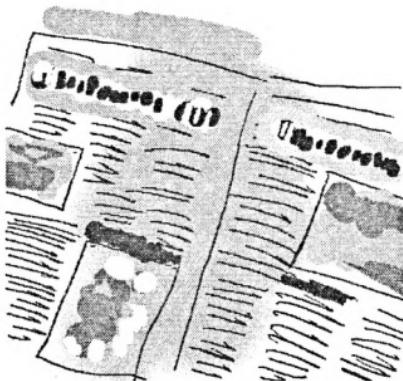
- Hay quá, cô y tá được giao chăm sóc ông Moreira đang có mặt trong văn phòng. Không, những ngày gần đây ông Moreira không có ai viếng thăm cả... Cô có muốn nói chuyện với ông ấy không? Cô y tá cho biết là ông đang làm bài tập phục hồi ở hồ bơi. Mươi phút sau cô gọi lại vậy nhé?

- Dạ thôi, thôi ạ. Cháu không muốn làm phiền ông ấy, và bà vui lòng đừng báo cho ông biết là có người gọi điện, ông sẽ âu lo vô ích. Cháu cảm ơn bà ạ.

Để tránh bị hỏi thêm, Mady vội vàng gác máy rồi quay sang bọn con trai:

- Tớ có linh cảm rằng Angelo đã không đến Hyères!

CHƯƠNG 3

Tờ báo ngày 12 tháng 6

Bộ Lục họp nhóm ở chỗ mà người Lyon gọi là "mái thợ dệt". Đó giống như một sân thượng có xây bờ tường thấp, nằm ở tầm cao thành phố Lyon. Ở đây ta có thể ngắm nhìn gần hết thành phố công nghiệp này.

Bít-tết hết sức thắc mắc:

- Nếu không đến thăm bố thì Angelo đi đâu nhỉ? Nhưng rõ ràng nhất ấn bức thư là ở Hyères mà!

- Vậy chúng ta lại điện đến trung tâm phục hồi Tơ Lơ Mơ cho rằng ý kiến mình hợp lý, - để báo cho ông Antonio biết là Angelo đã biến mất.

- Lại mơ! Tí Nhu phản đối. - Rồi ông ấy lại

lo thêm chứ ích gì. Nếu thực sự Angelo gặp nạn thì người ta khắc đã báo ngay cho ông rồi!

- Thế còn gia đình Mendès? Sư Cọ nhắc.

- Cũng không nên nói gì với họ. Tuy không để lộ ra nhưng họ cũng nhạy cảm lắm.

- Vậy thì báo cảnh sát! Mady kết luận. - Tụi mình chủ động đến báo cảnh sát.

Lần này thì chính Phó Giày phản đối, và khá cương quyết. Phó nhà ta không có thiện cảm với sắc phục, cho dù đó là cảnh sát địa phương hay cảnh sát trật tự. Bởi vì mỗi lần Phó Giày có việc chi khai báo thì chẳng chú nào chịu quan tâm cả. Do chiều cao có phần hơi bị... hụt, nên Phó Giày bị nhiều người khác xem như là đứa con nít. Phó càu nhầu:

- Trước hết về nguyên tắc, người ta không thể tự đứng đi truy tìm ai đó mà không có đơn yêu cầu. Mà hiện nay thì bố Angelo chưa biết gì hết. Còn gia đình Mendès, tuy họ có chăm sóc Angelo thật đấy, song họ không bà con họ hàng gì cả. Nếu mình đến cảnh sát, họ sẽ hỏi tụi mình mắc mớ gì... và giả định họ có chịu nghe mình đi nữa, thì chắc chắn họ đến điều tra ngay nhà Mendès!

- Đúng lắm! Tơ Lơ Mơ tán thành ngay. - Tụi mình chờ vậy. Angelo không thể nào ra đi mãi mãi được... Dù sao thì cậu ấy cũng có viết thư. Trước sau gì cũng sẽ viết nữa cho gia đình Mendès biết tin.

Mady nổi đóa:

- Chờ, chờ, lúc nào cũng chờ đợi! Làm như thể không có gì khẩn trương hết. Các cậu không nghĩ rằng mọi việc có thể rất nghiêm trọng sao? Angelo là bạn tụi mình, nếu không ai chịu quan tâm giúp đỡ, lỡ có gì sau này tụi mình sẽ ân hận dài dài. Tớ linh cảm rằng Angelo chưa rời Lyon mà cũng không gặp tai nạn gì phải nhập viện. Tớ đã xem tất cả những số báo từ hôm cậu ấy biến mất. Có hàng chục tai nạn nhưng không dính dáng gì đến Angelo cả.

Mady càng “lên xứ Thượng”:

- Hãy nghĩ đến bố cậu ấy. Ông sẽ oán trách, và oán trách có lý, nếu biết rằng cả tụi mình, cả gia đình Mendès đã không đi tìm Angelo. Xời ơi, hình như các cậu không có lòng hay sao ấy. Với một việc nghiêm trọng như thế này mà các cậu còn muốn để đó giải quyết một cách tùy hứng. Không, không, không thể được! Nếu chỉ là chuyện theo dõi một tên trộm để tóm lấy hắn thì tớ sẽ là người đầu tiên làm theo các cậu, nhưng ở đây có thể liên quan đến mạng sống của Angelo!...

Mady quá căng thẳng và nước mắt lung tròng. Về phần Sư Cọ vì tin vào trực giác của con gái nên lúc nào cũng về phe Mady. Sư Cọ lặng lẽ gãi gãi da đầu qua làn nón nỉ, cảm thấy hơi sương vì biết rằng bọn con trai thầm trách mình tại sao về phe con gái.

Cuối cùng Tơ Lơ Mơ cố đưa ra một giải thích ba phải có thể làm đôi bên chấp nhận:

- Vâng Mady có lý khi lo cho Angelo bởi vì cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của tụi mình. Tuy nhiên không nên tin như đinh đóng cột rằng cậu ta bị điều gì đó quá nghiêm trọng... Chính Angelo đã viết bức thư. Tụi mình nhận ra tuồng chữ, như vậy có nghĩa là Angelo không bị hiểm nguy gì hết. Cho dù cậu ấy ở Lyon, ở Hyères hay Nicaragua đều như nhau... Vả chăng tờ cũng suy nghĩ kỹ rồi. Cuộc gọi vừa rồi đến Tamaris không chứng minh được gì nhiều. Tuy cô y tá bảo là bác Antonio không có ai viếng thăm, nhưng đừng quên là cô không chỉ chăm sóc mỗi mình bác mà còn nhiều bệnh nhân khác. Có thể Angelo đã ghé tạt qua mà cô không biết. Các cậu yên tâm đi, Angelo là người tế nhị, trước sau gì cũng cho gia đình Mendès biết thêm tin tức. Cho dù Angelo đang trong tình huống nào thì cậu ấy vẫn chưa mất trí. Địa chỉ trên thư được ghi đúng và đủ mà!

- Được rồi, vậy cậu đề nghị gì nào? Mady hỏi ngay.

- Vẫn chờ, nhưng chỉ chờ đến mai thôi, rồi tụi mình sẽ trở lại nhà Mendès. Nếu vẫn chưa có tin mới, mình sẽ khuyên họ biên thư cho bố Angelo. Trường hợp họ còn do dự, đích thân tụi mình sẽ báo cho bác ấy biết.

- Rồi, chờ thì chờ, nhưng chỉ đến mai thôi nhé. Hạn cuối cùng đấy!

Như thế Bộ Lục chờ đến hôm sau, cho tới giờ học cuối cùng của ngày học cuối cùng trong niên khóa. Nhóm Bạn Đồng Hành đến Doua lần thứ ba. Từ xa, cả bọn nhận ra bà mẹ Bồ Đào Nha đang tập cho thằng nhóc đi những bước chập choạng đầu tiên.

- Có thư Angelo! Thêm lá thư nữa, thư Bồ Đào Nha!

Bà nách thằng nhóc lên, bước vào nhà lấy phong thư có dán tem và mang nhặt ấn vùng Porto.

Xin báo ngay cho hai bác biết rằng cháu không ở lại Hyères. Bố cháu rất khoẻ, nhưng chị cháu ở Bồ Đào Nha lại đau nặng, do đó bố bảo cháu về quê xem sao. Hai bác đừng lo cho cháu. Mọi việc đều tốt.

ANGELO

Lá thư lại được chuyền tay. Cũng tuồng chữ của Angelo, nhưng lại còn nguệch ngoạc hơn nữa, dường như cậu ta khá lúng túng và mất tự chủ. Mady nhận thấy loại giấy vẫn mang cùng giòng chữ chìm *Liên hiệp các xưởng giấy thành phố Lyon*. Kết luận sao đây? Rằng Angelo rời bỏ Lyon không phải vì bốc đồng, mà đã suy nghĩ kỹ và mang theo giấy viết thư? Vì rõ ràng là cậu ta không thể nào tìm mua ở Bồ Đào Nha loại giấy viết thư do một xưởng nhỏ ở Lyon sản xuất! Như thế tại sao Angelo không hé một tí gì cho các

bạn biết? Angelo rất trực tính và không bao giờ giấu nhóm Bạn Đồng Hành bất kỳ việc gì.

Đối với bà Mendès thì mọi sự xem như khoẻ re, không còn gì để canh cánh nữa. Bộ Lục không tiện nói cho bà nghe những nghi vấn, nhưng khi vừa ra đến đường cái, cả bọn lại nhao nhao thắc mắc về tờ giấy, mà nhất là việc bức thư đầu tiên mang nhật ấn Hyères ở Pháp tối hôm 14 tháng 6, còn bức thư hai tuy đóng dấu Bồ Đào Nha nhưng lại vào buổi trưa ngày 15. Nói cách khác, chỉ cách nhau có 15 giờ đồng hồ.

- Từ Hyères đến Porto bao xa? Mady hỏi Sư Cọ.

- Ít nhất là một ngàn kilômét, và phải băng qua hai biên giới. Angelo không thể nào đi nhanh như thế được.

- Chỉ trừ khi bức thư đầu tiên bị bỏ quên khá lâu dưới đáy thùng thư. Bít-tết giả dụ. - Chính vì thế mà nhà Mendès nhận thư rất trễ.

- Có thể. Sư Cọ gật đầu. - Nhưng Angelo không thể đi bằng xe đạp và vác theo cây đàn ghi-ta được. Thôi cây ghi-ta thì cũng được đi, vì Angelo rất quý nó, nhưng còn chiếc xe đạp?

- Không, không lý gì Angelo đi thăm cha mà vác đàn theo. Tơ Lơ Mơ ra vẻ chắc chắn. - Đàn và xe vẫn còn ở Lyon.

Vì có thư của Angelo nên Mady phải công nhận rằng chưa cần báo ngay cho cảnh sát biết,

nhưng dù sao thì cả nhóm vẫn chưa tìm ra ánh sáng cuối đường hầm.

- Hay là tụi mình nhờ Kafi đánh hơi truy tìm?
- Tớ cũng vừa nghĩ đến điều ấy. Tí Nhu nói.
- Mình cho Kafi ngửi một đồ vật thuộc về Angelo, sau đó nó sẽ lần ra lộ trình khi lần cuối cùng cậu ấy rời chiếc xà lan.
- Rất đơn giản, Tơ Lơ Mơ phát biểu, - mình chỉ việc trở lại nhà Mendès tìm một đồ vật của Angelo.
- Thôi, đừng làm phiền họ nữa! Phó Giày cắt ngang. - Tuần rồi Angelo mới mua đôi giày vải để quai thắt, rồi để lại đôi cũ trong hang tụi mình. Cậu ấy cho rằng sau này có thể dùng đôi cũ đi lội đồng. Chuồn ngay về đoạn dốc Hải Tặc!

Về đến hang, Phó Giày tìm ra ngay đôi giày vải cũ, và Tí Nhu đưa cho Kafi ngửi. Con chó lai sói phản ứng ngay: nó vẫy đuôi và ngược đầu nhìn chủ như thể hỏi rằng "Theo dấu ngay nhá?"

Trước đây Kafi từng được huấn luyện như là quân khuyến với cái mũi cực kỳ nhạy bén. Nói thực tình thì toàn vùng Lyon này Kafi không hề có đối thủ, kể cả ở những đội cảnh sát đặc nhiệm.

Kafi chạy trước, đoàn xe mô-by-lết theo sau, ngược hướng sông Saône. Bấy giờ đã vào cuối buổi chiều, trên xà lan không một bóng người.

Tí Nhu tiến đến gần cầu thang dây rồi cho Kafi ngửi chiếc giày lần nữa.

- Tìm đi Kafi, tìm dấu của Angelo đi!

Con chó ngửi mấy miếng ván treo, tỏ ý muốn xuống xà lan. Điều này là đương nhiên vì Angelo từng xuống xà lan biểu diễn.

- Không, Kafi, không phải theo hướng này, theo hướng dọc theo bến sông cơ!

Kafi hơi do dự có lẽ vì Angelo thường qua lại cầu thang này nên mùi ở đây đậm hơn. Nhưng sau đó nghe theo lời chủ, nó ngửi mặt đất bến tàu, quay ngược lại băng qua đường, rồi dừng chân ở một góc có chiếc xe đạp. Đó không phải là xe của Angelo nhưng có lẽ cậu ta thường dựng chung xe chỗ này.

- Tìm nữa đi Kafi! Tí Nhu thúc giục.

Phải chăng như thế là làm khó cho Kafi, bởi vì từ điểm này Angelo không đi bộ nữa, và việc dò theo mùi một người đi xe đạp quả là không dễ dàng.

Nhưng nếu nghĩ thế thì chúng ta đánh giá thấp khả năng của Kafi. Con chó tinh khôn vẫn phát hiện ra mùi của Angelo trên mặt đường, và từ bến tàu nó dẫn một mạch cả nhóm dọc theo đường Championnet để trổ ra quảng trường Bellecour với tượng đài Louis XIV nổi tiếng. Sau đó Kafi rẽ về phía Bắc để chạy vào đường Émile-Zola, điều làm cho Sư Cọ ngạc nhiên.

- Lạ thật, đây không phải là lộ trình ngắn nhất đưa Angelo về khu Doua... cũng không phải là đường ngắn nhất ra nhà ga. Tí Nhu này, con chó của cậu không chính xác rồi. Nó đang dẫn tụi mình đi hú họa đấy.

- Chắc chắn là không. Cậu thấy nó vẫn tiếp tục ngủi mặt đường đấy chứ?

Kafi tiếp tục dẫn Bộ Lục theo đường Émile-Zola và bỗng nhiên dừng phắt lại trước một cửa tiệm kim hoàn, nơi hai người thợ đang ráp bộ cửa cuốn bằng sắt. Tí Nhu nghĩ rằng có lẽ trước đây Angelo phải dừng lại dọc đường vì lý do nào đó, để chỉnh bộ đè chằng hạn, hoặc để bơm bánh xe.

- Tiếp tục đi Kafi!

Nhưng con chó không chịu đi tiếp, như thể dấu vết Angelo đến đây chấm dứt. Nó bắt đầu quắn quanh hai người thợ, họ đang liếc mắt nhìn một cách đầy e ngại con vật khổng lồ này.

- Theo tớ thì Kafi đã nhầm rồi. Mady chỉ tay.
- Tí Nhu nhìn xem, ông thợ cao mang giày vải cùng màu với giày của Angelo. Con chó của cậu nhầm mùi với màu rồi!

Có lẽ Bộ Lục đã bỏ đi nếu Kafi không chõ mũi xuống vệ đường, tựa như nó quan tâm đến cái miệng cống. Bàn chân to của nó cào cào một vật gì đó. Sư Cọ cuộn xuống nhìn:

- Chỉ là cái viết bi.

Nhưng Phó Giày giàn lấy cây bút xem xét và thử viết vào lòng bàn tay.

- Viết bi mực xanh lục! Angelo luôn dùng viết mực này. Đây là viết của Angelo!

Vậy rõ ràng là Angelo đã đi đường này, dừng trước cửa tiệm kim hoàn. Phải chăng cậu làm rớt cây viết khi cúi xuống sửa xe? Bộ Lục tìm hú họa quanh đó xem có phát hiện điều gì mới không. Nhưng hoàn toàn không có gì mới cả.

Tí Nhu kéo Kafi về phía đầu đường nhưng con chó nhất định không đi. Nó nhìn hai người thợ, còn họ thì vừa bức mình vừa ớn lạnh.

- Nè, con chó của mấy em làm gì vậy, bộ nó nghĩ tụi tui là ăn trộm hả?

- Trộm à? Mady nắm cơ hội ngay. - Tiệm kim hoàn này vừa bị trộm phải không? Chính vì thế mà các chú đến thay cửa sắt phải không?

- Cô bé này thông minh thiệt! Đúng là tiệm này vừa bị trộm.

- Lâu chưa chú? Phó Giày hỏi tối.

- Chịu khó coi báo đi nhóc, để tụi tui còn làm việc chớ!

Bộ Lục dẫn chó đi, trong khi hai người thợ vẫn liếc theo vì chưa cảm thấy thật an toàn.

- Lạ thật! Mady thì thầm. - Tụi mình trở về hang xem lại mấy tờ báo tờ mua trước đó để dò tìm coi Angelo có bị tai nạn không.

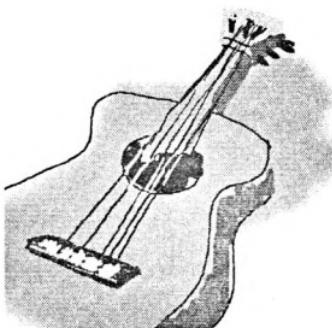
Không cần tìm lâu, tờ *Tiến Bộ* số phát hành chiều ngày 12 tháng 6 chạy dòng tít khá lớn mà lẽ ra nhóm Bạn Đồng Hành đã trông thấy, nếu cả nhóm đã không quá bận tâm về chuyện của Angelo.

VỤ TRỘM TÁO BẠO
TIỆM KIM HOÀN
NGAY TRUNG TÂM THÀNH PHỐ

"Đêm qua, một tiệm kim hoàn lớn ở đường Émile-Zola bị đột nhập. Bọn đạo tặc không thèm lấy mỹ trang vàng mà nhặt hết tất cả những loại đá quý. Hiện vẫn chưa biết bọn chúng đã dùng phương pháp nào. Ngoài bộ cửa cuốn bằng sắt thật dày, bên trong còn một khung lưới sắt nữa, thế mà cả hai hầu như tan chảy, bị khoét một cái lỗ vừa một người chui vào. Sau đó kẻ gian tấn công két sắt có cánh cửa bằng thép rất dày. Cánh cửa này cũng bị chảy trong khoảng thời gian ngắn. Ước tính phi vụ này chỉ diễn ra từ hai đến ba phút.

Vụ này cũng giống như vụ xảy ra cách khoảng nửa tháng tại tiệm kim hoàn Tiếng chuông ở Saint-Étienne. Cùng hoàn cảnh, cùng phương pháp. Kẻ trộm cũng chọn toàn là đá quý, bỏ lại trang sức vàng. Đến nay cảnh sát vẫn chưa nắm được đầu mối khả tín nào và cuộc điều tra vẫn tiếp tục.

CHƯƠNG 4

Cùng nhau giải mã

Thời gian xảy ra vụ trộm làm Bộ Lục sững sốt. Đêm 11 rạng 12... khoảng thời gian Angelo mất tích. Và rõ ràng là chàng trai Bồ Đào Nha này có dừng lại trước điểm gây án. Sự trùng hợp này sao mà... mích lòng quá! Bít-tết cảm thấy sợ, do đó không dồn lòng được nên nói toạc ra:

- Hay là Angelo có tham gia vụ trộm?

Khốn kiếp! Hắn vừa nói gì thế? Mady đỏ mặt vì bất bình:

- Angelo? Bạn dám nghĩ một điều như thế về Angelo sao? Cậu ấy cực kỳ ngay thẳng và lương thiện!

Này này Mady này, chớ có súng cồ với tớ

như thế! Tớ hiểu rõ Angelo hơn cậu đấy. Dù sao thì tui mình cũng phải lạnh lùng giả định sự trùng hợp đó, vì chắc chắn không phải là ngẫu nhiên đâu. Bà Mendès đã nói là khi ra đi, Angelo không mang theo tiền bạc quần áo gì hết. Đi vòng qua Hyères để tới Bồ Đào Nha tốn kém lắm đó nha! Thế Angelo lấy tiền ở đâu ra?

- Bí-tết im đi. Thật xấu hổ khi nghĩ bậy cho Angelo. Đã dành là cậu ấy không tiết lộ bất kỳ điều gì với tui mình, nhưng Angelo không phải hạng người xấu... Vả chăng tớ tin chắc rằng Angelo chưa đi khỏi Lyon.

- Cậu vẫn còn ngờ à? Sau hai cái thư rồi mà cậu vẫn còn ngờ à?

- Chính ra tại vì cái thư thứ hai đến quá sớm, rồi loại giấy sản xuất ở đây, rồi tuồng chữ nguêch ngoạc, rồi vì... vì linh cảm của mình.

Bỗng dưng mọi người đều im lặng, chỉ còn nghe tiếng sột soạt của những tờ báo mà Sư Cọ lật tới lật lui để tìm thêm tin về vụ trộm. Sau đó Mady và Bí-tết lại tiếp tục khẩu chiến.

- Các cậu có im đi không nào! Sư Cọ lên tiếng.
- Cùng nghe này...

Sư Cọ vừa phát hiện ra dòng tin nhỏ trong số báo ngày 15. Tin cho biết cảnh sát vẫn chưa tóm được bọn xấu, nhưng dẫn lời hai nhân chứng đi ngang tiệm kim hoàn, người này sau người kia chửng chục phút. Người đầu tiên thấy cửa hiệu vẫn bình thường, người thứ hai phát hiện

cánh cửa đã bị phá, suy đoán vụ trộm diễn ra khoảng từ một giờ đến một giờ rưỡi khuya.

- Thấy chưa! Mady reo lên khoái chí. - Angelo luôn rời xà lan vào lúc 12 giờ, do đó đi ngang tiệm kim hoàn trước lúc xảy ra vụ trộm. Nếu các cậu muốn, tớ có thể đưa ra một giả thiết khác: có khả năng Angelo đi ngang đó trễ hơn, và có dừng xe lại nhìn vào cái lỗ đã có sẵn, như bất kỳ kẻ tò mò nào.

- Cho là như vậy đi. Bít-tết ra vẻ nhân nhượng.
- Nhưng cậu ta lang thang làm gì giữa đêm khuya thay vì về nhà ngủ, hay thay vì chạy thẳng đến nhà ga?

Mady không trả lời được. Bí ẩn càng bí ẩn. Đã trễ quá rồi, nhóm Bạn Đồng Hành chia tay mạnh ai về nhà nấy hẹn sáng mai gặp lại trên mái thợ dệt. Cả bọn hy vọng sau một đêm ngủ lấy sức mọi người sẽ sáng suốt hơn.

*

* * *

Sáng mai chưa tới tám giờ thì Tơ Lơ Mơ đã gặp mọi người có mặt đầy đủ. Tơ Lơ Mơ luôn là người đến trễ nhất. Nhìn đảo qua những bộ mặt tự lự, cậu ta biết rằng chưa ai tìm ra lời giải thích hợp. Sư Cọ đề nghị trở lại nhà Mendès xem có tin gì thêm không.

- Chẳng có gì đâu. Phó Giày lắc đầu. - Giờ thì Angelo không còn động cơ nào để viết thư

hằng ngày nữa... và chẳng nhà Mendès sẽ không hiểu tại sao tụi mình lại lui tới hoài.

- Đổi hướng điều tra! Tí Nhu đề nghị. - Cho là khi ra đi Angelo có mang theo cây ghi-ta, nhưng chắc chắn là bỏ xe đạp lại đâu đó. Tụi mình thử tìm xem...

- Tơ Lơ Mơ không mấy lạc quan:

- Thành phố Lyon quá rộng lớn. Chẳng khác mò kim đáy bể.

- đương nhiên sẽ không dễ dàng đâu, Tí Nhu nhìn nhận. - Nhưng tụi mình tất cả sáu mạng, tại sao không chia ra đi hỏi từng đồn cảnh sát về những đồ vật thất lạc được mang trả lại?

- Ít ai chịu khó mang về đồn cảnh sát một chiếc xe cà tàng như thế... mà nếu xe còn mới thì người ta đã mượn luôn rồi.

Mady cắt ngang:

- Còn nước còn tát! Lên đường!

Bộ Lục trở về hang tham khảo bản đồ thành phố. Tí Nhu dùng viết chì vạch ra thành sáu khu vực, phân công cho từng người.

- Phần tôi sẽ đảm trách khu vực ga Perrache. Nếu Angelo đã đập xe lửa, thì ở đó có xác suất cao nhất để tìm lại chiếc xe đạp.

Nói xong Tí Nhu dắt Kafi bước ra cửa, hẹn gặp lại tất cả vào đúng 12 giờ trưa.

* * *

Mady cũng không hiểu tại sao mình lại chọn vùng phía Nam thành phố vì rất ít khu gia cư. Khu này rất nhiều nhà máy, công trường, kho bãi nằm nối đuôi nhau không dứt. Mady đã hỏi thăm hai đồn, nhưng cảnh sát cho biết không có ai mang nộp chiếc xe đạp nào.

Khoảng 11 giờ, Mady bắt đầu đánh vòng trở về qua ngõ sông Saône, tình cờ phát hiện một đồn cảnh sát khá nhỏ không được ghi chú trên bản đồ. Bên trong đồn có bác cảnh sát già đang hút ống tẩu, cung cách hiền hòa như một ông bố. Mady hỏi về chiếc xe.

- Xe đạp à? Ở đồn này có hàng tá! Thỉnh thoảng vẫn có người mang đến nộp những chiếc bị bỏ rơi, nhưng không thấy ai đến nhận cả. Riết rồi hình như người ta tưởng cái đồn cảnh sát này là một cái kho phế liệu! Xe màu gì vậy cháu?

- Khung sườn màu xanh lá cây à.
- Hình như có đó. Cháu theo bác ra phía sau.

Sân sau đúng như là một cái bãi hổ lốn. Nào xe đạp, nào xe đẩy em bé, rồi xe gắn máy cũ, cùng với một tỉ thứ linh tinh khác như máy may, bàn ủi, thùng nấu quần áo...

- Cháu chịu khó tìm vậy nhé. Cháu ghé bữa nay là hên đó, ngày mai có xe tải đến chở đi hết.

Mady nhìn thấy một xe đạp sườn màu xanh lá giống như xe của Angelo, nhưng đó lại là xe

đầm. Một chiếc khác là xe đòn dông nhưng không có tay lái kiểu xe cuộc. Mady nhìn bác cảnh sát và lắc đầu, bỗng dung thoảng thấy một vật treo ở tường khiến cô giật mình.

- Ô, cây ghi-ta!

Bác cảnh sát cười tếu:

- Chiếc xe này hơi bị giống cây đàn nhỉ! Cháu tìm gì nào?
- Cháu xin phép xem qua một tí ạ...

Mady bước đến lấy cây đàn xuống xem xét. Không thể lầm được, đúng là đàn của Angelo! Không chỉ hình dáng thùng đàn, mà sợi dây deo cũng đúng luôn! Sợi dây deo màu xanh lá và đỏ, màu cờ Bồ Đào Nha.

- Cây đàn này có gì đặc biệt nào? Cháu thích sợi dây deo phải không?
- Cháu cũng đi tìm vật này cùng với chiếc xe đạp.
- Sao lúc nãy không chịu nói sớm?
- Cháu không hy vọng mình sẽ tìm lại được nên không nói bác biết.
- Cây đàn này của cháu à?
- Dạ không, của một bạn học người Bồ Đào Nha. Bác xem dây deo màu xanh đố nè... Bác tìm thấy nó ở đâu thế ạ?
- Không phải bác. Một thuyền viên mang đến cách nay hai ba ngày giờ đó.

- Thuyền viên của xà lan phải không à?
- Gần đây thôi. Thuyền tên Marie-Jeanne hay Marie-José... nói chung là Marie gì đó. Bác không nhớ rõ.
- Người ta vớt nó dưới nước à?
- Bác hoàn toàn không biết... Nó bị nước ngầm à?
- Bác cho cháu xin nhé?
- Ô, không được đâu, vì như thế trái với quy định. Cháu cứ bảo chủ nó đến mà nhận!
- Hiện bạn cháu không ở đây, cháu sẽ trả lại khi bạn ấy quay về. Bạn quý cây đàn này lắm!

Bác cảnh sát cười hiền hòa cố tình ghẹo Mady một tí:

- Không được, quy định là quy định... nhưng mà... Cháu có mang giấy tờ tùy thân nào không?

Mady trình thẻ học sinh cho bác ghi tên tuổi và địa chỉ, xong còn phải ký giấy đã nhận đàn.

- Rồi, giờ cháu có thể mang đàn đi được rồi.

Bước ra khỏi đồn, Mady nghĩ ngay đến việc chạy ù về hang loan báo phát hiện của mình. Nhưng không, trước hết ta hãy tìm gặp người nào đã vớt cây đàn.

Mady chạy tà tà theo bến sông Saône, đọc tên từng chiếc xà lan nhưng không nhìn thấy chiếc nào mang tên Marie-Jeanne hoặc Marie-José... Tuy nhiên đi xa hơn một chút về phía hạ nguồn có

chiếc Marie-Thérèse. Có lẽ nó đãy rồi. Một người đàn ông đang quét rửa boong tàu. Mady gọi và trở vào cây đàn, hỏi to xem có phải ông ta đã tìm được nó không. Người đàn ông lắc đầu:

- Không phải tôi, thuyền viên của tôi!
- Ông ấy đang trên tàu?
- Cô muốn gặp hắn?

Ông ta buông chổi, bước về phía ca-bin, đưa tay làm loa hét to:

- Trúng mánh rồi Hubert! Một cô rất đẹp tìm mày kìa!

Người mang tên Hubert xuất hiện: một thủy thủ già râu ria lởm chởm màu hung. Ông liếc nhìn cây ghi-ta và hỏi:

- Của cô hắn?
- Bác vui lòng cho biết tìm thấy nó ở đâu và khi nào!
- Dễ thôi. Vớt dưới sông, trôi theo dòng... Lên tàu đi, tui kể nghe.

Mady bước lên tấm ván ghập ghềnh bắc từ bờ kè sang chiếc xà lan.

- Ồ, vớt dưới sông, nó kẹt trong bánh lái.
- Khi nào vậy bác?

Ông gãi gãi má:

- Ồ, để nhớ lại coi... Buổi sáng, tui mới thức dậy. Cao lăm là sáu giờ. Đi tuần trên boong, thấy nó dưới nước.

- Cháu muốn biết ngày nào cơ. Bác nhớ lại giúp!

Hubert nhíu đôi mày rất rậm:

- Chờ chút, chắc là ngày thứ tư... đúng rồi, ngày thứ tư.

- Nghĩa là ngày 12?

- Có thể. Tui hổng nhớ lịch, nhưng mà đúng là thứ tư. Mới đầu tui không biết cái gì vướng vô bánh lái. Vớt nó lên, thuyền trưởng biểu đem nộp cảnh sát. Tui chỉ biết vậy thôi.

Mady móc bóp ra lấy một ít tiền đền ơn Hubert.

- È, hổng được! Người thủy thủ già phản đối quyết liệt, vẻ hơi gắt. - Một cháu gái dễ thương như vậy, cô làm tui giận đó nha. Muốn cảm ơn thì bắt tay một cái được rồi. Vậy thôi!

Hubert chìa bàn tay hộ pháp và Mady xiết thật chặt trước khi rời tàu.

Còi phân xưởng gần đó hụ 12 giờ. Cây đàn trên vai, giờ Mady mới nổ máy chiếc mô-by-lết nhấn ga, vừa luồn lách vừa cẩn thận vì xe quá đông vào giờ cao điểm.

Khi về tới đoạn dốc Hải tặc thì bọn con trai đã đông đủ cả. Nhác thấy cây đàn cả bọn không thể tin nổi. Mady hào hển kề lại đầu đuôi.

- Dưới sông Saône! - Tí Nhu kêu trời. - Cây đàn bị trôi theo dòng!

Tất cả thành viên nhóm Bạn Đồng Hành đều nghĩ đến một tai nạn thương tâm: Angelo rơi xuống sông. Nhưng không thể được bởi vì cậu ấy đã viết thư kia mà. Hay là cậu ấy đã ném bỏ cây đàn trước khi lên xe lửa? Khó tin... trừ khi Angelo hoàn toàn thần kinh.

- Còn xe đẹp thì sao? Mady hỏi.

- Mụ! Tí Nhu lắc đầu. - Bít-tết, Sư Cọ, Phó Giày và cả Tí Mơ cũng chẳng tìm ra manh mối nào hết. Riêng tớ đã vào hai đồn, rồi hỏi thêm những người đi đường, tài xế taxi, mấy người bốc xếp. Cuối cùng tớ dẫn Kafi đến chỗ ký gửi. Mụ luôn! Vả chăng Kafi chả ngửi thấy gì cả, như thể Angelo chưa hề đến ga.

Tí Nhu bổ sung:

- Tớ cho rằng chiếc xe đẹp bị quăng xuống sông Saône như cây đàn nhưng đã chìm sâu. Phải tìm cho ra chiếc xe, như thế tụi mình sẽ biết Angelo đã đến đâu, dòng nước khó có thể cuốn trôi chiếc xe... Phải có người nhái lặn xuống sông Saône... Nhưng ở đoạn sông nào, đó mới là vấn đề.

Cả năm đứa con trai đều từng lặn biển rồi, nhưng không ai sở hữu thiết bị lặn cả.

Không biết làm gì hơn, Phó Giày tiếp tục quan sát cây đàn rồi bỗng dung hét to:

- Xem này!

- Gi, gi?

- Nay, trên thùng đàn... nhiều vết màu xanh lá cây... giống như ai đó đã viết gì... Không phải là nhãn hiệu của cây đàn.

Bộ Lục châu đầu xem xét. Bít-tết tinh mắt nhất bọn reo lên:

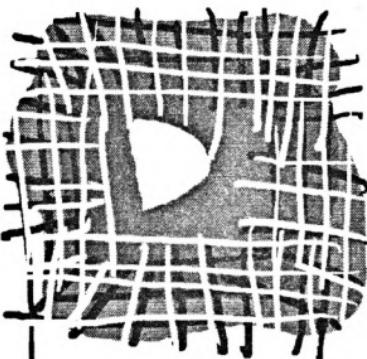
- Ủ đúng rồi, chữ viết bị nước xóa mờ gần hết. Tí Nhu cho tớ mượn kính lúp!

Trê lan ạc eira.

Mady nhanh nhau giải mã ngay:

- Xà lan bạc... Moreira.

CHƯƠNG 5

Thêm một vụ trộm

Hải chặng cây đàn đã bị ném xuống sông từ boong chiếc Xà lan Bạc? Có thể dòng nước đã cuốn nó trôi đi hai ba cây số từ đó đến chỗ chiếc Marie-Thérèse cắp bến.

Nhưng người hầu bàn trên chiếc Xà lan Bạc đã khẳng định là trông thấy Angelo lén yên xe đạp ra về, cây đàn đeo trên lưng. Hay là vì lý do gì cậu ấy đã trở lại xà lan? Rồi lại đi dọc bến tàu trước khi rẽ vào đường Émile-Zola?

- Không, Angelo không đi ngã bến tàu, Phó Giàu nhớ lại. - Tụi mình đã dắt Kafi đi thử rồi, không có kết quả.

- Nay giờ, dấu vết quan trọng nhất là những gì viết trên thùng đàn. Đúng là tuồng chữ của

Angelo. Cậu ấy viết khi nào, và tại sao?

- Theo tớ thì đó giống như lời kêu cứu. Giờ tụi mình phải báo ngay cảnh sát thôi! Mady nóng lòng.

Bọn con trai không đồng ý, nhất là Phó Giày:

- Hoặc là Angelo đang ở Bồ Đào Nha, và cảnh sát Pháp không làm được gì... hoặc là như Mady từng giả định, là cậu ấy vẫn còn tại Lyon, sau đó xếp đặt viết thư tung tin vịt, một việc rất đáng ngờ, Mady công nhận không?

- Đúng vậy, Bít-tết bồi thêm. - Trong vụ này mọi thứ đều mờ ám. Nếu đến cảnh sát tụi mình phải nói thật hết, kể cả cây viết của Angelo tìm được trước tiệm kim hoàn. Tóm lại, tụi mình gần như là buộc tội Angelo.

- Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng một ai biết làm sao cả. Đã một giờ trưa rồi, phải về nhà ăn trưa thôi, kéo gia đình lại lo. Ba giờ gấp lại vậy nhé, tại hang.

Ai ai cũng đều thắc mắc nên chưa tới ba giờ là đã có mặt đầy đủ dưới đoạn dốc Hải tặc, kể cả Tơ Lơ Mơ.

- Tớ cho rằng nếu lặn xuống sông quanh xà lan tụi mình sẽ tìm ra xe đạp, Tí Nhu phát biểu.
- Nếu đúng như vậy, thì gần như đó là một bằng chứng tỏ có điều bất thường trên nhà hàng xà lan.

- Đồng ý. Nhưng ai lặn?

- Tụi mình!
  - Thiết bị đâu?
  - Ở trường có hai bạn, hai anh em ruột. Họ đều có thiết bị lặn. Họ sẽ cho mượn, ít ra là cũng cho tớ và Sư Cọ mượn.
  - Lặn xuống sông Saône à? Mady hơi lo. - Liệu có nên không?
- Tí Nhu và Sư Cọ không né được cái cười mỉm.
- Sợ hả? Chỉ có bốn năm mét thôi cô ơi, dễ ợt!
  - Ý tớ không phải thế! Ý tớ là các cậu mặc đồ người nhái, lặn gần chiếc xà lan mọi người rất dễ thấy. Nếu trên đó thực sự đã xảy ra điều gì đó, thì xem như tụi mình không còn cơ hội để điều tra.

Bít-tết đồng ý với Mady, Tơ Lơ Mơ đồng ý theo, tuy nhiên Tí Nhu rất nóng lòng làm sáng tỏ vụ này.

- Tớ biết nhà hai bạn ấy. Tớ đi ngay đây.

Tí Nhu nhảy lên yên chiếc mô-by-lết và Kafi chạy theo ngược về phía Chữ Thập Hung. Xui rồi! Cửa đóng then gài. Bà hàng xóm cho biết là cả gia đình về quê vài hôm mới lên.

Vẻ mặt ỉu xiu, Tí Nhu trở về hang. Phó Giày đề nghị quay lại Xà lan Bạc, đóng vai thực khách để xem xét hiện trường, và nếu cần có thể hỏi vài câu.

- Được, nhưng không phải đi hết sáu đứa, Mady nói. - Sẽ bị mọi người để ý. Đi chừng hai người thôi, và lựa ai lần trước chưa lên tàu.

Bộ Lục vừa ra đến quảng trường Terraux nổi tiếng với vòi phun nước và đám bồ câu dạn dĩ thì gặp cậu bé rao báo, bản phát hành buổi tối.

- Tin nóng, tin nóng đây!.... Cần cẩu rơi sập công trường Part-Dieu!... Trộm lại đột nhập tiệm kim hoàn!... Tin nóng đây!

Tiệm kim hoàn! Cả nhóm Bạn Đồng Hành bất giác dừng xe mua một tờ. Tí Nhu đọc to:

* * *

"Đêm qua trộm lại vừa đột nhập một tiệm kim hoàn khác tại đường Rabelais ngay trung tâm thành phố Lyon. Cách đột nhập cũng giống như vụ đường Émile-Zola. Cửa cuốn và khung lưới sắt như thể bị một mỏ hàn cực mạnh làm tan chảy. Như những lần trước, bọn trộm không thèm lấy vàng trong tủ kính, mà tấn công thẳng vào két sắt đựng kim cương. Cánh cửa thép dày cộm của két sắt tan chảy như cửa tiệm. Hiển nhiên là bọn này cũng là thủ phạm hai vụ trước ở Émile-Zola và Saint-Étienne.

Tuy nhiên lần này hệ thống báo động đã hoạt động, nhưng bọn xấu quá nhanh chân nên những người láng giềng chỉ kịp trông thấy dáng ba người nhảy lên ô tô tại ngã tư đường Rabelais và đại lộ Saxe.

Bộ Lục nhìn nhau nhưng không ai hé môi, như thể những gì liên đới đến vụ trộm này làm cho cả bọn bất an.

- Tui mình làm một vòng đến đường Rabelais thử xem, Phó Giày đề nghị.

Tuy Phó ta không nói tại sao, nhưng cả bọn đều hiểu. Mady nóng mũi như mói dùng mù-tạt:

- Có nghĩa là Phó Giày cho rằng Angelo là thành phần băng đảng chứ gì?

Quá bất bình, Mady nẹn cú đấm lên yên xe mô-by-lết, mạnh đến nỗi sau đó Mady phải ôm tay kêu đau.

- Tớ không nói thế, Phó Giày trả lời. - Nhưng giả định là Angelo có ghé qua xem cánh cửa bị chảy ra... Biết đâu đó là bằng chứng.

- Chứng gì? Chứng tỏ rằng Angelo là một thành viên của băng trộm à?

- Tớ cũng không nói thế... bằng chứng là Angelo hãy còn ở Lyon.

- Thôi được, Mady bức bối nhượng bộ. - Tui mình tới đường Rabelais, vì các cậu muốn thế.

Đi tắt qua sông Rhône để ngược lên đại lộ Saxe, Bộ Lục thấy tiệm kim hoàn nằm cách ngã tư Rabelais khoảng ba chục mét. Chủ tiệm đã lắp tạm một lưới sắt để bịt cái lỗ do bọn trộm tạo ra, rộng vừa một người chui.

Tí Nhu móc túi lấy chiếc giày vải của Angelo ra cho Kafi ngủi. Con chó đánh hơi kỹ lưỡng khắp lề đường, không quan tâm đến đám hiếu kỳ đang dòm ngó cửa tiệm bị nạn. Bỗng dừng Kafi vẫy đuôi và ngược nhìn chủ, dạng muốn nói rằng: Rồi, tôi đã tìm ra.

Kafi đi tới lui nhiều lần trước cái lỗ, rồi kéo dây xích về phía đại lộ Saxe. Đi được chừng ba mươi mét nó dừng lại ngẩng đầu lên nhìn chủ, nghĩa là dấu vết Angelo chấm dứt ở đây.

Cho đến giờ, toàn nhóm Bạn Đồng Hành không nói lời nào.

- Lần này đã quá rõ! Phó Giàye kết luận. - Angelo đã đến đây... Và sở dĩ Kafi ngừng lại là vì sau đó Angelo leo lên chiếc ô tô mà những người hàng xóm ở đây đã thấy vọt chạy từ ngã tư kia.

Quay sang Mady, Phó Giàye nói tiếp:

- Linh cảm của cậu đúng đấy, Angelo vẫn còn ở Lyon.

Mady không nói nên lời, mặt tái nhợt.

- Angelo là đứa du côn?... không, không thể như thế được!

CHƯƠNG 6

Nhạc sĩ dã chiến

Bộ Lục đứng như bị trời trồng tại ngã tư đường, nơi Kafi không chịu đi tiếp. Cả nhóm đều choáng váng, nhất là Phó Giày và Mady, mặc dù không để lộ ra. Không ai có thể tin rằng Angelo để cho bọn găng-tơ dụ dỗ. Nhưng chứng cứ vẫn là chứng cứ, nhất là tài đánh hơi của Kafi. Angelo từng đến hiện trường vụ án, và điều nghiêm trọng hơn, lại thoát thân bằng ô tô.

Mới hôm qua còn quả quyết đòi báo cảnh sát, giờ Mady viện đủ lý do để... gia hạn động thái này.

- Tớ công nhận là tui mình có nghĩa vụ báo cáo cảnh sát. Nhưng không thể được, bởi vì như thế là thẳng thừng buộc tội Angelo.

- Nhưng nếu quả Angelo có tham gia thì sao?

- Mặc dù chứng cứ có vẻ như thế song cậu ấy không làm hại ai cả... Tụi mình hãy cố gắng làm rõ một loạt những điều bí ẩn đã xảy ra. Trước hết mình trở lại bến sông Saône như đã dự trù.

Bộ Lục liền kéo nhau đi. Giờ mới sáu giờ, chiếc *Xà lan Bạc* đang nằm ngủ yên trên dòng sông lười. Quan sát một lúc, Tí Nhu đề nghị:

- Hôm trước tụi mình có dẫn Kafi đánh hơi Angelo dọc theo bến tàu, nhưng chưa đi xa. Giờ mình dẫn Kafi đi tản bộ thật kỹ xem sao.

Sau khi cho chó ngủi chiếc giày vải, cả bọn dẫn mô-by-lết xuôi hướng hạ lưu, đi hết cự ly hơn hai cây số giữa chiếc *Xà lan Bạc* và chiếc *Marie-Thérèse*. Kafi không có biểu hiện bất thường nào. Như thế nghĩa là Angelo chưa hề đến bờ sông Saône. Vậy cậu ta đứng chỗ nào để vứt cây đàn? Từ boong tàu *Xà lan Bạc*? Hay xa hơn nữa ở phía thượng nguồn?

Đến khoảng bảy giờ, Bộ Lục quay trở về phía chiếc *Xà lan Bạc*. Những thực khách đầu tiên bắt đầu xuống tàu.

- Phải chi tụi mình có thể xuống đó gọi một bữa ăn, Bít-tết thở dài. - Sẽ có thì giờ quan sát, và làm bộ hỏi hàng tá thứ!

- Hắn nhiên rồi, nhưng chịu thôi. Các cậu đã nhìn bảng giá chưa?

Bảng giá được kê rõ ràng trên bến, ngay chỗ xuống cầu thang dây. Thực đơn đầu tiên, nghĩa là loại đơn giản nhất, chưa tính tiền phục vụ và thức uống, cũng đã lên đến 40 franc rồi. Còn việc gọi món riêng hả, thôi đừng có mà mơ! Muốn phiêu lưu xuống đó, Bộ Lục phải dồn túi ít nhất là 300 franc. Thôi thaỵ đi.

- Gi đi nữa thì tớ vẫn cho rằng giữa Angelo, chiếc xà lan này, và những vụ trộm hẵn phải có liên quan với nhau... các cậu cứ cho đó là linh cảm đi. Mady lên tiếng. - Đừng hỏi tớ tại sao có linh cảm đó, nó vây đó.

Nghĩ một lát, Mady nói tiếp:

- Nghe này, trong túi tớ có tờ 100 franc mà bà đã cho tớ để mua chiếc váy mùa hè. Tớ cóc cần váy. Số tiền này đủ cho hai người trong bọn mình xuống dùng bữa, nhưng không phải là tớ và Tí Nhu, vì họ biết mặt tụi tớ rồi.

- Tớ cũng không được. Sư Cọ nói theo. - Với cái bê-rê bắt ốc dính vào đầu như thế này, đi đâu ai cũng để ý hết... mà nếu lấy ra thì... miễn bàn luôn. Giống như con rối bị rơi tóc giả vậy!

- Tớ cũng không! đến phiên Bít-tết. - Mẹ bảo tớ phải về đúng giờ để mua thuốc cho mẹ.

Chỉ còn Tơ Lơ Mơ và Phó Giày. Mady đưa tiền và hứa ghé qua nhà hai tí này báo già đình rằng hai tí ăn chung với cả nhóm, do đó sẽ về trễ.

- Rất trễ, Phó Giày nhấn mạnh. - Nếu có thể

tui tớ sẽ ngồi đồng cho đến khi nhà hàng đóng cửa.

Tí Nhu hẹn gặp lại tất cả vào tám giờ sáng hôm sau tại hang, rồi quay sang hai em trung số kia nói tếu:

- Trong khi chờ đợi, xin chúc các ngài ngon miệng!

*
* * *

Tơ Lơ Mơ và Bít-tết để xe sát dọc bờ kè khóa lại. Chân bước xuống xà lan mà trong lòng hết sức ngại ngùng vì sắp được bữa ăn ngon... bằng tiền của bạn gái, mà cả Mady lẫn các tí kia đều không được chia sẻ.

Cả hai có cùng cảm tưởng như Tí Nhu và Mady trước đó, rằng nội thất chính của xà lan rất rộng, trang trí không loè loẹt và rất có "gu". Hai cậu chọn bàn ngay giữa phòng và ngồi đối diện để có thể quan sát mọi động thái. Giờ này nhà hàng còn thưa người, chỉ khoảng chục thực khách, ăn mặc đàng hoàng.

- Minh mặc quần jean bụi như thế này trông nó làm sao ấy! Tơ Lơ Mơ nói nhỏ. - Coi chừng người ta mời mình ra!.

- Cậu không phải lo, khách hàng là khách hàng, cho dù có mặc pyjama đi nữa!

Dù sao thì gương mặt non trẻ và y phục "hở bị thoái mái" của hai thành viên Bạn Đồng Hành

cũng làm cho những người hầu bàn dòm ngó. Một người bước đến, hỏi một cách lịch sự nhưng kèm với ẩn ý:

- "Quý khách đến dùng bữa tối phải không ạ?

- Vâng, bữa tối. Phó Giàu tinh rụi, ra vẻ như là khách hàng quen thuộc của những nhà hàng lớn.

Người hầu bàn im lặng vài giây, rồi cúi xuống hỏi nhỏ:

- Ủm... thưa... quý khách... đã xem qua bảng giá chưa ạ?

- Có xem bảng giá ở bờ kè.

- Vâng, vâng, Người hầu thốt lên, như trút được nỗi lo.

Rồi anh ta sắm lại giọng lịch sự:

- Quý khách có dùng rượu khai vị không ạ?

- Không, chúng tôi là dân thể thao.

Người hầu bàn bước đi. Đó không phải là gã cao lớn tóc vàng mắt xanh mà Mady và Tí Nhu đã hỏi chuyện. Anh này tóc nâu đậm, có tí râu kiểu Charlot như thể quét miếng sơn đen.

Đến thời điểm này thực khách bắt đầu đông. Một đám du khách người Đức vừa xuống xe ca trên bến, họ ùa vào phòng cười nói ồn ào.

- Càng tốt! Phó Giàu thì thầm. - Càng đông người tụi mình càng ít bị để ý.

Trong khi mọi người dùng rượu khai vị, Phó Giày lặng lẽ quan sát ông chủ nhà hàng. Lần đầu nghe mô tả, Phó ta tưởng Mady phóng đại. Giờ nhìn kỹ mới thấy chẳng sai chút nào: Cái đầu ông chủ giống y chang trái bóng bầu dục, hai bên có dán hai chùm lông. Tia nhìn soi mói cửa ông ta nấm bắt tất cả mọi diễn biến trong phòng. Ngồi ở quầy tính tiền kê cao, ông quản bốn người hầu bàn trong y phục chỉnh tề dát bạc. Khi cần gì, ông gọi họ. Anh chàng tóc vàng mắt xanh là Henri, anh để râu là Raymond.

Lúc nhìn ra cửa sổ tròn thấy trời tối thì cũng là lúc nhà hàng bắt đầu dọn bữa.

- Nay, mấy cái này là cái gì hả? Tơ Lơ Mơ hỏi Phó Giày, mắt nhìn những hạt đen đen nhỏ xíu trong đĩa vừa được mang ra.

- Thế cậu không đọc thực đơn à? Trứng cá caviar đấy!

- Ngon hôn?

- Thú thật tớ chưa ăn bao giờ. Cứ làm bộ như nó ngon lắm.

Cả hai chẳng thấy ngon. Đúng ra vì mải lo nghĩ đến Angelo nên hai cậu không cảm thấy đói. Món thứ hai cũng không được khen. Cả hai xót cho tiền của Mady, bởi vì trong nhà hàng sang trọng này, không có điều gì đáng ngờ cả.

- Mady linh cảm sai rồi. Tơ Lơ Mơ nói nhỏ với Phó Giày. - Việc Angelo biến mất rõ ràng

có liên quan đến vụ trộm, nhưng không liên quan xà lan này.

- Nhưng nếu cây đàn bị quăng xuống từ đây thì sao?

- Không có gì chứng minh cả. Có thể nó bị quăng từ phía thượng nguồn, chứ Kafi không đánh hơi được điều gì ở hướng hạ nguồn.

Cũng giống như ở những nhà hàng ăn khác có phục vụ văn nghệ, ở xà lan này bữa tối kéo dài lê thê, thỉnh thoảng có hát hò hâm nóng không khí. Trên bục diễn đối diện với quầy tính tiền, từng nhân vật lên biểu diễn. Một ông tấu hài nhái theo các ngôi sao truyền hình, một cô ca sĩ ướt át, một anh khác ca chǎng ra hơi như muốn nuốt lấy cái micro, và cuối cùng là một nhạc công ghi-ta tóc nhiều hơn tài, không bằng một góc của Angelo.

- Đây là lúc mình moi thông tin từ anh hầu bàn. Phó Giày nhắc.

Phó giơ tay ra hiệu. Anh hầu tưởng gọi thêm món nên càng tăng phần lịch sự:

- Quý khách muốn gọi champagne?
- Không, chúng tôi đến đây để xem nghệ sĩ Angelo Moreira biểu diễn. Chờ mãi không thấy!

Người hầu bàn mà Tơ Lơ Mơ và Phó Giày gán cho cái tên là Charlot hơi nhíu mày:

- Quý khách có quen sao?
- Chút chút thôi. Chúng tôi nghe đồn anh ta

biểu diễn tối ở nhà hàng Xà lan-Bạc.

- Đúng vậy... nhưng anh không còn làm ở đây nữa... anh ta về nước rồi. Hình như có ông bầu nào ở Porto trọng dụng tài năng của Angelo.

Nói xong người hầu bước sang phục vụ bàn các du khách Đức đang gọi champagne.

- Câu có để ý không Tí Mơ? Anh hầu bàn khá lúng túng vì câu hỏi tựi mình, nhưng sau đó nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Anh ta biết Angelo đang ở Bồ Đào Nha. Nếu làm việc bên đó, tại sao Angelo không báo tựi mình biết mà lại đi kể cho người lạ? Những người trên xà lan này biết khá nhiều chuyện... hoặc giả vờ biết nhiều.

Đã 11 giờ khuya. Một nữ ca sĩ lên thế chỗ tay ghi-ta. "Bóng bầu dục" vẫn an tọa ở quày để trông chừng khắp phòng. Vài thực khách đã đứng lên nhưng cánh người Đức không có vẻ chuẩn bị ra về. Ở bàn của họ những tiếng cười, lời pha trò đều theo champagne mà tuôn như suối. Thỉnh thoảng "Charlot" lại liếc nhìn Phó Giày và Tơ Lơ Mơ, như thầm trách tại sao ngồi đồng mà không gọi thêm món.

- Mình gọi hai cà phê đi, Phó Giày đề nghị.
- Có lẽ không quá mắc đâu, ngay cả trong loại nhà hàng sang trọng này. Vả chăng cà phê giúp ta tỉnh táo.

Người hầu bàn mang lại hai phin, và hai Bạn Đồng Hành cố tình chờ thật lâu. Trong lúc đó

các du khách Đức bắt đầu hát những điệp khúc của quê hương họ, kế tiếp là những ca khúc để uống rượu. Đột nhiên một ý nghĩ lóe trong đầu Tơ Lơ Mơ, một ý nghĩ mà sau đó phải được tôn lên hàng sáng kiến. Tơ Lơ Mơ rút harmonica ra đệm theo giọng hát Đức.

Trong nhóm những Bạn Đồng Hành, Tơ Lơ Mơ được xem là thành viên hơi kỳ kỳ, phần lớn thời gian đang suy nghĩ gì đó ở cõi trên. Ai đến trễ hẹn? Ai nhầm giờ? Ai hay quên hoặc lỡ làm hư bột hư đường, xin thưa đó luôn là Tơ Lơ Mơ... ví dụ như lần phiêu lưu ở Tây Ban Nha². Đã có lần Tí Mơ đến trường, một chân mang dép chân kia mang giày. Nhưng nói về âm nhạc thì Tí ta vô địch. Là tay chơi harmonica xuất sắc, Tơ Lơ Mơ từng đoạt giải vàng tại một kỳ concours tài tử.

Những nốt đầu tiên vừa tấu lên thì mọi người quay phắt về phía nguồn âm nhạc. Theo bản năng, Tơ Lơ Mơ có khả năng đệm hoàn hảo cho ca sĩ mà chưa hề nghe qua bài nhạc ấy lần nào. Bài nhạc vừa chấm dứt thì những tiếng *bravo* vang lên liên tục. Một bà to béo mặt đỏ lử cố nói tiếng Pháp yêu cầu Tơ Lơ Mơ độc tấu. Mơ chơi ngay một điệu *lied* của Đức. Lại *bravo* và pháo tay nhiệt liệt. Chỉ trong chốc lát Tơ Lơ Mơ đã trở thành ngôi sao của Xà lan-Bạc. Cậu ta phải chơi thêm hơn nửa giờ nữa thì các du khách Đức mới tạm thôi giành nhau đăng ký. Tranh thủ lúc ấy “bóng bầu dục” bước tới.

- Anh chơi harmonica quá hay. Cảm ơn anh đã giúp vui cho khách hàng của tôi... Phải chăng anh từng chơi trước công chúng?

- Chỉ một lần duy nhất khi tham dự *concours*.

Ông chủ nhà hàng cố tìm cách nói cho thật khéo:

- Hiện nay tôi đang rất cần nhạc sĩ. Vừa gần đây thôi tôi có một tay ghi-ta Bồ Đào Nha tuyệt vời, nhưng cậu ấy đã hồi hương rồi.

Bóng bầu dục úp úp mở mở hơi dài dòng:

- Đương nhiên là khi có điều kiện đến dùng bữa ở nhà hàng này, thì rõ ràng tiền bạc đối với anh không thành vấn đề gì... Tuy nhiên, nếu anh vui lòng thỉnh thoảng qua bộ đến biểu diễn, chắc chắn chúng tôi sẽ không để anh thiệt thòi đâu.

Tơ Lơ Mơ biết tống là ăn ván này rồi. Tuy nhiên không nên cắn câu quá sớm. Mơ khẽ cử động đầu rất nhẹ, thật điệu nghệ vì người đối diện sẽ không biết đó là gật hay là lắc. Ông chủ tiến lên luôn:

- Thực sự chúng tôi rất quý tài năng anh, nhất là khi anh chơi cả nhạc Đức. Mùa hè ở đây có rất nhiều du khách Đức... Mong nhận được sự nhiệt tình của anh...

Tơ Lơ Mơ vờ do dự đắn đo, rồi quyết:

- Thôi được!

- Chừng nào anh có thể đến? Càng sớm càng tốt nhé!

- Mai đây thôi. Để tôi về xin phép ba tôi đã.
Tôi tin là ông sẽ không từ chối.

Quá sướng, ông chủ siết chặt tay cả hai người bạn, và xin được mời hai ly rượu tiêu, nhưng hai bạn từ chối.

- Dân thể thao không bao giờ uống rượu!...

Sau mấy tuần champagne, các du khách Đức bắt đầu trở lại dùng bia. Tớ Lơ Mơ lại đưa harmonica lên môi. Phải đến hai giờ sáng các du khách mới đứng lên, lúc này hai Bạn Đồng Hành cũng vội ra về.

- Hết xẩy, Tí Mơ ơi, hết xẩy! Phó Giày đầm vào mạn sườn Tớ Lơ Mơ. - Tớ phải mượn từ *Hết xẩy* của Sư Cọ để khen cậu! Nếu trên chiếc xà lan này có điều chi bí ẩn... và tớ tin là Mady nói có là có... thì chắc chắn phải nhờ cậu mới giải quyết được bí ẩn đó.

CHƯƠNG 7

Bức ảnh lạ lùng

Cho dù được ngủ rất ít, Phó Giày... và ngay cả Tơ Lơ Mơ... cũng có mặt đúng hẹn tại hang.

- Hết xẩy! Sư Cọ hé tênh lên khi nghe Phó Giày tường thuật toàn bộ sự việc. - Hết xẩy!

Và cũng như vào bất kỳ dịp nào thốt lên được hai tiếng sảng khoái ấy, Sư Cọ nhả ta tung cao cái bê-rê bất khả ly thân.

Sau khi đúc kết mọi việc, Mady thắc mắc tại sao những người trên nhà hàng nổi biết rõ về chuyện Angelo hồi hương.

- Giả định là có ông bầu nào đó tình cờ phát hiện ra Angelo tại Lyon thì không có gì phải ngạc nhiên, vì Angelo là nhạc sĩ tài ba... nhưng

nếu như thế thì cậu ấy không bao giờ bỏ cây ghi-ta lại. Cây đàn rất ăn ý, Angelo mến tay mến chân nó, và đã bỏ khoản tiền rất lớn để tậu nó. Theo tớ thì đám nhà hàng biết quá nhiều chuyện về Angelo, chuyện đi Hyères, chuyện hồi hương, chuyện đi với ông bầu. Với một người tự mãn như ông chủ nhà hàng, ông ta sẽ không bao giờ để lộ việc người khác đã phỗng tay trên một nhạc sĩ của mình. Như thế rất phản quang cáo!

- Đúng vậy, Tí Nhu nhìn nhận. - Một doanh nhân gặp khó khăn sẽ không bao giờ để cho khách hàng biết, vì đó là "sai chính sách".

- Tí Mơ này, Bít-tết lắc vai Tơ Lơ Mơ. - Tối nay cậu thu xếp làm thân với những người phục vụ. Trọng trách dò hỏi sao cho ra chuyện được đặt lên vai cậu đấy. Cậu thử nhử nhử việc vớt được cây đàn dưới sông Saône xem.

- Không nên! Mady cắt ngang. - Bọn họ sẽ nghi ngờ. Không được đả động đến cây đàn. Tí Mơ chỉ cần quan sát, làm thân với những người phục vụ và để họ tự do múa lưỡi.

Tơ Lơ Mơ cảm thấy hơi quíu vì tầm quan trọng của mình trong chuyện này, nhất là khi mọi người đang cho những lời khuyên trái ngược nhau.

Tối đến, Tơ Lơ Mơ thủ harmonica trong túi và xuống xà lan. Bản tính nghệ sĩ của cậu rồi cũng vượt qua được nỗi e ngại ban đầu. Giờ cậu chỉ muốn chơi cho thật hay để mọi người

nể mặt. Tối nay Tí ta cũng thành công như tối qua, mặc dù với thành phần cử tọa khác. Hôm nay không có Đức, mà là Mỹ, do đó Tơ Lơ Mơ “chuyển tông” sang những điệu nhịp nhàng của vùng New Orleans, khiến du khách “yes, yes” liên tục.

Ông chủ hết sức hài lòng và nài Tơ Lơ Mơ xuất hiện trên buc nhiều lần, rán cầm chân cậu đến hai giờ sáng. Trong lúc giải lao, Tơ Lơ Mơ đã “móc nối” được những người hầu bàn, đặc biệt là gã Charlot, nhưng chưa moi được gì mới.

Sáng hôm sau gặp nhau tại hang, Mady nài nỉ:

- Đừng bỏ cuộc Tí Mơ ạ. Mỗi tối cậu cố gắng đến đó đi. Giờ chỉ mình cậu mới giúp được Bộ Lục của mình thôi.

Tơ Lơ Mơ hay chùi lòng, nhất là đối với một thiếu nữ dễ thương như Mady. Tối hôm ấy cậu vẫn đến chơi nhưng không phát hiện gì. Tuy nhiên hôm sau nữa Mơ để ý một việc, thoát nhìn thì chẳng quan trọng, nhưng biết đâu được? Khoảng 11 giờ nghĩa là lúc rất đông khách, gã Charlot biến mất. Tơ Lơ Mơ hỏi, anh chàng tóc vàng mắt xanh cho biết.

- Thỉnh thoảng vẫn như thế đấy. Raymond bảo bị đau đầu nên tạm vắng mặt, anh ta bảo bị đau đầu thì không thể làm gì cho ra trò.

- Bộ ông chủ không có ý kiến gì sao?

- Tôi căng ra làm gấp đôi. Phải giúp nhau
thôi chứ biết sao bây giờ. Ông chủ khó tính lắm.

Ngoài ghi nhận nhỏ ra, tối hôm ấy không
có gì lạ. Khách về sớm, nhà hàng đóng cửa sớm
hơn thường lệ, độ một giờ rưỡi. Hai giờ sáng
Tơ Lơ Mơ đã ngáy trên giường, và tám giờ sáng
hôm sau có mặt tại hang tường trình ghi nhận.

- Cũng chẳng có gì mới. Bít-tết râu rỉ. - Ai
mà thỉnh thoảng chả nhức đầu!

Bộ Lục không được phán khởi lầm. Angelo
đã mất tích một tuần rồi mà mọi việc vẫn giậm
chân tại chỗ. Sư Cọ bèn đề nghị ghé thăm gia
đình Mendès.

- Bốn ngày nay không gặp họ. Có thể họ có
tin mới, cho dù tin thật hay tin vịt.

Mặc dù Tí Nhu không tin là Angelo lại viết
thư, nhưng cũng phải ghé qua rồi mới biết. Vừa
dắt mấy chiếc mô-by-lết ra khỏi hang, Bộ Lục
gặp một bà nội trợ đang leo đoạn dốc Hải tặc,
một tay xách giỏ thức ăn, tay kia cầm tờ báo.
Bất giác Tí Nhu liếc nhìn:

- Lại một vụ tr...

- Cô vui lòng cho cháu xem nhờ tờ báo một
tí, chỉ liếc nhanh thôi ạ.

Người phụ nữ mỉm cười trao tờ báo. Lật
sang trang chót chuyên tin giờ chót, Tí Nhu
đọc nhanh:

LAI MỘT VỤ ĐỘT NHẬP TIỆM KIM HOÀN

"Đêm qua lại vừa xảy ra một vụ đột nhập tiệm kim hoàn, lần này ở Bourg-en-Bresse. Nhưng kẻ xấu hoặc bọn xấu đã bị nhận dạng. Hệ thống báo động có gắn máy ảnh đã chụp được cảnh gây án. Chúng tôi cố gắng thông tin thêm vào bản phát hành tối nay".

Cái tin quá ngắn khiến chó Bộ Lục phát thèm. Vụ này có diễn ra trong những điều kiện giống những vụ trước không? Có phải cùng băng đảng đó không?

- Chờ đến bản phát hành tối nay thì lâu quá! Mady sốt ruột. - Từ đây đến Bourg-en-Bresse bao xa?

- Sáu mươi mốt cây số. Sư Cọ luôn chính xác.
- Nói cách khác là đi được. Tui mình đi hôn?

Mọi người đồng ý với Mady, bởi vì nếu không được thông tin gì mới thì cũng được một chuyến dã ngoại thú vị. Hè mà!

- Mọi người về báo ba mẹ là mình đi dã ngoại. Bít-tết căn dặn. - Tí Nhu ghé qua nhà tớ báo giúp, trong khi tớ thủ một mớ gì đó mum mum.

Mười giờ ba mươi, cả bọn lên đường... với chó Kafi ngồi trong cái két nhựa có gắn bánh xe đạp. Thời tiết lý tưởng, đường xá thẳng thớm.

Hai tiếng sau Bộ Lục đã tới thị xã nhỏ vắng teo vào giờ cơm. Mẩu tin ngắn trên tờ *Tiến bộ* không cho biết tên đường và tên tiệm kim hoàn. Bộ Lục phải dắt xe đi hỏi.

- Ô, gần đây thôi! Ở phố Alsace-Lorraine.

Tiệm kim hoàn này sang trọng không kém những tiệm ở thành phố Lyon.

- Nhìn qua là biết ngay cũng băng nhóm đó. Phó Giày nhận định.

Cũng cái mỏ hàn cực mạnh phá chảy tấm lưới sắt kiên cố. Tấm kính tủ trưng bày không phải bị vỡ mà chảy mất. Cũng như tại Lyon, phi vụ này hẳn diễn ra rất nhanh.

Tí Nhu rút chiếc giày vải ra cho Kafi ngủi. Ngực Mady đập thình thịch, thầm mong là con chó lai sói không có biểu hiện gì.

Than ôi! Mới đầu thì nó im re, nhưng sau đó thì lần ra mùi của Angelo. Nó lăng xăng tới lui ở vỉa hè trước cái lỗ đã khoét, sau đó bước xuống lòng đường và dẫn Bộ Lục đến một góc đường nhỏ cách đó năm chục mét.

- Cũng cùng một kiểu gây án, Bí-tết nói. - Chiếc ô-tô chờ sẵn tại chỗ khuất rồi vọt lẹ sau khi đồng bọn trộm xong.

Kết luận: Chắc chắn Angelo có tham gia. Mady đau khổ như thể một người trong gia đình mình là thành viên băng nhóm du côn. Trở lại cửa tiệm, Kafi lại ngủi nữa, rồi nhìn chăm chú vào

cái lỗ. Lúc ấy có một bưu tá đi làm về ghé qua.

- Phi vụ này được tính rất kỹ, phải không mấy em? Nhưng thua rồi!

Mặc dù đã khá trưa, lẽ ra phải về nhà ăn cơm, nhưng bác bưu tá này thuộc dạng vui miệng nên nán lại đôi lúc. Không cần đánh, bác cũng khai:

- Vâng, thua rồi. Máy ảnh gắn flash của cửa tiệm đã chụp ngay khi còi hụ báo động. Bọn gǎng-tơ không dám hoặc không đủ thì giờ "thi công" cái két sắt. Dù sao thì cơ quan chức năng cũng có ảnh bọn chúng rồi.

- Có thanh thiếu niên nào cùng đi với chúng không ạ? Mady hồi hộp.

- Chưa biết. Cảnh sát đang giữ phim... Tôi chỉ biết là vụ này xảy ra vào lúc 0 giờ 20. Chủ tiệm ở tầng hai cùng tòa nhà, lúc chạy xuống tầng trệt thì bọn gǎng-tơ chuồn rồi.

Rồi ông nói thêm:

- Nhìn vào đó mà kiêng nhé, giới trẻ! Đừng bao giờ thử làm những trò như thế!

Có lẽ hài lòng vì đã xổ hết, bác bưu tá lại lên yên. Đúng một giờ trưa.

- Thôi tựi mình tìm quán nào đó bày ra ăn đi, Mady giục. - Phải về Lyon trước bản tin buổi tối.

*

* * *

Về đến Lyon, Bộ Lục tập trung trước tòa soạn tờ *Tiến Bộ*. Lâu sau người rao báo đầu tiên mới xuất hiện với chồng báo nặng trĩu tay. Tí Nhu giật lấy một tờ, trang hai chạy tít lớn:

LẬT MẶT KẺ TRỘM
TẠI BOURG-EN-BRESSE

Cái tít này không làm cho Bộ Lục ngạc nhiên, nhưng chính cái ảnh được phóng to. Ở cận cảnh là một bàn tay khổng lồ, và phía sau bàn tay đó là gương mặt của một người duy nhất. Cả Sư Cọ, Phó Giày, và Mady cùng đồng loạt thốt lên:

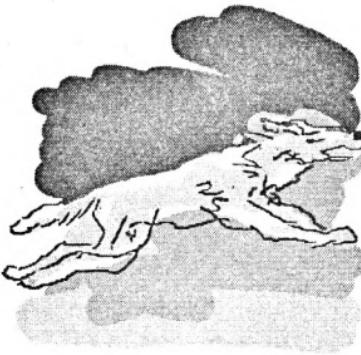
- Ông chủ nhà hàng Xà lan Bạc!

Không thể nghi ngờ gì nữa, gương mặt quá ấn tượng. Trong vùng này không thể nào có người thứ hai mang một cái đầu tương tự. Mady thở dài nhẹ nhõm như thể bức ảnh là bằng chứng cho sự vô tội của Angelo. Nhưng qua tài đánh hơi của Kafi, Bộ Lục đều biết cậu ta có mặt ở hiện trường khi xảy ra vụ án.

- Đúng là lão chủ nhà hàng xà lan rồi. Mady còn tiếp tục lẩm bẩm và quay sang Tơ Lơ Mơ.
- Cậu không có ý kiến gì sao? Cậu biết rõ lão ta hơn tui tớ mà?

- Dương nhiên là tớ nhận dạng ra lão ta. Tớ Lơ Mơ nói với vẻ mặt sững sốt. - Nhưng tớ không thể hiểu nổi! Vào lúc vụ trộm xảy ra ở Bourg-en-Bresse, lão ta có mặt tại quầy tính tiền kia mà! Suốt đêm hôm đó lão chủ không hề rời xà-lan!

CHƯƠNG 8

Kafi trồ tài

Trở về tổng hành dinh, Bộ Lục quan sát bức ảnh kỹ hơn nữa. Gương mặt của lão chủ nhà hàng đặc trưng đến nỗi không chỉ nhóm Bạn Đồng Hành là những người duy nhất nhận dạng lão. Thực khách của chiếc xà lan sẽ đổ xô đến đồn cảnh sát để khai báo. Tuy nhiên hãy còn một điểm chưa rõ.

- Tí Mơ này, Mady hỏi lần thứ mười, - cậu có chắc là lão chủ không vắng mặt suốt tối qua chứ? Cậu hay... tơ lơ mơ lắm đấy.

- Tớ dám mang cả chiếc harmonica này ra cá đấy! Tớ nói rồi, điểm ghi nhận duy nhất là gã Charlot có vắng mặt.

- Lúc mấy giờ?

- Khoảng 11 giờ 10.

Phó Giày nhẩm tính:

- Nếu muốn, hắn có thể đi ô tô đến Bourg-en-Bresse.

- Vâng, có thể, nhưng Phó Giày này, đó cũng có thể là một sự vắng mặt trùng hợp thôi!

Giờ có phải báo cảnh sát không nào? Mady không mấy mặn mà. Vì khó mà kể cho cảnh sát nghe về lão chủ, về gã hầu bàn, mà không nhắc đến tên Angelo và hơi hướm của cậu ta tại các hiện trường vụ án.

- Thôi chờ đến mai xem báo có tin thêm gì không. Mady quyết, xong quay sang nhắc chừng Tơ Lơ Mơ: - Tối nay cậu cứ đến biểu diễn như bình thường, nhé?

*

* * *

Cả bọn chia tay và đêm ấy Tí Nhu không ngủ được. Cứ xoay qua trở lại mà không thể chợp mắt. Càng nghĩ Tí Nhu càng tin rằng việc Angelo mất tích có liên quan đến chiếc xà lan, từ đó cái đầu nhỏ bé của Tí Nhu dựng lên đủ mọi giả thiết.

Sáng hôm sau dậy sớm nuốt vội bữa sáng, Tí Nhu đảo tới đảo lui trước cửa bưu cục đại lộ Chữ Thập Hung, chờ mua báo mới. Ở trang hai chạy tít ba cột:

BÍ ẨN VỤ ÁN Ở BOURG-EN-BRESSE

Sau khi bản phát hành của chúng tôi tối hôm qua đăng hình tên trộm ở Bourg-en-Bresse, các đồn cảnh sát nhận được nhiều lời khai. Ít nhất khoảng hai chục người tin rằng trong ảnh là gương mặt ông chủ nhà hàng đàng hoàng của thành phố, giám đốc Xà lan Bạc, đang neo dọc sông Saône, gần cầu phao Saint-Georges.

Điều tra cho biết đó chỉ là trường hợp người giống người, mà chúng ta phải nhìn nhận là hết sức lạ lùng. Thực vậy, nhiều thực khách đã khai rằng ông chủ nhà hàng đã không hề rời thuyền trong suốt buổi tối hôm ấy. Ông luôn hiện diện ít ra cho đến khi nhà hàng đóng cửa vào lúc 1 giờ 30

Một chi tiết khác: trong số thực khách đêm hôm đó có sự hiện diện của giám đốc sở cảnh sát và phu nhân. Dường nhiên cuộc điều tra cũng được tiến hành ngay cả trên tàu mà không có kết quả nào, vì giám đốc nhà hàng đã dễ dàng chứng minh lý lịch của mình. Chúng ta tạm đưa ra hai giả thiết: Hoặc đó là việc người giống người hết sức lạ lùng; hoặc tên găng-tơ trong ảnh đã giả trang thành gương mặt ông chủ nhà hàng để đánh lạc hướng. Tuy nhiên nếu như thế thì tên tội phạm đã sai lầm vì ông chủ luôn hiện diện trên xà lan Ngoài ra có người còn nghĩ đến khả năng ảnh chụp bị méo mó, khiến gương mặt của kẻ trộm trông giống như một quả bóng bầu dục. Hiện cảnh sát đang tiến hành điều tra theo nhiều hướng khác nhau.

Đọc xong Tí Nhu xếp tờ báo lại rồi bay xuống dốc Hải tặc. Mặc dù trời còn sớm nhưng Sư Cọ và Phó Giày đã tới rồi, trong tay cầm tờ báo. Sau đó Bít-tết và Mady cùng tới.

- Các cậu thấy chưa? Bít-tết bốp xốp. - Khỏi cần đến cảnh sát, họ đã quá bận rộn.

Tuy nhiên Bộ Lục cũng gờn gợn một cảm giác có tội. Cảnh sát chưa nấm hết mọi chi tiết. Báo chí không nhắc gì đến Angelo, liệu ta có nên khai ra không?

Những người Bạn Đồng Hành bàn cãi sôi nổi, một cuộc bàn cãi với những từ quan trọng như: lương thiện, công lý, nghĩa vụ. Tóm lại, có nên khai báo với cảnh sát không? Phó Giày và Bít-tết có, Mady và Sư Cọ không, còn Tí Nhu lưỡng lự. Sự xuất hiện của Tơ Lơ Mơ với cặp mắt húp làm cho không khí bớt căng một chút.

- Đêm qua xà lan vẫn đông khách. Một số khách vẻ như chưa biết chuyện gì cả, một số khác hiếu kỳ hơn, hình như đến chỉ cốt để kiểm tra xem ông chủ có thật giống với tên trộm ở Bourg hay không. Tớ đoán còn có cả hai cảnh sát chìm đến nghe ngóng. Tớ tìm cách đến gần và nghe họ nói về một người em của ông chủ, đã qua đời trong vụ tai nạn máy bay gần Rome cách nay ba năm, nghĩa là không thể dính dáng gì hết.

Tơ Lơ Mơ nói tiếp để xin lỗi:

- Các cậu thông cảm khi tớ đến trễ. Đêm qua

mãi đến ba giờ sáng nhà hàng mới đóng cửa.
Tôi ngủ chưa đủ đở.

- Lão chủ có gì khả nghi không?
- Không hề... Trái lại lão còn cười đùa, cho rằng bài báo và bức ảnh sẽ quảng cáo không công cho lão.
- Còn những người phục vụ?
- Có mặt đầy đủ bốn người.
- Cảnh sát có tra hỏi tên Charlot không?
- Cảnh sát tiếp xúc toàn bộ nhân viên nhà hàng.
- Charlot có gì bứt rứt không?
- Chưa bao giờ thấy hắn thoái mái như thế. Khi tôi hỏi hắn nghĩ sao về việc tên trộm giống y hệt ông chủ, hắn còn pha trò về cái đầu "trui lông". Tôi cho rằng hắn có chứng cứ ngoại phạm chắc chắn. Anh phục vụ tóc vàng mắt xanh khẳng định gã Charlot thường khi bị nhức đầu phải tạm ngưng việc chạy bàn.

Nhìn chung, mọi người trên xà lan đều không cảm thấy phiền hà chi với những gì đang diễn ra. Tí Nhu bức bối về việc này và nóng lòng hành động.

- Tụi mình sẽ không lượm lặt được tin tức nào đáng giá ở chiếc xà lan này. Phải tìm hướng khác thôi. Hãy đến thăm gia đình Mendès lần nữa.

Bộ Lục lại đến Doua vào ngày thứ bảy. Hai

vợ chồng Mendès đều ở nhà sinh hoạt với mấy nhóc. Cả hai đều lo ngại vì mới nhận được một bức thư hồi sáng sớm, không phải của Angelo mà của cha cậu ấy, viết bằng tiếng Bồ Đào Nha.

- Thư nói gì thế bác? Mady hỏi ngay.
- Tôi không hiểu đã xảy ra việc gì. Tôi dịch cho các cháu nghe.

Trong thư, ông Antonio than phiền đã quá lâu tại sao không nhận được tin tức gì của Angelo, vì vậy ông thắc mắc. Ông muốn biết Angelo có bệnh hoạn gì không.

- Angelo có thói quen viết thư cho tôi mỗi hai tuần một lần. Nếu hiện nay vì lý do gì Angelo không viết thư được, yêu cầu hãy cho tôi biết.

Ông Manuel Mendès phân bua:

- Các cháu thấy đấy, tôi không hiểu gì hết. Nếu Angelo có ghé qua Hyères trước khi sang Bồ Đào Nha thì ông già đâu có thắc mắc làm gì.

Bộ Lục hội ý nhanh xem có nên kể hết sự thật không, bởi vì mọi việc đã nghiêm trọng. Tí Nhu tóm lược tình hình cho vợ chồng Mendès nắm. Cả hai hoàn toàn chung hứng.

- Găng-tơ? Angelo là găng-tơ? bà vợ thốt lên.
- Không, không có. Tôi chưa gặp ai nghiêm chỉnh và lương thiện hơn Angelo. Nó không quan trọng tiền bạc. Nó chỉ muốn được chơi đùa. Nếu có ông bầu nào cho nó chơi ở Porto, nó sướng lắm

và sẽ cho tụi tui biết ngay. Không, nó không xem trọng tiền bạc. Nó đưa hết tiền học bổng và tiền boa mỗi tối cho tụi tui.

- Chúng cháu cũng không tin rằng Angelo là người xấu, Mady lên tiếng. - Nhưng mọi chứng cứ đều chống lại cậu ấy... và còn cái thư của bố Angelo... rõ ràng là cậu ấy đã không đến Hyères. Dù gì đi nữa thì Angelo đã không trung thực.

Gia đình Mendès quá bối rối không xử trí ra sao, họ hỏi xem Bộ Lục định làm gì, và Sư Cụ hiểu ngay hàm ý nêu trên an:

- Chúng cháu sẽ chưa báo cảnh sát liền đâu. Chúng cháu sẽ rán giải tỏa bí ẩn này đã, nhưng sẽ rất khó đấy.

- Phải chi bác giúp được các cháu việc gì đó thì hay quá. Khi nào cần, các cháu đừng ngại đến tìm bác nhé, bất cứ lúc nào cũng được, ngay cả ở công trường. Hiện bác đang làm tại đường Diều hâu ở Villeurbanne.

Cả nhóm cảm ơn và kiểu từ. Vừa về đến Chữ Thập Hung chợt Sư Cụ reo lên:

- Sao tụi mình ngốc thế! Chưa tận dụng hết cơ hội sử dụng Kafi!

- Thế nghĩa là sao? Mady hỏi.

- Tí Nhu bảo sẽ không lợm lặt được tin tức nào đáng giá ở chiếc xà lan nữa, tờ không đồng ý. Phải làm sao đưa Kafi xuống dưới!

- Thực ra tớ có nghĩ đến việc ấy, nhưng làm sao được? nói xong Tí Nhu quay sang Tơ Lơ Mơ.
- Tôi nay cậu dẫn Kafi theo được không?

Tơ Lơ Mơ lắc đầu:

- Cùng lăm thì lão chủ nhượng bộ cho mấy bà sang trọng ôm loại chó kiểng nhỏ xíu, nhưng với Kafi to như con bê thì... Không, lão sẽ không chấp nhận đâu, vì sợ mất khách.

- Vậy không có cách nào đưa Kafi xuống xà lan sao?

- Ít ra là không thể trong giờ phục vụ.

- Vậy cậu cố nghĩ ra cái cớ nào đó để dẫn nó xuống ngoài những giờ ấy.

- Ví dụ như Tí Mơ này, Mady nhỏ nhẹ, - trưa nay cậu đến báo lão chủ là tối sẽ đến trễ vì bận dự cơm khách.

Tơ Lơ Mơ lắc đầu. Cậu ta không thích nói dối, và chẳng Mady cũng thế.

- Cố tìm một lý do đi Tí Mơ! Sư Cọ nài nỉ.
- Chẳng hạn cậu có thể bỏ quên vật gì đó rồi trở lại lấy?

Gương mặt Tơ Lơ Mơ sáng lên:

- Ủ phải rồi! Cây viết! Cây viết của bà tặng cho tớ. Tối qua một người khách xin tớ chữ ký, như thể đối với ngôi sao thực sự vậy. Sáng nay không thấy nó đâu nữa, có lẽ bỏ quên dưới xà lan rồi.

Như thế đã có lý do, nhưng chưa thể xuống

xà lan tức khắc, vì hiện là 11 giờ và mọi nhân viên đang có mặt đông đủ để đón khách ăn trưa.

Mady đề nghị đợi đến ba bốn giờ chiều, lúc ấy chắc chắn không còn khách nào. Ngoài ra phải rọ cái mõm Kafi lại. - Nó sẽ không thích đâu, phải dỗ nó thôi. Nhưng nó vẫn có thể đánh hơi được.

Mà đánh hơi cái gì? Chắc chắn sẽ có mùi Angelo, nhất là trên buc diễn. Nhưng rồi sau đó? Mới đầu Sư Cọ tưởng là ý mình hay ho, song giờ đây cậu lại hơi hoang mang. Dù sao Tí Nhu vẫn rất tin ở khả năng của Kafi nên quyết định chiều nay sẽ xuống thuyền.

* * *

Đến giờ Tí Nhu rọ mõm Kafi lại và đương nhiên con chó không hài lòng tí nào. Cuối cùng nó vẫn vâng lời vì Kafi rất ngoan và thông minh, nó hiểu rằng đây là hoàn cảnh đặc biệt.

Tơ Lơ Mơ dắt Kafi xuống. Xà lan vắng teo. Nhưng lúc Tơ Lơ Mơ đưa Kafi vào phòng lớn và hướng về phía buc diễn thì anh hầu tóc vàng xuất hiện. Hiện anh ta vẫn còn mặc sơ-mi trắng chứ chưa khoác áo veste bạc vào.

- Ủa, đến sớm thế? anh ta vừa hỏi vừa mỉm cười. - Cậu đến giờ này làm gì? Định mê hoặc khán phòng vắng khách chăng?

- Đêm qua sau khi ký tặng khách, tôi bỏ quên cây viết máy. Tôi rất quý nó.

- Viết máy nắp vàng kim phải không?
- Đúng rồi!
- Có người nhặt được ở chân bức diễn. Tôi cất trong văn phòng, để tôi đi lấy.

Anh tóc vàng vừa quay lưng là Tơ Lơ Mơ móc túi lấy chiếc giày vải cho Kafi ngủi.

- Đây, cây viết máy đây! Anh hầu trở lại. - Không ai giẫm đạp cả, còn nguyên xi.

Nhin Kafi, anh hỏi Tơ Lơ Mơ:

- Chó đẹp nhỉ! Của cậu đấy à?
- Của tôi... và của nguyên nhóm bạn. Tôi đang dẫn nó đi dạo.

- Rọ mõm à? Dữ dằn lắm sao?
- Không, nhưng tôi nghĩ rằng muốn xuống thuyền thì phải rọ lại, trong trường hợp còn khách ở đây, họ sẽ sợ...

- Ông láng giềng nhà tôi có một con như thế. Thỉnh thoảng tôi cũng dẫn nó đi dạo. Tôi rất thích chó. Có lẽ chúng cũng cảm được điều đó nên thường thì một con chó lạ cũng tự dưng thích tôi.

Có lẽ anh ta nói đúng vì Kafi không có vẻ gì e dè hay xa lạ với anh tóc vàng, thậm chí nó còn đứng yên cho anh ta gãi lưng.

Chủ đề về chó để mở đầu câu chuyện coi như tạm xong. Anh hầu bàn không bận rộn vì giờ này rất vắng khách. Thực ra việc của anh

ta chỉ là trông chừng nhà hàng thôi. Tuy không để lộ ra, nhưng Tơ Lơ Mơ theo dõi việc Kafi tới lui tìm mùi Angelo, nhất là tại bức diễn.

- Tranh thủ lúc chỉ có mình anh, Tơ Lơ Mơ liều mạng nói đại. - Tôi xin phép đi một vòng cho biết hết nhà hàng. Tuy làm ở đây nhưng còn nhiều chỗ tôi chưa biết...

- Được thôi!

Người hầu dẫn Tơ Lơ Mơ vào văn phòng, rồi vào nhà bếp rất sạch sẽ của một nhà hàng sang trọng. Kafi lặng lẽ đi theo. Nó ngửi khắp nơi rồi dừng chân trước một phiến sắt hình chữ nhật gắn trên sàn tàu ở phía sau lò thui. Phía trước lò bếp cũng có một phiến sắt tương tự nhưng Kafi lại không quan tâm.

- Mấy phiến sắt này để làm gì thế?

- Bảo vệ sàn gỗ chống lại dầu mỡ văng ra từ lò thui. Hình như con chó của cậu khoái loại mỡ đó, nó định liếm đấy.

- Mà ở dưới phiến sắt là cái gì? Tơ Lơ Mơ ra vẻ hỏi bâng quơ.

- Dưới đó à? Anh hầu cười tếu. - Chứ cậu nghĩ dưới đó là gì? Thì nước sông chứ còn gì nữa! Chiếc xà lan này cũng có đáy phẳng như mọi xà lan khác.

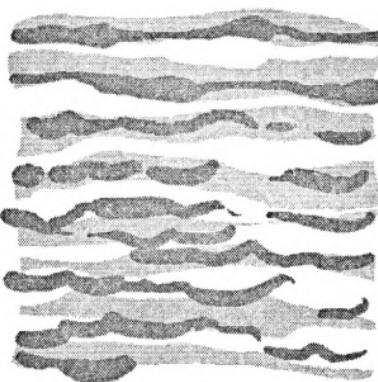
Khi đi “tham quan” xong xuôi, lúc Tơ Lơ Mơ dẫn Kafi trở lên phòng ăn lớn, hình như con chó vẫn còn luyến tiếc phiến sắt. Đến nỗi lúc

hai người còn nói chuyện, Kafi lặng lẽ quay lại nhà bếp. Tơ Lơ Mơ lấy cớ đi tìm chó, và thấy nó đang tiếp tục dí mõm vào phiến sắt. Cậu ta vờ mắng chó.

- Nó đói đấy, anh hầu tỏ vẻ thông cảm. - Lẽ ra cậu nên tháo rọ cho nó liếm sạch cái miếng sắt.

Tơ Lơ Mơ bảo có hẹn và kiểu từ anh hầu vui tính. Giờ Mơ ta rất nóng lòng gặp lại nhóm Bạn Đồng Hành để báo cáo. Chắc chắn phiến sắt kia che đậm cái gì đó. Giữa phiến sắt và nước sông Saône liệu còn gì nữa hay không?

CHƯƠNG 9

Nước sông Saône

Vì sao Kafi có vẻ “mến mộ” cái phiến sắt đến như thế? Đó là câu hỏi mà toàn thể Bộ Lục đặt ra sau khi nghe báo cáo tình hình.

- Khi cậu hỏi phiến sắt để làm gì, anh hầu bàn có sượng không? Mady hỏi.

- Hoàn toàn không. Anh ta chỉ mỉm cười như thể thấy tờ chặng hiểu gì cả về thuyền bè. Anh chàng tóc vàng này có vẻ dẽ chịu, tờ có cảm giác anh ta không hề giấu giếm điều gì.

- Phải chi cậu tò mò thêm tí nữa thì hay quá. Tí Nhu tiếc rẻ. - Chặng hạn thay vì hỏi, cậu tự tay giở phiến sắt đó lên xem thử.

- Như thế thì lộ liễu quá! Vả chặng phiến sắt bị bắt vít.

- Tớ Lơ Mơ có lý, Mady nhìn nhận. - Cái chính là mình phải tể nhị. Dục tốc bất đạt. Cho dù anh tóc vàng không dây mơ rẽ má gì với việc Angelo mất tích, chúng ta cũng không nên quá tin người.

Rồi quay sang Sư Cọ:

- Là người thông thái nhất nhóm, cậu biết cơ cấu xà lan không?

- Cũng không phức tạp lắm. Vỏ tàu bằng lá sắt dày, đáy tàu phẳng để giảm bớt tầm nước.

- Theo cậu thì tầm nước xà lan này cỡ bao nhiêu?

- Không hơn một mét khi trống lòng... và nó lại trống lòng.

- Trống à? Mady phản đối. - Làm sao gọi là trống khi có chừng một trăm thực khách!

- Thiệt tình! Sư Cọ cười vui. - Không bao giờ con gái chịu nhớ nguyên lý Archimède cả. Trọng lượng của một trăm thực khách ấy đâu tới mười tấn phải không? Trong khi đó xà lan chứa khoảng ba trăm tấn nhiên liệu... nói cách khác, cho dù khách khứa có đầy ắp đi chăng nữa, thì vẫn có thể xem như xà lan rỗng ruột.

- Tóm lại, khoảng cách giữa đáy xà lan và ngần nước là bao nhiêu? Phó Giày nóng lòng.

- Chà chà, đòi hỏi hơi nhiều đấy. Tớ biết sông Saône khá sâu, nhưng muốn biết chính xác bao nhiêu thì phải cột cục đá vào sợi dây mà đo.

Nói là làm, Bộ Lục xuống bến nhưng không dám đến gần xà lan, nên chỉ đo xa xa một tí. Tại địa điểm này, chiều sâu gần bờ ít nhất bốn mét.

- Do đó, Tí Nhu kết luận, - giả định xà lan này ngụy tạo, thì giữa vỏ tàu và đáy nước còn có thể có một đáy thứ hai, mà người ta có thể vào bằng ngõ cái phiến sắt.

- Có thể.

- Vì vậy phải lặn xuống sông mới xem xét vỏ tàu.

- Nhưng bản thân cậu đã công nhận rằng như thế hơi liều. Mady nhắc nhở.

- Liều là trước kia khi mình muốn lặn lúc ban ngày để tìm chiếc xe đạp của Angelo. Còn giờ thì khác, ta có thể lặn đêm, cách chiếc xà lan xa xa một tí phía thượng nguồn.

- Nhưng vụ thiết bị thì sao?

- Hai người bạn của Tí Nhu đi chưa về, Bí-tết nhắc. - Minh phải phải tìm mướn ở cửa hiệu dụng cụ thể thao thôi. Đi ngay giờ đi!

*

* *

Lại không may, vì thời gian mới vào hè quá đắt hàng nên cửa hiệu không còn bộ thiết bị lặn nào. Cửa hiệu thứ hai thì không bằng lòng cho mướn. Cửa hiệu thứ ba chịu cho mướn nhưng

hiện chưa được giao bình oxygen, phải chờ đến thứ ba tuần sau. Cửa hiệu cuối cùng vừa đóng cửa.

Bộ Lục dành phải chờ đến chiều chủ nhật gia đình hai người bạn mới về. Những tưởng không thể mượn được vì cả hai lại cần có thiết bị để dự lợp lặn biển vào ngày mốt. Nhưng Tí Nhu bảo chỉ cần một hôm duy nhất thôi rồi trả ngay.

Trở về hang, Tí Nhu phân công:

- Tí Mơ cứ đến xà lan làm việc như bình thường. Sư Cọ và tớ chờ đêm đến để lặn phía thượng nguồn, lợi dụng sức nước để từ từ trôi về phía xà lan.

Tối hôm đó khi Tơ Lơ Mơ xuống tàu với chiếc harmonica đút túi, Mady, Bít-tết và Phó Giày giúp hai bạn còn lại mang mớ thiết bị nặng nề đến phía thượng nguồn, cách Xà lan Bạc chừng một trăm mét.

Lúc Tí Nhu và Sư Cọ bắt đầu lặn, đồng hồ chỉ đúng 10 giờ 30. Mười lăm phút, rồi hai mươi phút trôi qua, Mady bắt đầu lo sợ. Bỗng dung cả hai thợ lặn đều trồi lên. Bít-tết và Phó Giày lật đật đến giúp bạn lên bờ và tháo dây bình hơi.

- Sao, sao? Có thấy gì bất thường không?

- Đúng như tớ nghĩ. Xà lan có hai đáy. Không chạy hết chiều dài nhưng chỉ ở phần đuôi tàu

thôi, nghĩa là ở phía nhà bếp. Phiến sắt do Kafi ngửi chắc chắn che đậy một cái hầm, cái ngăn, hay phòng nhỏ.

- Một ngăn trống mà Angelo từng chui vào đó à? Phó Giày hơi nghi. - Các cậu có áp tai vào vỏ tàu nghe thử không?

- Có, có thử nhiều chỗ, nhưng không nghe thấy chi cả. Chứ nếu có ai đó, mình đã nghe tiếng nói, hoặc tiếng động rồi.

Sư Cọ nói tiếp:

- Cũng phải thôi. Vì lúc ấy là giờ phục vụ nên tất cả mọi người phải có mặt ở phòng ăn. Tụi tớ chờ đến khi nhà hàng đóng cửa sẽ lặn lần nữa.

Hai người nhái này đi ra phía sau một ngôi nhà vắng thay quần áo khô, chờ đến giờ đóng cửa. Bít-tết và Mady nấp trong góc tối chờ Tơ Lơ Mơ. Khoảng một giờ khuya những thực khách cuối cùng ra xe. Mười phút sau Tơ Lơ Mơ xuất hiện.

- Tối nay không có gì bất thường hết. Còn Tí Nhu và Sư Cọ thì sao?

- Phát hiện một ngăn trống trong vỏ tàu, ngay dưới nhà bếp.

- Có nghe tiếng động gì không?

- Không... Còn tên hầu bàn Charlot?

- Luôn có mặt. Tối nay không có màn nhức đầu. Hai người nhái đâu rồi?

- Ngồi chờ ngay bờ sông, sắp lặn lần nữa khi nào nhà hàng đóng cửa.
- Sắp thôi...

*
* * *

Nhà hàng vừa đóng cửa thì Tí Nhu và Sư Cụ lén xuống nước, cùng nắm tay nhau để không bị giòng sông cuốn xa nhau trong làn nước đục. Cả hai tiến thật chậm về phía xà lan. Như lần trước, cả hai đụng vào vỏ tàu kim loại, rồi từ đó lần mò về phía cái ngăn bí mật. Cả hai áp tai vào nghe và chỉ có thể ra hiệu bằng cách bấm vào tay nhau.

Đột nhiên Tí Nhu cho Sư Cụ biết là bên trong vừa có tiếng động. Đến lượt Sư Cụ cũng nghe tiếng động vì cậu ta vừa bấm vào tay Tí Nhu. Như thế cả hai chia nhau di chuyển quanh vỏ tàu để lắng nghe nhiều chỗ khác nhau.

Nghe ngóng được chừng nửa giờ đầu hồ bỗng dừng Sư Cụ cảm thấy hụt hơi. Lượng oxygen trong bình vừa hết. Sư Cụ vặn nút chuyển sang chế độ dự phòng rồi bấm tay cho Tí Nhu biết đã đến lúc trồi lên.

Cả hội bơi xa khỏi xà lan, lội ngược dòng một chút rồi trồi lên ngay chỗ nhóm Bạn Đồng Hành đang chờ. Như thế hai người nhái đã ở dưới sông gần một giờ đồng hồ khiến Mady rất lo sợ.

- Chúng có hai người, Sư Cọ nói trước. - Tớ phân biệt được hai giọng nói, một giọng khá đực, giọng kia cao hơn.

- Còn tớ lại cho rằng họ có thể ba người, Tí Nhu nói. - Trong đó có hai giọng nói rất giống nhau, chính vì thế cậu mới tưởng có hai người.

- Trong đó có giọng Angelo không? Mady muốn biết điều này nhất.

Tí Nhu và Sư Cọ đều lắc đầu.

- Nếu có thì tui tớ biết ngay, do âm hưởng Bồ Đào Nha. Angelo hoặc không có trong ngăn phòng đó, hoặc nếu có thì cậu ta không lên tiếng.

- Thế các cậu có nắm bắt được câu nào, chữ nào có thể làm đầu dây mồi nhợ không? Bít-tết hỏi.

- Phần tớ chỉ nghe lỏm bóm vài đoạn chữ, chẳng hạn như con số "hai mươi lăm"... còn cậu thì sao, Sư Cọ?

- Vâng tớ cũng nghe họ nói gì đó có số hai mươi lăm, lặp đi lặp lại nhiều lần... rồi họ nói về những chiếc vòng, chiếc nhẫn gì đó.

- Đúng rồi, những chiếc vòng! Tí Nhu xác nhận. - Về những chiếc vòng, về một cái pat-tăng, hay bằng sở hữu công nghiệp gì đó, cùng với một cái tên Émile và cái họ tận cùng bằng "...gier", cũng lặp đi lặp lại nhiều lần. Biết đâu đó là tên một người cùng có mặt trong ngăn phòng?

- Có thể, Tơ Lơ Mơ gật đầu. - Người phục vụ lớn tuổi nhất tên là Émile.

- Ông ấy trông như thế nào? Phó Già hỏi.

- Cao, trạc năm mươi tuổi, tóc muối tiêu, dễ mến nhưng lại ít nói.

Mady vẫn im lặng nhíu mày, hình như đang tập trung suy nghĩ một việc gì.

- Cậu đang nghĩ gì thế? Tí Nhu quay sang hỏi. - Có linh cảm gì không?

- Có thể.

- Gì?

- Tên Émile và họ tận cùng bằng "gier" làm tớ nhớ mang máng một điều gì. Hiện chưa nhớ ra, nhưng sẽ được thôi.

CHƯƠNG 10

Râu cứt mũi

Mady chìm trong giấc mộng được chừng hai giờ đồng hồ bỗng đứng giật mình tỉnh giấc, bởi đã sực nhớ trong khi ngủ.

- Émile... gier, phải rồi, Émile Augier!

Vâng, chắc phải vậy thôi! Cho nên sáng ra không kịp ăn sáng, Mady ực vội tách sữa là phi ngay về tổng hành dinh. Chưa ma nào tới cả!

- Phải rồi, Tí Nhu hẹn cả nhóm đến lúc mười giờ, bây giờ mới chín giờ.

Mady đành vào trước, giết thi giờ bằng cách lục lọi trong mớ hầm bà lằng ở cuối phòng. Mady biết nhóm Bạn Đồng Hành có để dành rất nhiều bản đồ từ những chuyến phiêu lưu trước. Cuối cùng Mady tìm lại được bản đồ khu thành phố

Valence. Valence! Nói mà hai năm trước, cả nhóm đã trải qua chuyến phiêu lưu hấp dẫn. Đêm qua hai người nhái nhà ta có nhắc đến cái tên Émile và một cái pa-tăng..., hay là họ nghe nhầm từ chữ Valence?

Mady chỉ ngón tay dò theo những đường phố lớn của Valence, rồi dừng tại điểm chính xác.

- Đây rồi, đường Émile-Augier. Nếu mình không lầm thì Émile Augier là tên một nhà văn xuất thân từ thành phố này... mà con đường mang tên ông lại ở ngay khu sầm uất trung tâm, hẳn phải có một tiệm kim hoàn.

Để cho chắc ăn, Mady dò bẩn đồ Lyon xem thử có con đường nào trùng tên Émile-Augier hay không. Không có. Như thế đúng là Valence rồi!

Ngay sau đó Mady ra bưu cục điện cho Virette, một bạn học cũ cư ngụ Valence, nơi cha bạn ấy phụ trách mảng cây xanh cho công viên thành phố.

- Virette đây à? Tớ nhận ra giọng của bạn... Mady đây!

- Mady à? Thế sáu tháng nay cậu làm gì mà không điện cho tớ? Có xảy ra chuyện gì không? Cậu định về Valence à?

- Không, tớ vẫn ở Lyon, tớ đang cần một thông tin. Trên đường Émile-Augier có tiệm kim hoàn nào không?

- Có chứ, tiệm lớn nữa là! Tiệm mang tên Nhẫn Vàng.

Mady giật mình:

- Nhẫn Vàng à? Cậu có chắc không đấy?

- Chắc chứ! Nhưng bộ có chuyện gì xảy ra hả?

- Cậu có nhớ số nhà không?

- Tớ đoán có lẽ số hai hay số bốn gì đó, bởi vì nó ở ngay đầu đường, gần rạp hát... Nhưng tại sao cậu lại hỏi những chi tiết đó?

- Tớ sẽ giải thích cho cậu sau, Virette à, rắc rối lắm, không tiện nói qua điện thoại. Cảm ơn cậu đã thông tin, chúc nghỉ hè vui nhá!

Mady gác máy, trả tiền rồi chạy thực mạng về hang. Bọn con trai đến rồi và ngạc nhiên khi thấy Mady đangほん hổn, mặt thì đỏ rì.

- Cậu vừa từ đâu về phải không? Tí Nhu hỏi.

- Ủ, từ bưu cục... Linh cảm của tớ quả không sai.

- Nói nhanh!

- Cậu với Sư Cọ cho rằng đã thoảng nghe những từ như vòng hoặc nhẫn, và cái tên Émile... gier. Tớ đã hiểu ra hết rồi. Ở thành phố Valence có đường Émile-Augier, và đầu đường là tiệm kim hoàn lớn mang tên Nhẫn Vàng... Hiểu chưa?

Bọn con trai tròn xoe mắt thán phục.

- Cậu nắm tin ở đâu mà nhanh thế?

- Tớ vừa điện cho Virette, một người bạn ở Valence. Các cậu còn nhớ cậu ấy không?

- Tiệm kim hoàn ở số mấy?

- Đầu đường, gần rạp hát, số hai hay bốn gì đó, dù sao thì cũng không phải số hai mươi lăm như các cậu tưởng.

Cả bọn đăm chiêu suy nghĩ. Mady nói tiếp:

- Tớ cho rằng con số hai mươi lăm này là ngày tháng sẽ diễn ra vụ trộm mới, ngày 25 tháng 6, nghĩa là ngày mốt.

- Hết xẩy, Sư Cọ thốt lên. - Hết xẩy, Mady ạ, linh cảm của cậu thật hết xẩy!

Lần này thì Mady thuyết phục ngay bọn con trai không mấy gì khó khăn. Ngăn phòng trong vỏ xà lan là nơi hội họp của bọn găng-tơ sắp gây án tại Valence. Vậy có nên báo cảnh sát không? Lại câu hỏi truyền kiếp đó. Và cũng vì chưa thể làm sáng tỏ trường hợp của Angelo, cả nhóm lại phải im miệng. Đành phải bí mật hành động, và chỉ báo cảnh sát vào giờ phút chót mà thôi.

- Ngày mai tụi mình sẽ đến trước cửa tiệm Nhẫn Vàng canh me, Tí Nhu tuyên bố. - Cho dù có kết quả hay không thì cũng đáng chuyến đi.

- Đi bằng cách nào? Phó Giày thắc mắc. - Valence cách đây khoảng 100 km.

- 101 km! Sư Cọ xác định.

- Nếu đi mô-by-lết phải mất hết ba giờ đồng

hồ... chưa kể bị những lặt vặt có thể xảy ra như xẹp bánh chẳng hạn.

- Các cậu quên bác Mendès rồi sao?
Tí Nhu nhắc. - Bác ấy rất muốn giúp tụi mình một tay.

- Nhưng bác ấy không có ô tô!

- Nhưng bác ấy có bằng lái. Tụi mình đến thử xem.

Bộ Lục kéo nhau đến công trường nơi bác Mendès làm việc, ở Villeurbanne. Từ xa cả nhóm đã trông thấy cần cẩu đang chuyển vật tư lên một tòa nhà rất cao đang thi công. Đang điều khiển xe đổ xi-măng vào máy trộn bê-tông, thoáng thấy Bộ Lục, bác Mendès cười vui vì tưởng nhận được tin tốt.

- Angelo trở lại rồi hả?

Nhưng liền đó bác lại thất vọng. Tí Nhu thuật bác nghe tất cả mọi chuyện kể từ lần gặp sau cùng, về ngăn phòng bí mật, về dự định gây án tại Valence.

Mady giải thích: - Chúng cháu không định báo cảnh sát trước khi biết đích xác về vai trò của Angelo trong vụ này...

- Đúng, nhưng phần bác giúp các cháu như thế nào đây?

- Valence khá xa, chúng cháu cần một ô tô.

- Được thôi, vì người chỉ huy công trường này rất thích bác. Bản thân ông ta đi làm bằng xe

tải nhỏ, bác sẽ mượn được thôi... với điều kiện là ngoài giờ làm việc.

- Vậy thì tốt quá, bởi vì phải đến chín mươi giờ đêm chúng cháu mới khởi hành.

- Rồi, sẽ có xe tải. Tối mai đến nhà bác nhé!

*

* *

Phương tiện di chuyển có rồi, vì thời tiết khá tốt nên Bộ Lục đi một mạch lên Mái Thợ Dệt bàn bạc tiếp.

- Tí Mơ này, đương nhiên cậu vẫn đến làm việc trên Xà lan Bạc như thường lệ, tối nay và tối mai. Tí Nhu căn dặn.

- Tối mai?... Không cho tớ đi cùng à?

- Tui mình phải tránh mọi rủi ro. Biết đâu đám nhân viên nhà hàng cũng nghi ngờ cậu mà cậu không hề biết? Cậu đã đặt cho mọi người quá nhiều câu hỏi. Hơn nữa tớ sẽ nhờ cậu canh me tên Charlot râu cứt mũi... Vả chăng tui tớ cũng để Mady ở lại.

Giờ đến phiên Mady phản đối, nhưng không thực sự kịch liệt. Mady biết chuyến đi này sẽ mất khá nhiều thì giờ, biết đâu đến sáng sớm mới trở về nhà, gia đình Mady sẽ không cho cô con gái vắng mặt lâu như thế.

Mọi sự xem như đã sắp xếp xong, chỉ chờ tối mai là hành động. Lâu quá, nhất là đối với gã Phó Giày nóng tính. Gã đề nghị:

- Nhìn chung cho đến giờ thì tình nghi duy nhất là tên râu cứt mũi. Chỉ mình hắn đã vắng mặt, chỉ mình hắn mới có khả năng tham gia vụ Bourg-en-Bresse. Tối nay khi hắn đi làm về mình phải theo dõi xem hắn ở đâu.

Mặc dù cũng muốn biết lầm, nhưng trưởng nhóm Tí Nhu tỏ vẻ điều độ:

- Tụi mình vừa thức gần như trăng đêm qua. Nếu tối nay mà còn thức nữa thì e ngày mai sẽ không sung sức. Giả dụ biết tên chỗ ở của Charlot rồi, thì lợi ích gì nào?

- Thì thôi, Phó Giày kiên trì. - Tớ sẽ theo dõi hắn một mình... Chỉ có điều là Tí Nhu cho tớ mượn Kafi cho có bạn.

Với tư cách trưởng nhóm, Tí Nhu hơi quê khi thấy Phó Giày nhiệt tình hơn mình.

- Thôi được, tớ sẽ cùng đi với cậu.

*

* *

Nói là làm, tối hôm đó Tí Nhu và Phó Giày dẫn Kafi đến núp gần chiếc xà lan, trong khi Tơ Lơ Mơ vẫn đến thổi kèn. Tí Nhu đã dặn Tơ Lơ Mơ ra về sớm hơn một tí. Vì thế mới nửa đêm mà Mơ nhà ta đã kiểm cở xin về trước để đến gặp hai tí kia:

- Thứ hai là ngày vắng khách, những người sau cùng sắp ra rồi.

Tơ Lơ Mơ sờ soạn túi quần, nói tiếp:

- Quá đă!... Xem này, tớ lượm được cái bao đựng lược chải tóc của Charlot. Có việc làm cho Kafi rồi đó.

Cả ba ngồi yên chờ đợi trong bóng đêm. Quả nhiên khách lần lượt ra về, sau đó là người phục vụ mắt xanh, rồi đến phiên hai đồng nghiệp còn lại, nhưng vẫn chưa thấy "râu cứt mũi".

- Hắn sẽ không về nhà đâu... Phó Giày đoán.
- Có lẽ hắn là người mà đêm qua cậu nghe tiếng trong ngăn bí mật. Böyle giờ hắn đang dưới đó.

Ngay lúc đó Charlot xuất hiện, hắn lên bờ và bước về phía chiếc ô tô 2 CV đậu gần đó.

- Chiếc 2 CV này chạy khá chậm. Nếu nó dừng ở đèn đỏ, tụi mình có cơ may theo dõi. Phó Giày hy vọng.

Chiếc ô tô vừa lăn bánh thì các tí cũng lên yên và nhìn theo bảng số xe. Gã râu cứt mũi chạy tàn tàn dọc sông Saône lên đến cầu Kitchener. Đúng như mong ước, xe dừng ở đèn đỏ nên các tí không mấy khó khăn đuổi theo. Qua cầu xong, chiếc 2 CV rẽ trái để leo dốc Choulans, nổi tiếng ở Lyon về độ dốc và sự ngoằn ngoèo.

Trong khi ô tô leo dốc khá vất vả thì các tí cũng lè lưỡi đẹp phụ pê-dan xe mô-by-lết. Tuy nhiên đến khúc quanh cuối cùng, chỉ kịp trông thấy chiếc ô tô quẹo vào đường Bình Minh thì mất dấu.

- Cứ tiếp tục đi thẳng, Phó Giày kiên quyết.
- Nó chỉ đâu đây thôi.

Đường Bình Minh khá dài, đi hết mà chẳng thấy dấu tích chiếc xe, cả ba bèn đi ngược lại thật chậm để xem xét từng ngã rẽ. Cuối cùng cũng phát hiện chiếc 2 CV cũ kỹ ấy lại đậu ngay trước một tòa biệt thự thật nguy nga, có cả vườn cây và tường rào bao quanh.

Tơ Lơ Mơ không khỏi xuýt xoa:

- Nếu đây là nhà của râu cứt mũi, thì quả là nghè hầu bàn thực sự hái ra tiền!

Tưởng Tơ Lơ Mơ nói thật, Phó Giày thiệt thà cãi chính:

- Không phải đâu. Vì nếu là nhà hắn thì hắn đã cho xe vào ga-ra rồi. Hắn đậu xe ở đây là vì khoảng đường này thông thoáng nhất.

Đoạn đường phía dưới biệt thự hẹp lại dần và còn có cả bảng cấm đậu. Tí Nhu bảo Tơ Lơ Mơ đưa cái bao đựng lược cho Kafi ngủi. Tuy vẫn còn đẫm mồ hôi sau khi chạy theo mấy chiếc xe, Kafi ngủi xong phản ứng ngay. Tí Nhu kéo nó về phía đoạn đường hẹp nhưng Kafi không chịu đi, tỏ cho chủ biết rằng như thế là sai dấu, mà phải đến gần chiếc 2 CV kia!

- Cậu cứ để nó đi tự do đi Tí Nhu!

Sau khi đi một vòng quanh chiếc ô tô, Kafi ngủi lè đường, tiếp tục rà rà như thế đến ngay cánh cổng chính của biệt thự rồi chồm đứng lên, chỏ mõm ngủi không khí phía bên kia các song sắt.

- Không còn nghi ngờ gì nữa, Charlot đã vào đây rồi!

Cả ba Bạn Đồng Hành nhìn nhau dò hỏi. Không lý gì một gã hầu bàn tầm thường như thế lại có thể ở trong ngôi biệt thự sang trọng này.

- Coi chừng! Tớ thấy có ánh sáng lọt qua kẽ mành sáo tầng một. Nếu họ mở cửa sổ tụi mình bị lộ ngay!

May thay xéo bên kia đường là tòa nhà cao tầng đang xây dở, hàng rào gỗ của công trường khá thưa nên cả ba chui vào nấp quan sát. Không lâu sau có dáng người xuất hiện trong vườn như thể đến từ phía sân sau. Bóng người bước tới cửa chính ngôi nhà có thêm tam cấp. Từ cự ly khá xa, cộng với tranh tối tranh sáng nên những người Bạn Đồng Hành không nhìn rõ mặt đối tượng, song Tí Nhu bảo sao giống lão chủ nhà hàng quá.

- Ừ đúng là lão rồi! Tơ Lơ Mơ xác nhận. - Nhưng lúc tớ ra về thì lão vẫn còn đứng đếm tiền ở quầy mà?

- Biết đâu cậu vừa đi thì lão cũng ra theo, và đến đây bằng con đường tắt nào đó?

- Hay là lão ta đã qua mặt tụi mình ở dốc Choulans? Các cậu có nhớ chiếc ô tô nghiến bánh xe ken két khi vòng vèo qua mấy khúc quanh không? Vả chăng đó là chiếc duy nhất đã qua mặt tụi mình ở những khúc quanh.

Phó Giày nói thêm:

- Có lẽ lão đã cho chiếc ô tô lớn ấy vào gara rồi, chính vì thế mà gã râu cứt mũi phải để xe mình ở ngoài.

Lời giải thích có lý. Nhưng ở đây cũng như ở những thành phố khác, có biết bao ô tô đậu ngoài trời đêm! Dù sao thì cả ba tí cũng rõ một điểm: Giữa lão chủ nhà hàng và gã Charlot không đơn thuần là quan hệ giám đốc và công nhân.

Một ý chợt loé lên trong đầu Tí Nhu:

- Biết đâu Angelo cũng có mặt trong đó?

Tí Nhu lấy chiếc giày vải ra đưa Kafi ngủi. Con chó lai sói hơi ngạc nhiên vì mới đó chủ nó yêu cầu tìm ra một dấu vết, sau đó chẳng thấy bảo phải theo tiếp, giờ còn cho ngủi một mùi khác. Kafi ngẩng đầu nhìn như thể muốn nói - Thế cậu muốn gì nào?

Tuy nhiên Kafi cũng phản ứng khá nhanh, nó ngủi lại chiếc giày lần nữa, hít hít vài cái rồi rà mõm trên mặt nhựa đường, và cuối cùng cũng đến cánh cổng sắt. Liệu có thể tin nó được không? Liệu nó lầm lẫn giữa hai mùi không? Phải chăng Angelo có mặt trong biệt thự này? Và để làm gì? Biết bao câu hỏi không có lời đáp...

CHƯƠNG 11

Nhẫn Vàng

Mười giờ sáng!

Để cho đỡ sốt ruột, Sư Cọ, Bít- tết và Mady
đã chơi đến ván bài thứ năm thì ba thành viên
kia xuất hiện, hai mắt hãy còn hơi sưng. Những
lá bài bị vất tứ tung. Sao, theo dõi như thế nào?

- Xem như thành công, nhưng thay vì mọi
việc sáng ra, đằng này bí ẩn lại cộng dồn bí
ẩn, Phó Giày hơi điệu bộ một tí. - Gã Charlot
có vẻ “ăn ro” với lão chủ nhà hàng.

- Các cậu thấy họ đi chung với nhau à?
- Không, gã Charlot có vào trong ngôi biệt
thự mang tên “Chồn Cá”, ở đường Bình Minh.
Có vẻ như biệt thự này thuộc về lão “bóng bầu
dục”, bởi vì tụi tớ thấy lão đứng trong vườn.

- Còn Angelo, có dấu tích gì không?
- Kafi có đánh hơi ra, gần như chắc chắn là Angelo có vào ngôi nhà sang trọng đó.
- Tại sao lại “gần như”? Bộ Kafi không làm tròn nhiệm vụ à?
- Tụi tớ cho nó ngửi gần như cùng lúc hai món đồ: chiếc giày vải của Angelo, và cái bao đựng lược của Charlot do Tí Mơ lượm được. Có khả năng Kafi nhầm hai dấu vết.
- Điều này rất quan trọng, Mady suy nghĩ. - Nếu Angelo có vào đó, chứng tỏ cậu ta cũng ăn rơ với lão chủ nhà hàng. Tụi mình trở lại đường Bình Minh đi!
- Sáng nay thì không được. Đêm qua tụi tớ nấp trong một công trường xây dựng, giờ này thợ thuyền đang thi công, đâu còn chỗ nào nấp!
- Phó Giày có lý, Tí Nhu khẳng định. - Cố gắng chờ đến khi đi Valence trở về đã. Tớ có kế hoạch mới như sau: Tối nay Tơ Lơ Mơ vẫn đi làm như thường lệ. Bít-tết nấp quan sát nhà Chồn Cái, còn Sư Cọ, Phó Giày và tớ sẽ cùng đi Valence với bác Mendès.
- Còn tớ, các cậu cho rằng con gái không làm được việc gì sao?

Tí Nhu vỗ vai Mady mỉm cười:

- Tớ không quên cậu đâu, cậu tháp tùng Bít-tết đến đường Bình Minh.

Phân công xong, giờ chỉ còn phải liên lạc với

bác Mendès xem có mượn được xe không.

- Tớ đảm nhận việc này. Sư Cọ sửa ngay ngắn chiếc bê-rê, dấn chiếc mô-by-lết ra ngoài nổ máy lạch tạch khi leo đoạn dốc Hải tặc. Nửa giờ đồng hồ sau Sư Cọ trở về cho biết thay vì Bộ Lục phải đến Doua, bác sē đến đón cả nhóm tại hang vào khoảng chín giờ tối.

Đã quá 12 giờ trưa, Bộ Lục tạm chia tay.

- Cố gắng ngủ trưa cho đủ để lấy sức, Tí Nhu cẩn dặn. - Tối nay tụi mình phải hoàn toàn tỉnh táo và ngon lành.

Nói dễ hơn làm. Về phần mình, Tí Nhu không thể nào chợp mắt, một phần vì nghĩ đến Angelo, một phần vì chuyến phiêu lưu đến Valence dù sao cũng làm cậu ta thấy e ngại. Sẽ ra sao nếu bắt gặp Angelo chung băng đảng với bọn tội phạm? Kinh khủng quá!

Cuối cùng quá mệt mỏi Tí Nhu cũng thiếp đi. Đang say xưa giấc nồng Tí nhà ta giật thót mình tỉnh giấc vì những tưởng đã ngủ quên nên trễ hẹn với bác Mendès. Đồng hồ reo được lập ở bảy giờ, nhưng hiện còn kém 20 phút. Một lúc sau đến bữa ăn tối, Tí Nhu cố gắng nuốt cho trôi, mặc dù không cảm thấy đói chút nào.

- Tí Nhu này, con ráng ăn đi chứ! Mẹ cậu ngồi kề bên nhắc nhở.

Cũng như tất cả những thành viên khác của nhóm Bạn Đồng Hành, Tí Nhu đã kể toàn bộ câu chuyện cho cha mẹ nghe. Vả chăng gia đình

của những thành viên trong Bộ Lục đều biết Angelo. Cậu thanh niên Bồ Đào Nha này đã nhiều lần đến chơi đường Tiểu Nguyệt và ba Tí Nhu rất thích cậu.

Trừ Tơ Lơ Mơ đã phải mang kèn lên thuyền bạc, những thành viên còn lại của nhóm đều đến sớm hơn giờ quy định. Ngay cả bác Mendès cũng đến sớm với chiếc xe tải nhỏ vừa mượn được. Bác nói xe này trông bề ngoài có vẻ hơi “gạo”, nhưng máy vừa được đại tu và “độ” lại ngon lành.

Mười lăm phút sau xe chuyển bánh, chở theo Tí Nhu, Sư Cọ, Phó Giày, và đương nhiên phải có cả Kafi. Về phía mình, Bít-tết và Mady lên yên mô-by-lết hướng về phía biệt thự Chồn Cái.

So với một ngày giữa tháng sáu như hôm 25 nay đây, trời lại mát và còn hơi se se, đêm tối thuỷ không có lấy một ngôi sao nhấp nháy. Bác Mendès cầm lái cẩn thận. Chưa đến 23 giờ chiếc xe đã vào đến Valence.

- Bác đậu xe ở phía kia kia, chỗ quảng trường Cộng Hòa. Tí Nhu chỉ. - Nếu cháu không lầm thì đường Émile-Augier gần đó thôi.

Thực vậy, chỉ cách vài bước, đó là một con đường tuy hơi hẹp như rất sầm uất. Như Virette đã mô tả qua điện thoại, tiệm Nhẫn Vàng nằm gần rạp hát phía đầu đường. Cánh cửa sắt đã đóng sập rồi, nhưng bảng hiệu đèn neon vẫn sáng choang.

Ông bác và ba người Bạn Đồng Hành đi ngang qua cửa hiệu, lát sau đi trở lại, tựa như những người dạo phố bình thường.

- Nếu đây là băng đảng tổ chức tốt, hẳn phải có một vài tên đã đến trước trinh sát hiện trường. Chúng ta kiểm tra thử xem Angelo có mặt trong bọn hay không...

Nói xong Tí Nhu móc chiếc giày vải ra cho Kafi ngủi. Con chó lai sói vẩy đuôi, rà mõm sát cả lòng và lề đường, đi qua đi lại trước cửa tiệm kim hoàn nhiều lần.

- Không còn nghi ngờ gì nữa, Angelo đã đến chỗ này rồi. Hắn còn đi qua lại nhiều lần như một khách đi dạo ngắm mỹ trang. Sư Cọ khẳng định, xong quay sang Tí Nhu: - Một lần nữa, tựi mình có thể tin vào linh cảm của Mady. Cậu ấy thật hết xẩy!

Quả nhiên đối tượng đột nhập là tiệm kim hoàn này, chứ không phải tiệm *Nhẫn Vàng* nào ở vùng khác. Nhưng nếu đã đoán đúng cửa hiệu, liệu Mady có chắc rằng con số 25 là ngày gây án?

- Chắc chắn đêm nay đấy! Phó Giày quả quyết.

- Làm sao cậu biết?

- Các cậu cứ nhìn bích chương quảng cáo của rạp hát: Đêm kia có hòa tấu concert, đêm qua có hài kịch, ngày mai hội nghị, ngày kia lại triển lãm. Nhưng đêm nay tuyệt không có sinh hoạt

nào. Bọn trộm đã đọc những quảng cáo này rồi nên chúng chọn đêm nay để hành động, như thế sẽ không bị quấy rầy.

- Hay! Nhưng giờ tụi mình nấp ở đâu để canh chừng đây?

Trên con đường huyết mạch này, các cửa tiệm cứ san sát nhau nên không có chỗ nấp. Lại càng không thể nấp ở những con đường nhỏ hơn cắt ngang, vì có rủi ro dụng phải ô tô của bọn găng-tơ đậu chờ gần đó. Tim mĩai cũng ra một cái sân trong nhỏ xíu không nằm đối diện tiệm kim hoàn mà lại xeo xéo bên hông, như thế thật khó canh chừng. Nhưng không có lê thì ăn lý chứ biết sao giờ? Ba người Bạn Đồng Hành cùng bác Mendès lén vào sân.

Thời gian trôi qua thật chậm. Mười một giờ. Mười một giờ ba mươi! Càng lúc càng ít khách bộ hành. Vài chiếc ô tô chạy vụt qua con đường một chiều nhưng không chiếc nào dừng lại.

Mười hai giờ. Mười hai giờ ba mươi! Không còn ai trên đường. Ở những thành phố nhỏ ít ai ra đường vào đêm khuya, và chặng trời càng mát lạnh hơn khi một cơn mưa nhỏ bắt đầu rơi.

Một giờ khuya!... Liệu Mady có linh cảm sai về con số 25?

Nhưng đột nhiên Phó Giày thì thầm:

- Cẩn thận, có tiếng động cơ!

Tí Nhu liều nhìn qua cánh cổng sân, trong khi Kafi đang nằm dưới chân tảng vỉ cảng thẳng.

- Đúng thế. Phó Giày lấy bàn tay làm loa phía sau vành tai để nghe rõ hơn. - Một chiếc ô tô, dừng phía trên kia, có lẽ ở một đường nhỏ dọc theo hông rạp hát.

Tim đậm thình thích, cả nhóm im lặng chờ đợi và lắng nghe. Tí Nhu liều liếc nhanh về phía đường lớn và thấy xuất hiện hai bóng người. Bóng thứ nhất mang một vật khá nặng, dạng như một cái rương nhỏ. Bóng thứ hai theo sau mấy bước. Cả hai đều không phát hiện nhóm Bạn Đồng Hành. Được thể, Tí Nhu giương mắt xem hai người kia tiến hành như thế nào. Tí Nhu định bụng một khi bọn trộm bước vào trong tiệm thì cả ba sẽ xông lên tấn công cùng với Kafi.

Đột nhiên một tia sáng chói chang ánh lên ở lề đường, nhỏ như một sợi chỉ nhưng cực kỳ rực rỡ. Cùng lúc đó là mùi khét của kim loại cháy nóng. Cánh cửa cuốn bằng sắt tan chảy chỉ trong vài giây.

- Hãy chờ bọn chúng vào trong đã! Tí Nhu thì thầm. - Chờ thêm chút nữa!

Nhưng ngay vào lúc ấy còi báo động hụ lên. Liệu bọn gǎng-tơ sẽ bỏ cuộc? Hay là chúng cố nhanh tay dùng thiết bị kỳ lạ đó để đốt thủng két sắt bên trong?

- Quyết định sao đây? Phó Giày hỏi Tí Nhu.

- Xông lên ngay! Không cho chúng cuỗm kim cương!

Bốn người đồng loạt vùng dậy, nhưng Kafi

đã nhanh chân phóng lên. Vừa đến trước cái lỗ khoét ở cửa sắt thì nghe tiếng súng nổ. Theo bản năng cả bốn lùi lại, nghĩ rằng chủ tiệm đã nổ súng và sẽ lầm mình với bọn đạo tặc. Tí Nhu gọi chó quay lại. Thình lình hai tên trộm ùa ra cửa và chạy về phía ô tô, trong đó có một tên hơi chơi với vì sức nặng của cái rương.

- Chính chúng đã nổ súng! Bác Mendès la lên. - Đuổi theo!

Cả bốn người chạy hết ga nhưng vẫn chậm hơn Kafi. Kafi vừa gừ lên một tiếng thì phát súng thứ hai vang lên.

- Con chó! Bọn nó bắn chó của tôi!

Tiếng cửa xe đóng sầm. Tiếng động cơ lồng lên, và chiếc xe vọt hết ga chạy ngược vào đường một chiều để đi tắt ra khu đại lộ.

- Con chó! Tí Nhu vẫn la tiếp...

Nhưng đúng lúc đó Kafi xuất hiện, miệng còn ngoạm một miếng vải cắn ra từ chiếc áo veste, miếng vải xám sọc đỏ.

Bọn gắng-tơ hỏng việc vì không kịp tấn công két sắt... nhưng những người Bạn Đồng Hành cũng hỏng việc luôn.

- Chúng sẽ chạy hết ga chạy về phía Lyon! Phó Giày vò đầu giận dữ. - Kệ, chúng ta cứ đuổi theo xem sao!

Làm sao đuổi kịp? Một chiếc xe tải nhẹ làm sao đuổi kịp ô tô đời mới?

- Kệ nó! Còn nước còn tát. Chắc chắn bọn chúng chạy ngõ xa lộ. Chúng ta đi bằng đường tắt, ngõ trung chuyển Valence-Bắc!

Chiếc xe tải cũng không đến nỗi nào. Năm phút sau cả nhóm đã đến trạm thu phí giao thông. Bác Mendès hỏi anh nhân viên xem có thấy chiếc ô tô phân khối lớn nào chở hai ba người chạy nhanh qua đây không.

- Không thấy... Chỉ có một xe bồn và một chiếc mô tô. Vào giờ này ít xe lắm!

Ba người bạn và bác Mendès nhìn nhau. Nếu bọn chúng có đi ngang qua đây, chắc chắn anh nhân viên đã nhìn thấy, bởi vì chỉ còn một quầy thu phí duy nhất mở cửa.

- Hiểu rồi! Tí Nhu búng tay. - Bọn chúng sợ bị theo dõi nên không dám vào xa lộ, bởi vì đã vào rồi thì không phải muốn ra lúc nào thì ra. Thay vào đó chúng chọn Quốc lộ 7... Nếu may mắn, chúng ta sẽ đến Lyon trước chúng.

CHƯƠNG 12

Chồn Cái

Trăm!... Trăm mốt!... Trăm hai!... Kim đồng hồ tốc độ liên tục nhích lên. Bác Mendès nói đúng, động cơ chiếc trolley nhẹ này mới được “độ” lại. Ngồi cạnh bác với Kafi đứng trong lòng, Tí Nhu cố nhường mắt nhìn bảng chỉ đường: Tain-l’Hermitage... Saint-Vallier...

Phía sau, Sư Cọ và Phó Giày im lặng. Là “nhà bác học” của Bộ Lục, Sư Cọ đang tự hỏi bọn găng-tơ sử dụng loại thiết bị gì mà hùng mạnh như thế. Chưa bao giờ Sư Cọ thấy mỏ hàn nào có “hỏa lực” tương tự.

Còn Phó Giày thì cố đoán xem bọn chúng là ai, gương mặt mốc nào ở phía sau những chiếc mũ ni trùm kín ấy? Lần này bọn chúng dùng

mũ ni trùm kín đầu, có lẽ rút kinh nghiệm từ lần ăn hàng ở Bourg-en-Bresse bị máy ảnh tự động chụp được. Một trong hai bóng đèn kia có thể là Angelo, mặc dù miếng vải mà Kafi ngoạm được không trùng với bất kỳ quần áo nào của Angelo mà Bộ Lục đã biết.

... Và chiếc xe tải vẫn tiếp tục phóng tới, động cơ gầm lên như thế sấp... chết đến nơi! Đúng 32 phút sau chiếc xe ngừng ở trạm Vienne. Ở đây có hai quầy còn mở cửa. Trong khi bác Mendès hỏi thăm quầy một thì Tí Nhu xuống xe hỏi quầy hai. Không ai để ý thấy một chiếc ô tô chở hai hoặc ba người.

Chiếc xe tải lại phóng, băng qua thành phố Vienne, chạy dọc sông Rhône. Mười lăm phút sau đã về đến Lyon và leo dốc Choulans.

- Cẩn thận! Tí Nhu dặn dò khi xe vừa thò mũi vào đường Bình Minh. - Đừng dừng quá gần biệt thự.

Bác Mendès dừng cách ngã tư chừng 50 mét. Cả nhóm xuống xe men sát chân tường đến bờ rào gỗ của công trường. Bít-tết và Mady đang nấp phía sau mấy tấm ván, có cả Tơ Lơ Mơ đến nhập bọn sau khi nhà hàng đã đóng cửa.

- Sao rồi? Mady hỏi ngay.

- Cậu đoán không sai. Đúng là tiệm kim hoàn ở Valence. Bọn găng-tơ bị hụt một vố... nhưng tụi tớ cũng thế. Chúng vừa rút lui vừa bắn. Có ai vào biệt thự chưa?

- Chưa thấy. Lúc 11 giờ tụi tớ thấy có chiếc ô tô chạy ra, hình như một chiếc Mercedes. Chưa thấy trở về.

- Trên xe có bao nhiêu người?

- Khó biết. Bít-tết tặc lưỡi. - Có thể là hai. Mady cho rằng mình trông thấy lão chủ nhà hàng lúc lão ra mở cổng, nhưng Tí Mơ khẳng định không phải.

- Chắc chắn không phải! Tơ Lơ Mơ lặp lại lần nữa. - Tớ rời tàu lúc 0 giờ. Lão chủ vẫn còn ở quày, và cả buổi tối không hề đi vắng.

- Còn râu cứt mũi?

- Hắn xong việc lúc 11 giờ. Lại màn nhức đầu.

- Lê ra cậu phải theo dõi hắn.

- Không thể. Tớ đang chơi trên buc thì thấy hắn rời phòng ăn... Không thể bỏ ngang được!

Thật khó hiểu! Đầu tiên là Charlot vội vàng ra về, kế tiếp là chiếc Mercedes chưa thấy "hồi hương", trong khi xe tải nhẹ đã đến nơi ít nhất mươi lăm phút.

- Ngay cả khi chọn Quốc lộ 7 thay vì xa lộ, bác Mendès nói, - bọn găng-tơ lẽ ra cũng đã phải về rồi.

- Có thể bọn chúng sợ theo dõi nên chưa dám về ồ ngay, hoặc giả chúng ta đoán sai, nghĩa là chúng còn một địa điểm khác.

- Vậy bây giờ làm gì? Phó Giày nóng lòng.

- Phải chờ thôi! Mady nói. - Trước sau gì chúng cũng phải cử người đến dò la xem cảnh sát có bao vây biệt thự hay không. Còn tụi mình thì không thể báo cảnh sát vì chưa có điều gì cụ thể hơn.

- Điều cụ thể thì sắp có rồi đó! Tí Nhu nhanh nhau. - Đây là miếng vải mà Kafi ngoạm được nè...

Tơ Lơ Mơ cầm miếng vải đưa ra ánh sáng lờ mờ hắt từ cột đèn phía xa. Mơ ta vỗ trán:

- Kiểu này chỉ có mà điên đầu mất! Không còn nghi ngờ nữa, đây là vải áo veste của lão chủ nhà hàng. Tớ nhận ra các sọc đỏ... nhưng mặt khác tớ chắc chắn rằng lão ta không hề rời xà-lan tối nay!

- Không sao cả, tụi mình rồi cũng sẽ biết thôi! Tí Nhu nói.

* * *

Cánh cổng sắt biệt thự để mở toang, có lẽ bọn trộm chủ định để cho xe dễ dàng phóng thẳng vào ga-ra. Xét về lý mà nói, nếu giờ đây Bộ Lục có bước vào sân vườn thì cũng không phạm tội đột nhập có cạy phá. Tí Nhu cẩn thận dắt Kafi qua đường. Sân vườn rất nhiều hoa tú cầu đang nở rộ, tạo thành từng khóm sáng dưới ánh đèn vàng vọt. Không có chút ánh sáng nào phía sau những bức màn sáo của biệt thự *Chồn Cái*.

- Yên nào Kafi!

Tí Nhu cho Kafi ngửi miếng tay áo rách. Không chút do dự, con chó lai sói đi thẳng về phía cửa chính, loại cánh cửa to sầm nặng chịch bằng gỗ sồi, có tay nắm bằng đồng đánh bóng sáng loáng. Kafi chồm lên ngửi ổ khóa, rồi quay nhìn chủ như muốn nói rằng “Đúng là mùi này.”

Như thế đã rõ. Người đàn ông bị Kafi ngoạm mất hết một miếng vải tay áo, cho dù đó phải là lão chủ nhà hàng hay không, chắc chắn cư ngụ ngôi nhà này, và lão sẽ trở về.

- Lần này tụi mình không còn gì để do dự, Mady tuyên bố. - Cho dù Angelo có dính dáng vụ này. Phải báo cảnh sát thôi... nhưng sẽ không báo địa phương, mà phải cấp cao hơn nữa... Tớ sẽ đi báo ngay.

- Không, cậu đừng đi Mady... ít ra là cũng đừng đi một mình. Bít-tết sẽ đi với cậu. Hãy giải thích cẩn kẽ từ A đến Z, và nếu cảnh sát chưa chịu tin, thì các cậu yêu cầu họ điện đến tiệm *Nhẫn Vàng* ở Valence.

Mady và Bít-tết men sát hàng rào gỗ công trường để đến lấy xe mô-by-lết dựng gần ngã tư. Những thành viên còn lại hội ý với bác Mendès.

- Không thể nào hiểu nổi... Thật không thể nào hiểu nổi... Tơ Lơ Mơ tiếp tục lảm nhảm. - Lão chủ nhà hàng không thể nào cùng lúc có mặt ở hai nơi! Nhưng rõ ràng mảnh vải đó là vải áo veste của lão!

Thời gian tiếp tục trôi nhưng chiếc ô tô vẫn chưa trở về, thật đáng ngại. Từ Valence về đến đây không thể lâu như thế được.

- Đêm nay bọn chúng sẽ không về đâu, Tí Nhu nói. - Tớ sẽ dẫn Kafi trở vào vườn. Khi nào có động tĩnh gì, các cậu huýt còi báo tớ biết.

Lần này Tí Nhu đưa cả ba món là bao lược, giày vải, và mảnh tay áo cho chó ngủi. Thoạt tiên Kafi hơi bối rối, nhưng vốn là con chó thông minh cộng với khứu giác vô địch, nó phân biệt ngay ba đối tượng khác nhau.

Với cái bao lược, không cần do dự, Kafi chồm lên chỗ mõm vào tay nắm bằng đồng của cửa chính, chứng tỏ gã Charlot không chỉ đã vào vườn mà còn vào cả trong nhà. Đối với miếng vải xám sọc đỏ cũng thế. Chiếc giày vải cũng khiến Kafi phản ứng tương tự, nhưng ít khăng khăng hơn, hình như Angelo chỉ vào ngôi nhà có một lần. Chính vì thế Tí Nhu thắc mắc và dẫn Kafi xuống các bậc tam cấp để ngủi tiếp những lối đi khác trong vườn.

Kafi dẫn Tí Nhu đến ga-ra, bởi vì Angelo đã cùng lên xe với bọn trộm. Nhưng từ đó Kafi lại đi tiếp ra phía sau ngôi nhà và dừng trước cửa một cái hầm, dạng hầm rượu. Gần đó có một cửa sổ trổ nhỏ, với khung sắt bảo vệ nằm sát mặt đất. Kafi ngủi cửa hầm, rồi quay sang quan tâm cái cửa trổ, đầu nó nghiêng sang một bên như thể cố gắng lắng nghe tiếng động bên trong.

Tí Nhu bắt chước con chó nhưng không nghe được gì. Tuy nhiên không thể nào nghi ngờ thái độ của Kafi, bởi vì những "radar" của nó - như Sư Cọ thường nói - không thể lầm lẫn.

Tí Nhu thử mở cửa nhưng cửa khóa. Tí định đánh bạo dùng đèn pin rọi đại vào trong hầm qua cửa sổ, bỗng dưng vang lên hai hồi còi ngắn. Những Bạn Đồng Hành ngoài kia vừa báo động.

- Nhanh nào Kafi, nấp vào đây!

Thầy trò Tí Nhu nhào đại vào một bụi tú cầu to tướng cách ga-ra vài bước. Ô tô bọn găng-tơ đã đậu trước cửa, chỉ sáng một ngọn đèn pha. Có lẽ bọn chúng đã va quẹt vào xe khác khi chạy ngược chiều?

Một dáng người bước xuống xe để mở lại một cánh cửa cổng mà trước đó Tí Nhu đã khép phân nửa, như thế sức gió đã đẩy hờ. Tí Nhu cố tình làm như thế để buộc bọn chúng phải dừng xe. Mở cổng xong, dáng người đó đứng im quan sát toàn thể sân vườn một lúc, xem có động tĩnh gì không.

Cánh cửa cuốn của ga-ra đã mở ra, chiếc xe giống như một chiếc Mercedes từ từ tiến lên. Tí Nhu nghe tiếng nói chuyện nhưng không hiểu được nội dung. Bọn chúng có ba người, nghĩa là người thứ ba ngồi trên xe trong lúc hai tên kia tấn công tiệm *Nhẫn Vàng*.

Khi ba người băng qua sân vườn, nhờ ánh đèn lờ mờ Tí Nhu nhận ra dáng thứ nhất, khá

đậm người, với hai chùm tóc bù xù hai bên thái dương: Lão “bóng bầu dục”.

Dáng thứ hai giống gã Charlot... Dáng người thứ ba gầy và cao dong dỏng, quá giống dáng Angelo khiến Tí Nhu không thể nào không se lòng một tí. Đó là người cuối cùng bước ra khỏi ga-ra, mang theo cái rương nhỏ mà các Bạn Đồng Hành đã trông thấy ở Valence.

Hai người đầu tiên lên bậc tam cấp và sửa soạn vào nhà. Người thứ ba đặt cái rương nặng chịch xuống mặt đất trải sạp, có lẽ để nghỉ tay. Tí Nhu đang cố cẩn thận rướn người lên tí xíu để nhìn cho rõ, bỗng đứng mọi việc diễn biến quá đột xuất, quá nhanh chóng và ngoài dự kiến: Bóng đen thứ ba thình lình đi thẳng về phía bụi tú cầu nơi Tí Nhu và Kafi đang nấp. Tí Nhu rất ngạc nhiên vì cả chủ lẩn chó không hề gây ra tiếng động nào.

Sợ bị phát hiện, Tí Nhu thu mình ngồi bất động, và cả Kafi cũng thế. Đến gần bụi tú cầu, bóng đen đột nhiên cuộn xuống lấy một chiếc chìa khóa được dấu sẵn trong lùm. Tí Nhu đoán như thế nhưng Kafi lại nghĩ khác. Tưởng chủ mìn bị đe dọa, Kafi phóng lên tấn công trước và ngoạm lấy. Kẻ lạ mặt la hoảng lên.

- Buông, Kafi! Buông ra! Tí Nhu thốt lên, vì nghĩ rằng Kafi có khả năng làm cho Angelo bị thương.

Kafi vâng lời nhả ra nhưng hai gã kia đã nghe

thấy và vọt ra khỏi nhà. Tí Nhu và Kafi cũng phóng ra khỏi sân vườn. Nhiều tiếng súng vang lên. Tí Nhu và Kafi không đủ thời gian chạy vào phía trong hàng rào gỗ của công trường để trú ẩn.

- Nhào vô cái hố kia kia!, Phó Giày la to.

Người và chó nhào đại vô cái hố, vốn là cái hầm tương lai của cao ốc đang xây dựng. Một loạt súng liên thanh làm vỡ tung nhiều thanh gỗ của hàng rào công trường. Ngay sau đó là tiếng động cơ gầm lên, chiếc ô tô vọt khỏi nhà xe và biến mất ở cuối đường. Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến cả nhóm Bạn Đồng Hành như bị tê liệt không kịp phản ứng. Sợ Tí Nhu bị trúng đạn, bác Mendès hơi cà lăm:

- Lỗi tại tôi, lỗi tai tôi! Lê ra phải báo cảnh sát trước khi làm vụ này! Bác định nói thêm điều gì đó bỗng Tơ Lơ Mơ cảnh báo:

- Coi chừng! Bọn chúng trở lại!

- Không, không phải bọn chúng! Sư Cọ cắt ngang, vì cậu ta có biệt tài phân biệt xe cộ chỉ qua tiếng động cơ. - Không phải là chiếc Mercedes.

Quả nhiên chiếc ô tô vừa trờ tới không phải là chiếc Mercedes mà là xe cảnh sát. Một thanh tra thường phục cùng ba người lính cảnh sát bước xuống, theo sau là Mady và Bít-tết.

- Chậm rồi! Tí Nhu tiếc rẻ. - Bọn chúng vừa tẩu thoát!

Rồi quay sang hai Bạn Đồng Hành kia:

- Sao hai cậu lâu thế? Chỉ sớm năm phút thôi là xúc nguyên cả rổ!

Không cần lắng nghe lời giải thích của Mady và Bít-tết, viên thanh tra hỏi bọn con trai những gì vừa xảy ra. Nghe đến những loạt đạn liên thanh, thanh tra gặng hỏi lần nữa:

- Có cả súng tự động à?

- Đấy, bác xem, dấu vết còn sờ sờ ở hàng rào gỗ kia kia. Chắc chắn khi leo con dốc này, xe bác đã gặp xe bọn găng-tơ chạy ngược chiều, chiếc xe chót chỉ có một đèn pha.

- Chỉ một đèn pha? Một cảnh sát lên tiếng.

- Thưa thanh tra, đó hẳn là chiếc ô tô chạy rất nhanh, suýt va phải xe chúng ta trên cầu Saône.

Thanh tra gật đầu, quan sát ngôi biệt thự tối om rồi hỏi:

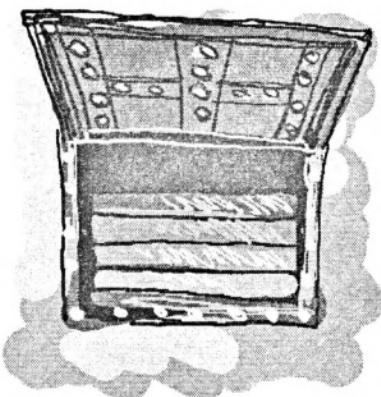
- Còn ai trong nhà không?

- Chắc là không. Có lẽ bọn chúng chạy về phía xà lan.

Thanh tra nhíu mày suy nghĩ. Lê ra nên khám xét ngôi biệt thự trước, song bác Mendès và cả Bộ Lục đều nài nỉ xuống ngay bến tàu. Thanh tra lệnh cho một cảnh sát:

- Anh ở lại trông chừng ngôi nhà này. Chúng tôi sẽ trở lại.

CHƯƠNG 13

Bí mật chiếc Xà lan Bạc

Vì đã để mô-by-lết ở trụ sở cảnh sát nên Mady và Bít-tết lên chiếc ô tô cơ động nhanh cùng với viên thanh tra. Bác Mendès chở những Bạn Đồng Hành còn lại. Đường đi xuống bến tuy không dài nhưng trong khoảng thời gian đó Tí Nhu trăn trở biết bao ý nghĩ. Một trong những ý đó luôn ám ảnh Tí Nhu. Kẻ lạ mặt cúi xuống lượm chìa khóa, phải chăng đó chính là Angelo? Tí Nhu thầm mong là không và tự chứng minh cho lương tâm mình: Nếu đó là Angelo, Kafi đã không tấn công cậu ấy, vì Kafi biết rõ mùi Angelo.

Cả hai chiếc xe đã đến cầu phao Saint-Georges. Nhiều ô tô đang đậu ở đó nhưng không thấy chiếc Mercedes. Bóng đèn chiếc Xà lan Bạc nổi

bật trên nền sáng hơn của nước sông Saône, có vẻ như đang “đối sầu miên. Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy tí ánh sáng ở cửa sổ tròn. Còn chong đèn vào lúc ba giờ sáng à?

Thanh tra lệnh cho cả Bộ Lục và bác Mendès ở lại phía sau rồi phất tay cho hai cảnh sát xuống thuyền. Cảnh cửa cổng nhỏ dẫn xuống cầu ván đã khóa.

- Mở cổng! Cảnh sát đây!

Lặng như tờ.

- Cảnh sát đây, mở cổng nhanh lên! Giọng viên thanh tra to hơn.

Khoảng một phút sau mới thấy có bóng người, và Bộ Lục nhận ra tức khắc lão chủ nhà hàng.

- Cảnh sát à? Nhưng... nhưng... tôi đâu có gọi cảnh sát? Đêm nay trên nhà hàng không có gì bất thường cả!

Rồi giọng lão pha chút châm biếm:

- Chẳng lẽ giờ này mà các ông còn đến điều tra một lần nữa về vụ Bourg-en-Bresse sao? Thôi mời các ông về cho.

Viên thanh tra biết rằng trên nguyên tắc, nửa đêm cảnh sát không được tự tiện khám xét nhà tư nhân... Mà xét về mặt nào đó, chiếc xà lan cũng là dạng nhà tư nhân, vì thế thanh tra do dự. Bộ Lục cùng bác Mendès tiến tới. Lão chủ nhà hàng nhìn họ, và khi nháy Kafi, lão phản ứng mạnh:

- Mấy nhóc này làm gì ở đây, và cả con chó nữa? Học đòi làm cảnh sát à?

Bộ Lục rất sững sốt khi thấy tay áo veste của lão chủ nhà hàng còn nguyên vẹn! Vậy chẳng lẽ lão này không có dây mơ rẽ má gì với bọn trộm tiệm kim hoàn ở Valence?

Trong khi viên thanh tra đang đàm phán để lão chủ mở cửa, Tí Nhu âm thầm cho Kafi ngủ lại miếng tay áo rách, và y như rằng Kafi chở mõm qua tấm lưới cổng để ngủi lão chủ.

- Chính hắn, thưa thanh tra! Phó Giày hé lèn.
- Nhìn kia, chó Kafi nhận ra hắn. Hắn đã có mặt ở Valence!

Lần này lão chủ nổi đóa thật sự:

- Thế này là thế nào? Tôi ở Valence để làm gì? Tôi chưa hề rời nhà hàng. Đêm nay khách ra về rất trễ, người cuối cùng mới cách đây chừng một giờ đồng hồ thôi!

Và khi thoảng thấy dáng Tơ Lơ Mơ đứng nép trong bóng tối:

- Còn mày, mày vẫn chưa về nhà à? Mày làm gì đi chung với cảnh sát thế? Mày làm ơn làm chứng giùm tao là cả đêm tao không hề rời nhà hàng coi!

Quá ngạc nhiên không biết nói sao, Tơ Lơ Mơ đành ngậm miệng. Nhưng Tí Nhu không chịu thua:

- Thưa thanh tra, con chó của tôi đánh hơi

rất tài và chưa bao giờ lầm lẫn. Bác thấy không, qua miếng tay áo rách nó nhận ra ông chủ nhà hàng, cho dù ông không đang mặc áo khác!

Viên thanh tra gãi căm vì khó xử. Ông biết rằng giám đốc sở cảnh sát đã làm chứng cho sự ngoại phạm của lão chủ nhà hàng ở vụ Bourgen-Bresse, bởi vì bản thân vị giám đốc và vợ đã dùng bữa tối trên xà lan ngay đêm xảy ra vụ trộm, và rõ ràng là lão chủ nhà hàng luôn hiện diện. Thanh tra không muốn bị rắc rối với cấp trên.

- Thôi được, ông có quyền không mở cổng. Nhưng tôi sẽ cho cảnh sát canh chừng cho đến sáng mai rồi sẽ tính sau.

Vừa nghe xong, thoát tiên lão “bóng bầu dục” lại phản đối, nhưng sau đó lão đổi thái độ để chứng tỏ mình chơi đẹp:

- Chắc! Thôi cũng được, thích thì chiều, muốn xuống thì xuống, nhưng tôi nói trước là các vị chỉ tổ mất thì giờ thôi!

Lão mở cổng cho mọi người xuống xà lan, vào phòng ăn. Lão bật sáng hết tất cả những ngọn đèn cho thấy rằng mình không có gì để giấu giếm.

- Các vị thấy đấy, không có gì đặc biệt: Bàn nè, ghế nè, quày nè, bục nè, kệ rượu... Tha hồ khám xét!

Cảnh sát đi một vòng phòng ăn lớn nhưng không thấy điều gì bất thường. Lúc này Phó Già

đề nghị viên thanh tra vào khám nhà bếp. Lão chủ nghe thấy nhưng không phản ứng gì, chỉ nói hêch hạc:

- Trong đó cũng chả có gì đặc biệt. Các vị cứ vào, nhà bếp này giống như bất kỳ nhà bếp nhà hàng nào khác, cũng bếp lò, cũng nguyên giàn nồi niêu xoong chảo. Các vị thấy đấy, lúc các vị mới tới thì tôi đang ngồi bàn này tính lại thu chi đêm nay. Chính vì thế mà các vị thấy có đèn.

Trong khi lão đang bô lô ba hoa thì Tí Nhu lén rút chiếc giày vải thò ra sau lưng cho Kafi ngủi. Cũng như lần trước với Tơ Lơ Mơ, con chó đặc biệt quan tâm đến phiến sắt phía sau lò thui. Nó vẩy đuôi và ngược nhìn chủ để cho biết là có mùi đối tượng tại đó.

- Dưới phiến lá sắt này có gì? Thanh tra hỏi.

Lão chủ pha trò:

- Dưới à? Nước sông Saône... và bên trên là những vệt mỡ hấp dẫn con chó này.

- Ông vui lòng giở nó lên nhé?

- Giở nó lên à? - Lão hơi bối rối nhưng bình tĩnh lại ngay. - Nhưng nó bị tán ri-vê dính cứng ngắc. Nếu muốn thì tôi giở miếng ở phía bên kia kia, vì bên kia đinh ốc long hết rồi... Chờ chút, tôi đi tìm đồ nghề.

- Khỏi cần, Tí Nhu cắt ngang. - Chúng tôi muốn xem dưới miếng này. Chúng tôi tự cạy nó lên.

Rồi quay sang Sư Cọ:

- Giúp tớ một tay.

Chỉ trong thoáng chốc hai Bạn Đồng Hành đã cạy phiến sắt lên dễ dàng, vì mấy con ri-vê chỉ là chốt giả. Mọi người trông thấy một cái lỗ đen ngòm, thấp thoáng vài nấc đầu tiên của một cầu thang kim loại. Lão chủ tái mặt nhưng vẫn gắng gượng tìm lời thanh minh:

- Ái chà, thanh tra thông cảm cho. Quả là lúc nãy tôi không dám thú thực. Ngài không phải là hải quan tôi mới dám khai là dưới đó có trữ một ít rượu lậu... Thôi khỏi phải xuống nơi hôi hám bẩn thỉu đó làm gì, và chẳng cũng chẳng có đèn đuốc gì cả...

Gạt mạnh tay lão chủ đang cố níu mình lại, viên thanh tra bật đèn pin và bước ngay xuống cầu thang. Ông tìm ra công-tắc điện và sau đó ánh sáng chan hòa cả ngăn phòng bí mật. Bộ Lục xuống theo.

Hầm rượu lậu gì mà ngộ quá hén? Chẳng có một chai nào trong căn phòng dài bảy mét, nhưng rất thấp, người hơi cao phải khom lưng mới khỏi đựng đầu. Hai bên vách kê bàn thao tác có nhiều dụng cụ hơi bị lạ đối với một nhà hàng: Giữa to giữa nhỏ, đục lớn đục bé, chưa nói tới kính lúp, kính soi trám, kể cả một bộ kính hiển vi..., và mọi tia nhìn đều đổ dồn về những chiếc ly đựng toàn là kim cương.

Nhóm cảnh sát và Bạn Đồng Hành đã hiểu:

Họ vừa khám phá một xưởng bí mật, nơi bọn găng-tơ gia công lại những viên kim cương bị đánh cắp để “chuyển đổi lý lịch”, sau đó ngang nhiên bán lại mà không sợ bị điều tra theo dõi.

Thanh tra cẩm tia nhìn chất vấn của mình sâu vào đôi mắt lão “bóng bầu dục” đang im như thóc, mặt tái sống tái chín.

Nhưng bọn đồng lõa đâu? Còn Angelo đâu? Bí ẩn chưa được giải đáp trọn vẹn. Và đối với Bộ Lục, bí ẩn vẫn còn là bí ẩn bởi vì điều duy nhất mà họ quan tâm chính là Angelo.

Chính Kafi phá vỡ sự ngột ngạt ấy. Thay vì ngồi yên ở chân chủ, nó tiến đến phía cuối ngăn phòng, dừng lại ngửi tấm vách và bắt đầu gầm gừ. Một cảnh sát viên rút súng ra, bước tới quan sát và khám phá một cánh cửa lùa ngụy trang thật khéo chìm trong tấm vách.

- Reęettt!...

Ô, hóa ra có ba em đang trốn trong đó, ba gương mặt mốc đang ẩn mình chờ..., nhưng cả cảnh sát và Bộ Lục đều hết sức sững sốt: Lại thêm một lão chủ nhà hàng đang ngồi trong đó! È, tôi đang tỉnh hay mơ đây? Một quả bóng bầu dục thứ hai! Mọi người hết quay nhìn lão này lại ngó sang lão kia. Không, đây không phải là ảo giác. Quả thật có hai cái đầu hình bóng bầu dục, hai bên có túm tóc muối tiêu, và cái mũi giống như lưỡi dao cẩm pháp vào. Người giống người à? Làm sao được! Chắc chắn phải là anh

em sinh đôi thôi, bởi vì không chỉ giống như đúc mà còn có cùng mùi mồ hôi nên cả Kafi còn lầm.

- Thế mà đã nhiều lần tớ những tưởng mình... lơ mơ thật rồi, Tơ Lơ Mơ thở dài. - Không thể nào hiểu nổi, thật là vò đầu bứt tóc. Giờ thì mọi thứ đã sáng tỏ.

Vâng, sáng tỏ chứ, nhất là khi lão chủ đang ngồi trong... tủ kia, tay áo lão bị rách đúng một miếng y chang miếng Tí Nhu đang cầm trong tay. Vậy lão này bị Kafi tấn công ở Valence, trong khi lão kia ngồi bình yên như thạch bàn ở quầy tính tiền.

Tuy nhiên viên thanh tra chưa nấm hết vấn đề. Khi xảy ra vụ việc ở Bourg-en-Bresse, điều tra cho biết lão chủ có một người em đã chết trong một tai nạn máy bay gần Rome. Thanh tra hất hàm hỏi, bóng bầu dục cúi đầu trả lời:

- Đúng thế ạ. Cách nay ba năm khi chuyến bay Paris-Rome lâm nạn ở biển, em tôi được báo cáo mất tích. Thực ra còn sống sót nhờ bám vào một vật nổi.

- Và sau đó ông không thành thật khai báo, vì định khai thác luôn tình trạng mất tích này chứ gì?

Không quả bóng nào trả lời. Đến đây mọi người mới quay sang hai gã còn lại. Một gã đúng là râu cứt mũi. Tên kia chừng hai mươi tuổi, ngoại hình dong dỏng như Angelo, áo bị rách

nơi cánh chò chứng tỏ hắn bị Kafi “làm dấu” khi cuí xuống lượm chìa khóa gần khóm tú cầu hoa.

- Tớ biết tên này, Tơ Lơ Mơ nói nhỏ với Tí Nhu. - Hắn không phải hầu bàn, nhưng tớ thoang thoảng gặp vài lần trong nhà bếp.

Nhưng còn Angelo, Angelo đâu? Chỉ điều này là quan trọng đối với Bộ Lục và bác Mendès. Kafi đã chứng minh là cậu ta từng có mặt tại hiện trường gây án, từng vào ra ngôi nhà, từng chui vào ngăn phòng bí mật này. Nhưng giờ không có Angelo ở đây. Liệu cậu ta đã hoảng sợ nhảy xuống sông khi cảnh sát vừa đến?

Cả bốn gương mặt mốc đều lắc đầu khi bị chất vấn về Angelo.

- Nhưng bản thân ông biết rõ Angelo Moreira, vì cậu ta từng đến chơi đùa cho nhà hàng. Thanh tra gặn hỏi một trong hai quả bóng. - Ông biết cậu ta ở đâu không?

- Về Bồ Đào Nha rồi.

- Nói láo! Mady súng cồ lên. - Chúng tôi có bằng cớ là Angelo vẫn còn ở Lyon!

Bóng dung có gì đó lóe lên trong đầu Tí Nhu. Phải rồi, sao không nghĩ ra sớm hơn? Lúc nãy tại biệt thự *Chồn Cái*, Kafi đã quan tâm đến cái cửa trổ của căn hầm...

Tí Nhu xin viên thanh tra trở lại đường Bình Minh ngay lập tức.

CHƯƠNG 14

Bí mật của Angelo

Chiếc xe cơ động của cảnh sát leo trở lại con dốc Choulans, chỉ vài phút sau là ngừng trước biệt thự Chồn Cái. Viên cảnh sát được giao phụ trách canh gác tòa nhà tiến đến báo cáo rằng không ai ra vào.

- Không có ánh đèn, ngôi nhà không người.
- Chưa chắc, Tí Nhu nói. - Các bác vui lòng đi theo con chó của cháu ra phía sau nhà.

Hai cảnh sát viên hơi e ngại nên rút súng ra săn, trong khi Tí Nhu đưa chiếc giày cho Kafi. Lần này thì việc gì phải do dự, Kafi phóng một mảnh ra phía sau nhà, dừng phắt trước cửa trổ cẩn hầm.

- Các bác xem kìa, con chó của cháu không

chỉ ngửi thấy mùi, nó còn nghiêng đầu nghe thấy tiếng động.

Hai cảnh sát viên cúi xuống nghe ngóng.

- Đâu nghe thấy gì?

Nhưng Kafi chắc chắn vì nó lăng xăng vẩy đuôi nhìn chủ. Một viên cảnh sát rọi đèn pin vào cửa trổ để xem xét tầng hầm: Chỉ thấy vài thùng tô-nô và nhiều chai lọ, nhưng xa hơn nữa thì đèn không rọi tới.

- Phải mở ra thôi. Viên cảnh sát kia lên tiếng, rồi bước đến cửa hầm nói to:

- Cảnh sát đây! Mở cửa ngay!

Không ai trả lời, hai viên cảnh sát nhìn nhau. Nếu có thanh tra ở đây thì ý kiến ông quyết như thế nào?

- Các bác hãy nhìn con chó, nó lấy chân khều khung lưới cửa trổ kia!

Hai viên cảnh sát đồng ý, thay phiên nhau ném vai vào cánh cửa nhưng nó không suy suyển gì. Một lúc sau một trong hai người phải chạy về xe lấy cây cạy vỏ xe, tra phía dưới cửa nâng lên. Thoát khỏi bẩn lè, cánh cửa ngã ra và đổ ầm.

Tay cầm đèn tay cầm súng, hai cảnh sát vào trong, Tí Nhu và Kafi chạy theo.

- Angelo! Tí Nhu hé lén.

Chàng thiếu niên Bồ Đào Nha nằm bất động trên tấm nệm bẩn ở phía cuối căn hầm. Chắc

chắn không phải cậu ta đang ngủ, nếu không thì tiếng cánh cửa rơi ầm đã đánh thức cậu dậy.

- Chết rồi?

- Không, Tí Nhu khẳng định sau khi áp tai vào ngực Angelo. - Angelo còn thở nhưng khá yếu. Kafi đã nghe được tiếng thở này.

- Theo tôi thì cậu ta bị đánh thuốc ngủ. Đưa ngay đến bệnh viện.

Cả ba xúm lại nâng Angelo lên, trong khi cậu ta mềm oặt như con rối đứt dây. Xe không có băng- ca nên cảnh sát để Angelo nằm đỡ băng ghế dọc, Tí Nhu ngồi kè bên giữ hờ khi xe quẹo cua.

Xe băng qua cầu sông Saône, chuẩn bị băng qua sông Rhône để đến bệnh viện trung tâm thì Tí Nhu gõ gõ vào kính cửa sổ tròn:

- Angelo mới nhúc nhích... a, mở mắt rồi!...

Tài xế dừng xe. Do xe chạy khá xốc, Angelo dần tỉnh cơn mê, nhưng tia nhìn còn mơ hồ, chưa phân biệt được điều gì cả.

- Angelo, Angelo, Tí Nhu đây, cậu có nhận ra tớ không?

Angeло không trả lời, nhưng có nhúc nhích tay và chân, đồng thời cố gượng đầu dậy. Cuối cùng tia nhìn Angelo cũng có chút tinh anh, rồi mở hẳn mắt ra:

- Tí Nhu!

Da mặt Angelo hơi có màu trở lại. Hai viên cảnh sát dọ ý:

- Cậu ta tự tỉnh dậy. Vẫn đến bệnh viện chứ?
- Không, không đến bệnh viện, xuống bến xà lan!

Khi xe đến bến sông, Angelo dần tỉnh táo lại, cố gắng gượng ngồi lên băng ghế một cách khó khăn. Cậu xoa tay vào mặt một lúc rồi thử đứng dậy nhưng con lượng choạng như người say. Hai viên cảnh sát vội đến đỡ. Lúc này Angelo mới nhìn thấy những bộ sắc phục.

- Không, không, tôi không muốn đi tù!...
Không phải tôi!

Tuy nhiên vì quá yếu nên Angelo vẫn để hai cảnh sát dùi mình về phía xà lan. Tới trước cầu thang dây, cậu ta lại phản đối lần nữa:

- Buông ra, tôi không muốn xuống xà lan!

Cuối cùng thì các cảnh sát viên cũng dùi cậu ta vào phòng chính của nhà hàng. Mọi người đồng đủ cả. Im lặng thật nặng nề. Đột nhiên khi nhìn thấy hai cái đầu bầu dục, Angelo hoảng hốt thực sự vì tưởng mắt mình đã hư vì bị giam cầm trong phòng tối. Cậu ta đưa tay dụi liên tục. Thì ra bản thân Angelo cũng không biết có đến hai lão chủ nhà hàng. Như để được giải thích, như để cầu cứu, cậu ta hết nhìn Bộ Lục đến nhìn bác Mendès.

Mady bước tới nhìn thẳng vào mắt Angelo,

hai tay siết thật chặt tay cậu ta, và hỏi bằng giọng rưng rưng:

- Angelo, cậu hãy khẳng định rằng mình không dính dáng gì đến tất cả những vụ trộm ấy! Nói đi!

Nghe chữ “vụ trộm” Angelo giật mình. Cậu ta lại tiếp tục nhìn hai lão bầu dục như thể tự hỏi xem mình có bị điên thực sự hay không.

- Cháu phát hiện cậu ta ở đâu? Viên thanh tra hỏi Tí Nhu.

- Như cháu đã linh cảm: Phía sau ngôi biệt thự, ngay tại chỗ mà con chó của cháu nghe thấy tiếng động. Angelo nằm mê trong căn hầm... Angelo không có mặt ở Valence.

- Nhưng cô bé này xác nhận có dấu vết cậu ta trước cửa tiệm kim hoàn.

Angelo không công nhận mà cũng chẳng phủ nhận những sự kiện mọi người vừa nêu lên. Mặt cậu ta tái nhợt, có vẻ sắp bị ngất. Viên thanh tra quay sang bọn trộm và bắt gặp chúng đang nháy mắt nhau để a töng không khai báo. Một khoảnh im lặng rất dài. Bộ Lục và bác Mendès hồi hộp đợi chờ. Mady lại đến bên Angelo để động viên và kéo ghế cả hai cùng ngồi.

Cuối cùng giọng nói ngọt ngào của Mady đã có tác dụng. Angelo ngược lên, hít thở sâu vài lần, rồi thì thầm:

- Thật khủng khiếp!

Cậu ta lại thẫn thờ nhìn viên thanh tra, nhìn nhóm Bạn Đồng Hành, nhất là Mady và hình như chỉ nói cho mình cô gái này nghe:

- Chuyện bắt đầu đêm 12 tháng 6... Tớ đã xong việc ở nhà hàng và đang trở về Doua, thì tình hình phát hiện không có cái bóp trong túi. Tớ không hiểu: mình làm rơi dọc đường hay đã bỏ quên tại chỗ làm. Tớ nhớ lại đã móc bóp ra đổi tiền lẻ cho anh tóc vàng mắt xanh dễ mến. Tớ phải quay lại tìm vì trong bóp có khá nhiều tiền. Tớ trở lại qua ngõ Émile-Zola...

- Ngõ Émile-Zola? Phó Giày cắt ngang. - Nhưng đó không phải là lộ trình ngắn nhất từ xà lan đến Doua?

- Cậu quên là thời gian đó cấm qua cầu vì đang có công trình sao? Tớ phải đánh một vòng xa hơn. Lúc ấy đã 1 giờ 30 sáng. Vừa đạp xe vào đường Émile-Zola thì tớ trông thấy một chiếc ô tô chạy rà rà như thể đang tìm chỗ đậu. Không hiểu tại sao tớ lại nghi rằng có điều mờ ám khi chiếc xe cổ tình chui vào hẻm nhỏ. Theo phản xạ tớ đứng yên trong góc tối để nhìn xem. Trong số hai người từ ô tô bước ra có một người xách cái hộp, cái thùng gì đó có vẻ nặng lắm. Cả hai dừng trước một tiệm kim hoàn. Liền theo đó giống như có tia lửa xẹt ra chói sáng hướng vào cửa tiệm. Không kịp suy nghĩ, tớ nhảy xổ đến vì cứ tưởng bọn họ giật mình sẽ bỏ chạy. Vì tớ mang giày vải đế mềm nên bọn họ không nghe tiếng bước chân tớ. Nhưng đúng ngay vào

lúc định chộp lấy họ thì tớ nhìn ra ông chủ nhà hàng xà lan... vâng, nơi tớ chơi đùa... và nhận ra một anh hầu bàn nữa. Tớ sững sờ đến mức đứng im như khúc gỗ. Lợi dụng lúc đó chúng đến khống chế tớ rồi lôi ra ô tô, nơi có đồng bọn thứ ba đang chờ, nó là tên này đây...

Angelo trả tên phụ bếp, tóc màu hung, vóc dáng dong dỏng cao như Angelo.

- Rồi sao nữa? Mady muốn biết tiếp.

- Bọn chúng bắt tớ trở xuống xà lan, rồi thì thầm bàn tán xem định đoạt số phận tớ như thế nào. Chúng bịt mắt tớ lại khiến tớ tưởng là sắp quăng tớ xuống sông, nhưng không, chúng cho tớ leo xuống cái thang kim loại để vào một phòng kín. Cả ngày cả đêm tớ bị nhốt trong đó, không được tháo băng bịt mắt ra. Đêm hôm sau chúng chở tớ đến địa điểm khác không xa, vì xe chỉ chạy chừng mười lăm phút. Nhưng tớ không biết đó là nơi nào vì vẫn còn bị bịt mắt. Hình như là có leo dốc quanh co.

- Dốc Choulans, Tí Nhu cho Angelo biết. - Bọn chúng chở cậu đi đến biệt thự ở đường Bình Minh... Cậu nói tiếp đi.

Angelo quét mồ hôi trán:

- Sau đó chúng bắt đầu tra hỏi. Hình như bọn chúng có bốn người, nhưng tớ chỉ phân biệt được ba giọng nói. Một trong những giọng nói đó hình như vừa hỏi vừa... trả lời luôn!

- Có lẽ thì giờ đây cậu đã hiểu hết rồi chứ?

Mady giải thích. - Hai anh em sinh đôi, giống nhau đến mức không thể phân biệt, hai giọng nói y hệt nhau, rồi mùi cũng giống đến nỗi Kafi còn phải lầm.

Bất giác Angelo lại nhìn hai cái đầu bóng bẩu dục một lần nữa. Vâng, giờ thì cậu đã hiểu. Lúc nãy mới xuống tàu cậu ta không bị ảo giác. Như đã khẳng định xong, Angelo quay sang tên râu cứt mũi.

- Vài ngày trước tôi có tâm sự về gia đình cho tên này nghe. Từ đó hắn mới biết bố tớ nằm viện ở Hyères, rằng tớ đang ở trọ gia đình Mendès không bà con ruột thịt, nói chung chúng biết hiện tớ đang một thân một mình, cho dù có tạm vắng mặt thì cũng chẳng ai trình báo, bởi vì dân lao động nhập cư không muốn có vấn đề với cảnh sát.

Đến tối hôm nọ một trong hai lão chủ... tớ chả biết là lão nào... đã gạ gẫm tớ tham gia băng nhóm chỉ trong vài tuần thôi, rồi sau đó tớ tự do về Bồ Đào Nha cùng với số tiền chia chác, mà bọn chúng hứa là rất lớn. Dĩ nhiên tớ chẳng thừng từ chối nên lão chủ điên tiết lên. Không dám thả ra sợ tớ đi báo cảnh sát, lão nhốt tớ suốt thời gian gây án... Mà chẳng thà như thế... Sau đó lão dí súng vào đầu, buộc tớ phải viết mấy bức thư, bức cuối cùng giả bộ đang ở Bồ Đào Nha để mọi người lầm tưởng là tớ đã hồi hương. Đến lúc đó tớ xem như mình thua đẹp rồi.

Viên thanh tra hất hàm: - Rồi cuối cùng cậu cũng tham gia băng đảng mà?

- Không! Angelo nghiến răng, mặt đỏ dần lên.
- Tại sao bác lại nghĩ như thế? Không, cháu luôn phản đối. Cháu chưa hề tham gia băng đảng này!

- Vậy tại sao nhóm bạn cậu cho biết con chó đã phát hiện mùi của cậu không chỉ ở đường Zola, mà cả ở đường Rabelais, rồi Bourg-en-Bresse, và gần nhất là ở tiệm kim hoàn tại Valence?

- Cái gì? Angelo đứng phắt dậy, siết chặt nắm đấm. - Cháu bị nhốt suốt, làm sao có mặt ở những chỗ bác vừa kể!

... Cơn giận vừa thoảng qua xong, Angelo lại tái mặt và nhìn nhầm Bạn Đồng Hành một cách đau đớn như thầm trách rằng - Thì ra các cậu kết tội tôi! Các cậu không còn niềm tin ở tôi sao?

- Angelo, Mady đứng phắt dậy, - Tận đáy lòng, tụi tôi chưa bao giờ nghĩ xấu cho cậu. Có lẽ Kafi đã nhầm, có lẽ nó đã... nó tưởng...

Mady không nói tiếp được, cổ họng nghẹn ngào trong khi nước mắt đã lưng tròng. Cô cúi đầu vì không dám nhìn thẳng vào tia nhìn cương trực của Angelo. Cô chỉ dám nhìn xuống chân Angelo và... và tình cờ phát hiện ra cậu ta mang một đôi giày mà Bộ Lục chưa bao giờ thấy. Bất giác cô nhìn sang bọn găng-tơ, rồi thình lình la lên:

- Đôi giày vải, đôi giày vải!

Tất cả đều nhìn theo hướng ngón tay Mady

chỉ vào chân gã Charlot. Phó Giày thốt lên:

- Angelo, tên này mang đôi giày vải của cậu! Cậu đã cho hắn à?... Thì ra thế! Kafi đã ngửi được mùi đôi giày vải của cậu ở khắp nơi!

Đột nhiên mọi người hiểu hết, kể cả Angelo. Cậu ta nóng mặt lao tới gã Charlot. Nếu các cảnh sát viên không kịp thời ngăn cản có lẽ đã xảy ra xung đột.

- Khốn kiếp! Angelo hào hển. - Vậy mà tao tưởng bọn mày còn tí lương tri khi bảo tao đổi lấy đôi giày bít để khỏi bị lạnh chân trong căn hầm ẩm ướt! Thì ra thế! Cái đêm hôm tao phát hiện bọn mày ở đường Zola, bọn mày không nghe thấy tiếng chân tao vì đôi giày vải của tao đi quá êm, phải không nào? Thế là bọn mày trấn lột luôn để tiện gây án. Khốn kiếp! Đồ giả nhân giả nghĩa!

Râu cứt mũi cứng họng và cứng cả đôi chân vì hết đường chối. Nếu trước đó đôi giày vải khiến cho Bộ Lục nghi ngờ Angelo, thì giờ đây cũng chứng minh sự vô tội của Angelo. Một lần nữa, Kafi đã không sai lầm.

Cùng lúc, cả Bộ Lục và bác Mendès thở phào nhẹ nhõm. Angelo đã được minh oan. Thực ra tận đáy lòng, những người bạn này không tin rằng Angelo là kẻ xấu. Họ cùng đến ôm hôn cậu ta, trong khi nhóm cảnh sát ít nhiều xúc động đứng nhìn.

Sau đó Angelo còn cho biết thêm rằng mỗi

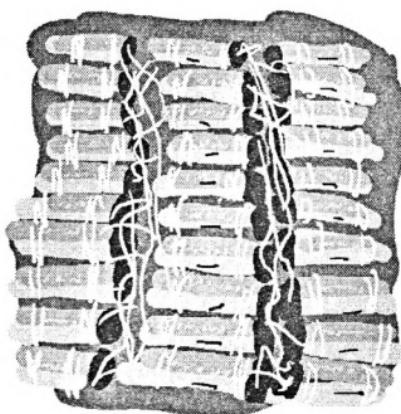
lần chuẩn bị gây án, bọn tội phạm ép cậu ta uống thuốc ngủ cực mạnh. Bộ Lục quay sang bác thanh tra, hỏi rằng chừng ấy chứng cứ đã đủ biện minh cho Angelo chưa. Bác mỉm cười gật đầu, rồi đột nhiên tắt ngang nụ cười, nghiêm mặt nhìn bọn tội phạm:

- Trộm cắp bằng cách cạy phá là tội nặng... nhưng bắt cóc và giam giữ bất hợp pháp một vị thành niên, tội này còn nặng hơn!

Tuy nhiên vẫn còn một điểm cần làm rõ: Bọn tội phạm làm cách nào để xuyên thủng các lưới sắt và cửa thép nhanh như thế? Khám xét ngăn phòng bí mật, cảnh sát không tìm thấy mỏ hàn nào, và chẳng khôn có mỏ hàn nào hùng mạnh đến như vậy.

Cảnh sát tra hỏi nhưng bọn trộm không hé răng. Nhưng lúc nãy khi nấp trong sân vườn, Tí Nhu thấy có người quay lại ga-ra... có lẽ để đưa cái rương bí ẩn lên ô tô. Tí Nhu liền cho Kafi ngửi cái bao lược một lần nữa.

CHƯƠNG 15

Thiết bị thân sâu

Kafi phóng tới ngửi tên Charlot khiến hắn giật nảy mình và đưa tay định chống đỡ. Vãy đuôi liên tục, con chó chồm chồm như muốn chạy ra ngoài. Viên thanh tra dặn hai cảnh sát ở lại xà lan canh chừng bộ tứ tội phạm, rồi bảo Tí Nhu thả cho Kafi chạy tự do. Con chó phóng nhanh lên bờ kè, chạy dọc sông Saône khoảng hai trăm mét, rẽ trái, đi vào con đường nhỏ, rồi đột ngột quẹo vô một ngõ cụt. Chiếc Mercedes nép mình ở cuối ngõ. Cái rương nằm trong cốp xe.

Thanh tra quay trở lại lấy chiếc xe cảnh sát chở cái rương về xà lan để đích thân bọn găng-tơ mở ra, vì biết đâu trong đó có gì nguy hiểm. Sau khi giờ nắp rương ra, mọi người thấy rất

nhiều tế bào pin điện mắc nối tiếp nhau hàng hàng lớp lớp. Mặc dù viên thanh tra hỏi tới lui mấy lần nhưng bọn găng-tơ quanh co không giải thích. Sư Cọ đến xem và reo lên:

- Thảo nào... tờ đã nghi là đúng... thiết bị laser mini! Tuy nhỏ xíu nhưng có khả năng sinh nhiệt hàng ngàn độ chỉ trong vài giây.

- Laser? Hàng ngàn độ? Thanh tra nhìn Sư Cọ dò hỏi.

- Chắc chắn! Cháu say mê bộ môn laser và đã đọc hàng tá sách về nó. Năm ngoái cháu đã xem một thiết bị cùng loại ở triển lãm thành tựu khoa học... nhưng thiết bị đó cồng kềnh hơn cái rương này nhiều!

Lần này thì khỏi chối nhé! Bọn tội phạm gục đầu trước sự hiểu biết của Sư Cọ và nhìn nhận đã tổ chức chế tạo cái máy thần sầu này.

- Coi như tạm xong. Viên thanh tra kết luận. Ông bảo cảnh sát niêm phong thu giữ cái máy, chờ giao cho chuyên gia xem sau. Trong khi chờ đợi phải còng tay bọn găng-tơ giải giao về trụ sở trung tâm. Lúc đi ngang Kafi, một trong hai lão chủ còn lè lưỡi:

- Tao mà lột được da mày thì phải biết...

*

* *

Khi cảnh sát đã lùa bọn tội phạm lên xe xong, Bộ Lục và hai người Bồ Đào Nha không biết

phải nói với nhau những gì, vì tất cả đều nghẹn ngào mừng mừng tủi tủi. Cả nhóm chuẩn bị tạm chia tay thì viên thanh tra nhắc nhở:

- Cảnh sát còn cần đến các vị đấy. Trong nội ngày hôm nay, các vị vui lòng đến trụ sở trung tâm ký vào những mẫu khai báo do cảnh sát làm sẵn. Cả các vị, cả những tờ khai này sẽ là chứng cứ cho phiên xét xử sắp tới.

- Cả tôi cũng phải ký à? Bác Mendès tỏ vẻ lo lắng.

- Tại sao lại không? Bởi vì bác mang quốc tịch nước ngoài à? Chúng tôi không quan tâm vấn đề quốc tịch. Thậm chí tôi có thể nói rằng bác là nhân chứng chủ chốt, vì các cháu kia chưa ở độ tuổi trưởng thành.

Mady cho viên thanh tra biết bác Mendès rất e ngại khi phải liên hệ với cảnh sát.

- Tại sao phải e ngại? Nhập cư trái phép à?

- Không, không phải, bác ấy hoàn toàn hợp pháp, nhưng vì còn muốn đưa thêm một người em sang Pháp lao động, bác sợ...

- Không liên quan gì cả, không việc gì phải sợ. Viên thanh tra cắt lời Mady và quay sang bác Mendès. - Người em của bác muốn sang lao động tại Pháp? Bác đã giúp cảnh sát một tay trong mẻ lưới quan trọng này, tôi sẽ không quên điều đó đâu. Mặc dù luật lệ về lao động nhập cư khá khắt khe, nhưng tôi sẽ can thiệp thuận lợi cho bác.

Manuel Mendès không thể tin nổi vào diễn biến bất ngờ này:

- Cảm ơn thanh tra! Hết sức cảm ơn!

Lần này thì mọi việc thực sự kết thúc tốt đẹp. Mọi người chia tay nhau, Angelo được tự do trở lại, quá đột ngột và quá nhanh đến nỗi cậu ta vẫn chưa tin là ác mộng hết rồi.

- Lũ khốn kiếp! Tại chúng mà tớ mất cả một gia tài!

- Gia tài nào?

- Cây đàn, cực kỳ tốt, cực kỳ đắt tiền!

- Đừng lo, nó vẫn bình an trong tổng hành dinh của tụi mình.

- Thôi đi, đừng có...

- Thật mà, một thủy thủ vớt được, giao cảnh sát, tụi tớ tình cờ phát hiện. Nhờ những chữ cậu viết trên thùng đàn mà tụi tớ kiên trì điều tra. Tuy không đọc được hết những gì cậu viết nhưng tụi tớ đoán rằng đó là lời kêu cứu.

- Đúng thế! Khi bọn chúng làm dữ quá tớ tưởng tàn đời rồi. Lợi dụng lúc chúng bàn đang bạc, tớ ghi vội mấy chữ rồi ném đàn qua cửa sổ tròn. Hy vọng là nó không hỏng nặng!

- Chỉ cần so dây lại thôi...

Nhin những giọt lệ mừng vui trong mắt Angelo, không ai trong Bộ Lục dám bảo rằng mình không rớt nước mắt.

Để che giấu cơn xúc động, Sư Cọ giả lả:

- Công đầu thuộc về Kafi! Không có Kafi là việc đã không thành.

Nói xong Sư Cọ lột bê-rê tung lên cao, như cậu vẫn làm vào những lúc trọng đại.

- Hết xảy Kafi ơi, mày hết xảy! Angelo tự do. Bon tội phạm đền tội. Chính mày đã dám đương hết mọi việc... nhưng lần sau nhớ cẩn thận khi gặp những người song sinh đầy con nhé...

mục lục

<i>Chương 1.</i> ANGELO	5
<i>Chương 2.</i> XÀ LAN BẠC	16
<i>Chương 3.</i> TỜ BÁO NGÀY 12 THÁNG 6	26
<i>Chương 4.</i> CÙNG NHAU GIẢI MÃ	37
<i>Chương 5.</i> THÊM MỘT VỤ TRỘM	48
<i>Chương 6.</i> NHẠC SĨ DÃ CHIẾN	54
<i>Chương 7.</i> BỨC ẢNH LẠ LÙNG	65
<i>Chương 8.</i> KAFI TRỒ TÀI	74
<i>Chương 9.</i> NƯỚC SÔNG SAÔNE	86
<i>Chương 10.</i> RÂU CÚT MŨI	94
<i>Chương 11.</i> NHÂN VÀNG	105
<i>Chương 12.</i> CHỒN CÁI	114
<i>Chương 13.</i> BÍ MẬT CHIẾC XÀ LAN BẠC	124
<i>Chương 14.</i> BÍ MẬT CỦA ANGELO	133
<i>Chương 15.</i> THIẾT BỊ THẦN SẦU	144

BỘ LỤC NHẤM MẮT ĐUA CHÂN

Chịu trách nhiệm xuất bản:
TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:
GIA TÚ CẦU - HÀ MẠNH CƯỜNG

Vẽ bìa:
TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:
TRÀNG AN

Kỹ thuật vi tính:
THANH HÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxltre@hcm.vnn.vn
Website: <http://www.nxltre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI
20 ngõ 91, Nguyễn Chí Thanh, Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT & Fax: (04) 7734544
E-mail: vanphongnxltre@hn.vnn.vn

In 2.000 khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62
Trần Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 -
8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 1243/67-
CXB do Cục Xuất bản cấp ngày 18/09/2003 và giấy
trích ngang KHXB số 171/2004. In xong và nộp lưu chiểu
tháng 2 năm 2004.

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

LỚP CE2 CHẠM TRÁN SIÊU NHÂN

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC PHẠM PHÁP BẤT ĐẮC DĨ

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC & CHIẾC GĂNG TAY BÍ ẨN

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC NHÃM MẮT ĐUA CHÂN

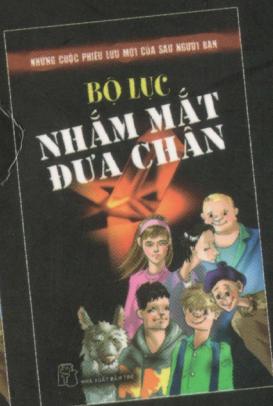
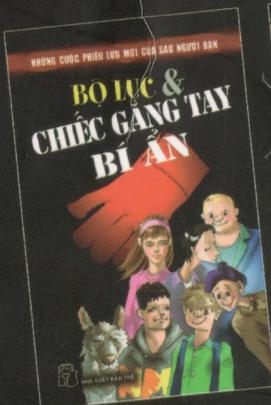
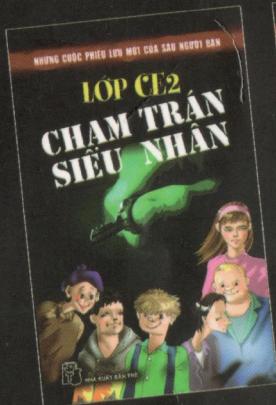
01 Bộ lục - Nhầm mắt đua chân

8 934974 032533

Giá : 11.000 đ

CÁC BẠN TÌM ĐỌC

NHỮNG CUỘC PHIÊU LƯU MỚI CỦA SÁU NGƯỜI BẠN

BỘ LỤC NHẨM MẮT ĐUA CHÂN

BỘ LỤC NHẨM MẮT ĐUA CHÂN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Bộ lục - Nhẩm mắt đua chân

8 934974 032533

Giá : 11.000 đ

